ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 5ης Ιουνίου 2012*

«Ανταγωνισμός — Συμπράξεις — Αγορά των μεθακρυλικών ενώσεων — Απόφαση με την οποία διαπιστώνεται παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ — Μερική συμμετοχή στην παράβαση — Δικαιώματα άμυνας — Πρόστιμα — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Σοβαρότητα της παραβάσεως — Αποτρεπτικό αποτέλεσμα — Ίση μεταχείριση — Αναλογικότητα — Αρχή της χρηστής διοικήσεως — Συνεργασία κατά τη διοικητική διαδικασία — Διάρκεια της διαδικασίας — Εύλογη προθεσμία»

Στην υπόθεση T-214/06,

Imperial Chemical Industries Ltd, πρώην Imperial Chemical Industries plc, με έδρα το Λονδίνο (Ηνωμένο Βασίλειο), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους D. Anderson, QC, H. Rosenblatt, B. Lebrun, δικηγόρους, W. Turner, S. Berwick και T. Soames, solicitors, στη συνέχεια, από τους R. Wesseling και C. Swaak, και, τέλος, από τους R. Wesseling, C. Swaak και F. ten Have, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους V. Bottka, I. Χατζηγιάννη και F. Amato, στη συνέχεια, από τους V. Bottka, I. Χατζηγιάννη και F. Arbault, και, τέλος, από τους V. Bottka, και J. Bourke,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως του άρθρου 2, στοιχείο γ', της αποφάσεως C(2006) 2098 τελικό της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (υπόθεση COMP/F/38.645 — Μεθακρυλικές ενώσεις), ή, επικουρικώς, μείωση του επιβληθέντος βάσει της διατάξεως αυτής προστίμου,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους O. Czúcz, πρόεδρο, I. Labucka (εισηγήτρια) και Δ. Γρατσία, δικαστές,

γραμματέας: N. Rosner, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 8ης Νοεμβρίου 2011,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Με την απόφαση C(2006) 2098 τελικό της Επιτροπής, της 31ης Μαΐου 2006, σχετικά με διαδικασία δυνάμει του άρθρου 81 ΕΚ και του άρθρου 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ (υπόθεση COMP/F/38.645 — Μεθακρυλικές ενώσεις) (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων διαπίστωσε μεταξύ άλλων ότι ορισμένες επιχειρήσεις είχαν παραβεί το άρθρο 81 ΕΚ και το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), μετέχοντας, σε διάφορα χρονικά διαστήματα μεταξύ 23ης Ιανουαρίου 1997 και 12ης Σεπτεμβρίου 2002, σε ένα σύνολο συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού στον τομέα των μεθακρυλικών ενώσεων, οι οποίες κάλυπταν ολόκληρο το έδαφος του ΕΟΧ (άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

2 Κατά την προσβαλλόμενη απόφαση, επρόκειτο για ενιαία και διαρκή παράβαση, η οποία αφορούσε τα ακόλουθα τρία προϊόντα από πολυμεθακρυλικό μεθύλιο (στο εξής: PMMA): τις ενώσεις για χύτευση, τα στερεά φύλλα και τα είδη υγιεινής. Από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι τα τρία αυτά προϊόντα από PMMA είναι διακριτά τόσο από φυσικής όσο και από χημικής απόψεως και έχουν διαφορετικές χρήσεις, αλλά μπορούν να θεωρηθούν ως ομοιογενής ομάδα προϊόντων λόγω της χρησιμοποιήσεως κοινής πρώτης ύλης, του μεθακρυλικού μεθυλίου (στο εξής: MMA) (αιτιολογικές σκέψεις 4 έως 8 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

3 Κατά την προσβαλλόμενη απόφαση, η επίδικη παράβαση συνίστατο σε συζητήσεις σχετικά με τις τιμές καθώς και στη σύναψη, την εφαρμογή και την παρακολούθηση συμφωνιών για τις τιμές είτε υπό τη μορφή αυξήσεων των τιμών είτε, τουλάχιστον, σταθεροποιήσεως των υφιστάμενων τιμών, στην εξέταση της μετακυλίσεως του κόστους των πρόσθετων υπηρεσιών στους αγοραστές, στην ανταλλαγή εμπορικώς σημαντικών και εμπιστευτικών πληροφοριών σχετικών με τις αγορές και/ή τις επιχειρήσεις, καθώς και στη συμμετοχή σε τακτικές συναντήσεις και σε άλλες επαφές προς διευκόλυνση της παραβάσεως (άρθρο 1 και αιτιολογικές σκέψεις 1 έως 3 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

4 Η προσβαλλόμενη απόφαση απευθυνόταν στις Degussa AG, Röhm GmbH & Co. KG και Para-Chemie GmbH (στο εξής, από κοινού: Degussa), Total SA, Elf Aquitaine SA, Arkema SA (πρώην Atofina SA), Altuglas International SA και Altumax Europe SAS (στο εξής, από κοινού: Atofina), Lucite International Ltd και Lucite International UK Ltd (στο εξής, από κοινού: Lucite), ICI plc, στις Quinn Barlo Ltd, Quinn Plastics NV και Quinn Plastics GmbH (στο εξής, από κοινού: Barlo), καθώς και στην προσφεύγουσα Imperial Chemical Industries Ltd (πρώην Imperial Chemical Industries plc).

5 Η προσφεύγουσα είναι η μητρική εταιρία του ομίλου Imperial Chemical Industries και παράγει ειδικά χημικά προϊόντα. Μετά το 1990 η παραγωγή ή η πώληση των προϊόντων τα οποία αφορά η προσβαλλόμενη απόφαση περιήλθε, εντός του ομίλου, στην ICI Acrylics, η οποία αποτελούσε χωριστή εμπορική μονάδα, αλλά δεν είχε συσταθεί ως εταιρία. Με σύμβαση της 3ης Οκτωβρίου 1999 η δραστηριότητα και το ενεργητικό της ICI Acrylics πωλήθηκαν στις Ineos Acrylics UK Parent Co 2 Ltd και Ineos Acrylics UK Trader Ltd, οι οποίες κατόπιν μετονομάστηκαν σε Lucite International Holdings Ltd και Lucite International UK Ltd.

6 Η έρευνα που κατέληξε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως διεξήχθη έπειτα από την υποβολή εκ μέρους της Degussa, στις 20 Δεκεμβρίου 2002, αιτήσεως απαλλαγής από το πρόστιμο, σύμφωνα με την ανακοίνωση της Επιτροπής της 19ης Φεβρουαρίου 2002 σχετικά με τη μη επιβολή και τη μείωση των προστίμων σε περιπτώσεις συμπράξεων (καρτέλ) (ΕΕ C 45, σ. 3, στο εξής: ανακοίνωση περί συνεργασίας).

7 Στις 25 και 26 Μαρτίου 2003 η Επιτροπή πραγματοποίησε ελέγχους στις εγκαταστάσεις των Atofina, Barlo, Degussa και Lucite.

8 Στις 3 Απριλίου και στις 11 Ιουλίου 2003 η Atofina και η Lucite υπέβαλαν, αντιστοίχως, αιτήσεις περί απαλλαγής από το πρόστιμο ή μειώσεως του προστίμου σύμφωνα με την ανακοίνωση περί συνεργασίας (αιτιολογική σκέψη 66 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

9 Με έγγραφο της 8ης Μαΐου 2003 η Επιτροπή απάντησε στο ερώτημα της Lucite αν πρέπει να παράσχει στην προσφεύγουσα πρόσβαση στους εργαζομένους της και στα έγγραφά της, προκειμένου η προσφεύγουσα να προετοιμάσει την άμυνά της.

10 Στις 29 Ιουλίου 2004 η Επιτροπή ζήτησε από διάφορες επιχειρήσεις πληροφορίες δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού (ΕΚ) 1/2003 του Συμβουλίου, της 16ης Δεκεμβρίου 2002, για την εφαρμογή των κανόνων ανταγωνισμού που προβλέπονται στα άρθρα 81 [ΕΚ] και 82 [ΕΚ] (ΕΕ 2003, L 1, σ. 1). Επρόκειτο για την πρώτη διερευνητική πράξη που αφορούσε την προσφεύγουσα στο πλαίσιο της έρευνας.

11 Στις 18 Οκτωβρίου 2004 η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτηση περί μη επιβολής ή μειώσεως του προστίμου σύμφωνα με την ανακοίνωση περί συνεργασίας. Στις 11 Αυγούστου 2005 η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα ότι η αίτησή της απορρίφθηκε.

12 Στις 17 Αυγούστου 2005 η Επιτροπή εξέδωσε ανακοίνωση αιτιάσεων σχετικά με ενιαία και διαρκή παράβαση όσον αφορά το ΜΜΑ, καθώς και τις ενώσεις για χύτευση από PMMA, τα στερεά φύλλα από PMMA και τα είδη υγιεινής από PMMA, την οποία απηύθυνε μεταξύ άλλων στην προσφεύγουσα και στη Lucite. Εκτιμώντας ότι η πώληση της ICI Acrylics στην Ineos (κατόπιν Lucite) πραγματοποιήθηκε την 1η Οκτωβρίου 1999, η Επιτροπή θεώρησε ότι η καταλογιζόμενη στην προσφεύγουσα παράβαση έληξε στις 30 Σεπτεμβρίου.

13 Η απάντηση της προσφεύγουσας στην ανακοίνωση αιτιάσεων φέρει την ημερομηνία 4 Νοεμβρίου 2005.

14 Στις 15 και 16 Δεκεμβρίου 2005 πραγματοποιήθηκε ακρόαση.

15 Με έγγραφο της 10ης Φεβρουαρίου 2006 η Lucite απάντησε σε ερώτημα της Επιτροπής, παρέχοντας διευκρινίσεις όσον αφορά την ημερομηνία αγοράς της ICI Acrylics.

16 Με έγγραφο της 13ης Φεβρουαρίου 2006 η Επιτροπή διαβίβασε στην προσφεύγουσα το προαναφερθέν στη σκέψη 15 έγγραφο, προκειμένου αυτή να υποβάλει τις παρατηρήσεις της.

17 Η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της με έγγραφο της 17ης Φεβρουαρίου 2006.

18 Στις 31 Μαΐου 2006 η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση. Με αυτήν η Επιτροπή απέσυρε ορισμένες από τις αιτιάσεις που είχε διατυπώσει με την ανακοίνωση αιτιάσεων και, συγκεκριμένα, τις αιτιάσεις εις βάρος όλων των εταιριών που ήταν αποδέκτριες της ανακοινώσεως, ως προς το σχετικό με το ΜΜΑ μέρος της παραβάσεως (αιτιολογική σκέψη 93 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

19 Κατά το άρθρο 1, στοιχείο θ', της προσβαλλομένης αποφάσεως, η προσφεύγουσα μετέσχε στην παράβαση που περιγράφεται στις σκέψεις 2 και 3 ανωτέρω από τις 23 Ιανουαρίου 1997 έως την 1η Νοεμβρίου 1999.

20 Η Επιτροπή εκτίμησε, ειδικότερα, ότι η προσφεύγουσα αποτελεί το νομικό πρόσωπο στο οποίο ανήκε, κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, η εμπορική μονάδα που διέπραξε την επίμαχη παράβαση, δηλαδή η ICI Acrylics. Για τον λόγο αυτό, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι η προσφεύγουσα αποτελεί, στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ, επιχείρηση που μετέχει σε πρακτικές που συνιστούν συμπαιγνία και ότι, ως εκ τούτου, πρέπει να συμπεριληφθεί στους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως (αιτιολογικές σκέψεις 288 έως 290 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

21 Όσον αφορά τη χρονική διάρκεια της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση, η Επιτροπή δέχθηκε ότι, βάσει της απαντήσεως της Lucite στην ανακοίνωση αιτιάσεων, η προσφεύγουσα έπαυσε να μετέχει στην παράβαση στις 2 Νοεμβρίου 1999, όταν μεταβιβάστηκε η κυριότητα επί της ICI

Acrylics, οριοθετώντας έτσι τις ευθύνες μεταξύ της προσφεύγουσας και της Lucite (αιτιολογική σκέψη 291 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Επομένως, δέχθηκε ότι η προσφεύγουσα έπαυσε να μετέχει στην παράβαση την 1η Νοεμβρίου 1999, διευκρινίζοντας ότι η διαφοροποίηση αυτή σε σχέση με την ανακοίνωση αιτιάσεων δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά το ύψος του προστίμου (αιτιολογική σκέψη 292 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

22 Με το άρθρο 2, στοιχείο γ', της προσβαλλομένης αποφάσεως επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα πρόστιμο 91 406 250 ευρώ.

23 Όσον αφορά την επιμέτρηση του προστίμου, η Επιτροπή εξέτασε, πρώτον, τη σοβαρότητα της παραβάσεως και διαπίστωσε καταρχάς ότι, δεδομένης της φύσεως της παραβάσεως και του γεγονότος ότι εκτεινόταν στο σύνολο του εδάφους του ΕΟΧ, αποτελούσε πολύ σοβαρή παράβαση κατά την έννοια των κατευθυντηρίων γραμμών για τον υπολογισμό των προστίμων που επιβάλλονται δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, [ΑΧ] (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3, στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές) (αιτιολογικές σκέψεις 319 έως 331 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

24 Εν συνεχεία, εκτίμησε ότι, στην κατηγορία των πολύ σοβαρών παραβάσεων, μπορεί να διαφοροποιήσει τη μεταχείριση των επιχειρήσεων έτσι ώστε να λάβει υπόψη την πραγματική οικονομική ικανότητα των παραβατών να πλήξουν σε σημαντικό βαθμό τον ανταγωνισμό. Συναφώς, διαπίστωσε ότι, εν προκειμένω, οι οικείες επιχειρήσεις «[μπορούν] να υποδιαιρεθούν σε [τρεις] κατηγορίες ανάλογα με τη συμμετοχή τους στον κύκλο εργασιών που πραγματοποιούνταν από την πώληση προϊόντων από PMMA για τα οποία μετείχαν στη σύμπραξη», με βάση τον κύκλο εργασιών που είχαν πραγματοποιήσει από τα προϊόντα αυτά το 2000 σε επίπεδο ΕΟΧ. Η Επιτροπή κατέταξε την προσφεύγουσα και τη Lucite στη δεύτερη κατηγορία, με βάση τον κύκλο εργασιών που είχε πραγματοποιήσει η Lucite από τα τρία επίμαχα προϊόντα PMMA το 2000 (105,98 εκατομμύρια ευρώ), και όρισε το βασικό ποσό των επιβληθέντων σε αυτές προστίμων σε 32,5 εκατομμύρια ευρώ (αιτιολογικές σκέψεις 332 έως 336 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

25 Περαιτέρω, κατά την Επιτροπή, στην κατηγορία των πολύ σοβαρών παραβάσεων, η κλίμακα των προστίμων που δύνανται να επιβληθούν επιτρέπει επίσης τον καθορισμό των προστίμων σε επίπεδο που να διασφαλίζει επαρκώς αποτρεπτικό αποτέλεσμα, λαμβανομένου υπόψη του μεγέθους και της οικονομικής ισχύος κάθε επιχειρήσεως. Δεδομένου του συνολικού κύκλου εργασιών που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα το 2005 (8,49 δισεκατομμύρια ευρώ), η Επιτροπή προσαύξησε το αρχικό ποσό του προστίμου με συντελεστή 1,5, με συνέπεια το πρόστιμο να ανέλθει σε 48,75 εκατομμύρια ευρώ.

26 Δεύτερον, η Επιτροπή εξέτασε τη διάρκεια της παραβάσεως και διαπίστωσε ότι, εφόσον η προσφεύγουσα μετέσχε στην παράβαση επί δύο έτη και εννέα μήνες, το αρχικό ποσό πρέπει να προσαυξηθεί κατά 25 %. Το βασικό ποσό του προστίμου καθορίστηκε έτσι για την προσφεύγουσα σε 60 937 500 ευρώ (αιτιολογικές σκέψεις 351 έως 354 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

27 Τρίτον, η Επιτροπή εξέτασε την ενδεχόμενη συνδρομή επιβαρυντικών περιστάσεων. Όσον αφορά την προσφεύγουσα, η Επιτροπή, λαμβάνοντας υπόψη ότι η εταιρία αυτή ήταν ήδη αποδέκτρια δύο παλαιότερων αποφάσεων, έκρινε ότι η διάπραξη παραβάσεως της ίδιας φύσεως συνιστά υποτροπή και αποφάσισε να προσαυξήσει το βασικό ποσό του προστίμου για την προσφεύγουσα κατά 50 % (αιτιολογικές σκέψεις 355 έως 369 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Η Επιτροπή απέρριψε εξάλλου τις ελαφρυντικές περιστάσεις που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα. Κατά συνέπεια, το επιβληθέν στην προσφεύγουσα πρόστιμο ορίστηκε σε 91 406 250 ευρώ, ποσό που δεν υπερβαίνει το 10 % του κύκλου εργασιών της, κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 (αιτιολογικές σκέψεις 372 έως 398 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

28 Τέλος, η Επιτροπή εφάρμοσε την ανακοίνωση περί συνεργασίας, υπενθυμίζοντας την απόρριψη της αιτήσεως που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα δυνάμει της ανακοινώσεως αυτής. Όσον αφορά τις λοιπές επιχειρήσεις που είχαν υποβάλει τέτοιες αιτήσεις, η Επιτροπή, αφενός, απάλλαξε πλήρως την Degussa από τα πρόστιμα και, αφετέρου, μείωσε τα πρόστιμα των Atofina και Lucite.

29 Δεδομένης της απορρίψεως της αιτήσεως της προσφεύγουσας, το τελικό ποσό του προστίμου που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα ορίστηκε σε 91 406 250 ευρώ.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

30 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του τότε Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου] στις 17 Αυγούστου 2006, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

31 Η έγγραφη διαδικασία περατώθηκε στις 11 Απριλίου 2007.

32 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφάσισε στις 15 Σεπτεμβρίου 2011 να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, ζήτησε από τους διαδίκους να απαντήσουν εγγράφως σε ορισμένες ερωτήσεις. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν εμπρόθεσμα στο αίτημα αυτό.

33 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 8ης Νοεμβρίου 2011. Κατά τη συζήτηση η προσφεύγουσα προσκόμισε στο Γενικό Δικαστήριο ορισμένα έγγραφα προς τεκμηρίωση των προφορικών παρατηρήσεών της. Η Επιτροπή αντιτάχθηκε στην προσκόμιση ενός εκ των εγγράφων αυτών και το Γενικό Δικαστήριο αποφάσισε να μην το συμπεριλάβει στη δικογραφία. Τα λοιπά έγγραφα συμπεριλήφθηκαν στη δικογραφία, καθώς η Επιτροπή δεν προέβαλε συναφώς αντιρρήσεις.

34 Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε από την Επιτροπή να προσκομίσει δύο έγγραφα τα οποία είχε επικαλεστεί κατά την αγόρευσή της. Η Επιτροπή προσκόμισε τα εν λόγω έγγραφα εμπρόθεσμα και το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε από την προσφεύγουσα να υποβάλει τυχόν παρατηρήσεις της επ' αυτών. Οι παρατηρήσεις υποβλήθηκαν εμπρόθεσμα.

35 Η προφορική διαδικασία περατώθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 2011.

36 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει το άρθρο 2, στοιχείο γ', της προσβαλλομένης αποφάσεως·

— επικουρικώς, να μεταρρυθμίσει το άρθρο 2, στοιχείο γ', της προσβαλλομένης αποφάσεως, μειώνοντας το πρόστιμο που της επιβλήθηκε·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

37 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

38 Με το δικόγραφο η προσφεύγουσα προβάλλει πέντε λόγους προς στήριξη της προσφυγής της. Ο πρώτος αφορά ανεπάρκεια των αποδεικτικών της παραβάσεως στοιχείων ως προς τις ενώσεις για χύτευση από PMMA. Ο δεύτερος παράλειψη αιτιολογήσεως του «βασικού ποσού» του προστίμου. Ο τρίτος μη τήρηση της υποχρεώσεως της Επιτροπής περί επιμερισμού του «βασικού ποσού» μεταξύ της προσφεύγουσας και της Lucite. Ο τέταρτος αδικαιολόγητη προσαύξηση του αρχικού ποσού του προστίμου προς εξασφάλιση της αποτρεπτικής λειτουργίας του. Ο πέμπτος μη δικαιολογημένη άρνηση μειώσεως του προστίμου λόγω συνεργασίας με την Επιτροπή. Επίσης, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα προέβαλε έκτο λόγο ακυρώσεως σχετικά με υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με ανεπάρκεια των αποδεικτικών στοιχείων όσον αφορά τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη σχετική με τις ενώσεις για χύτευση από PMMA πτυχή της παραβάσεως

39 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι δεν αποδείχθηκε η συμμετοχή της στην παράβαση, όσον αφορά ένα από τα προϊόντα για τα οποία γίνεται λόγος στην προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή τις ενώσεις για χύτευση από PMMA.

40 Όπως σαφώς προκύπτει από τα αιτήματα που διατυπώνονται με το δικόγραφο (βλ. σκέψη 36 ανωτέρω) και όπως επιβεβαίωσε η προσφεύγουσα απαντώντας σε έγγραφη ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, δεν ζητεί, παρά τα επιχειρήματα που διατυπώνει στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, την ακύρωση του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως στον βαθμό που της καταλογίζεται ευθύνη για την επίμαχη παράβαση. Αντιθέτως, ο συγκεκριμένος λόγος ακυρώσεως προβάλλεται προς στήριξη του αιτήματός της περί μειώσεως του προστίμου που επιβλήθηκε με το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι μια επιχείρηση δεν μετέσχε σε όλα τα συστατικά της συμπράξεως στοιχεία πρέπει να λαμβάνεται υπόψη κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως και κατά τον καθορισμό του προστίμου. Κατά την άποψή της, το πρόστιμο πρέπει, συνεπώς, να μειωθεί κατά τρόπο ανάλογο προς το ποσοστό που αντιστοιχεί στις ενώσεις για χύτευση από PMMA επί της συνολικής αξίας ή του συνολικού όγκου των οικείων προϊόντων (σύμφωνα με την προσφεύγουσα, 44 ή 36 % αντιστοίχως).

41 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως καταλογίζεται στην προσφεύγουσα ότι μετείχε «[…] σε σύνολο συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών στον τομέα των μεθακρυλικών ενώσεων». Υπό το πρίσμα του αιτιολογικού της εν λόγω αποφάσεως και, ιδίως, των αιτιολογικών σκέψεων 2 και 222 έως 225 (βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Σεπτεμβρίου 2007, T-201/04, Microsoft κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-3601, σκέψη 1258 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), με τη διάταξη αυτή καταλογίζεται στην προσφεύγουσα ευθύνη για συμμετοχή, κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα, σε ενιαία και διαρκή παράβαση όσον αφορά τις ενώσεις για χύτευση από PMMA, τα στερεά φύλλα από PMMA και τα είδη υγιεινής από PMMA.

42 Το πρόστιμο που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα καθορίστηκε με βάση τη σοβαρότητα της παραβάσεως αυτής. Ειδικότερα, από την αιτιολογική σκέψη 333 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, κατά τον καθορισμό του αρχικού ποσού του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου, η Επιτροπή έλαβε υπόψη της τον κύκλο εργασιών που είχε πραγματοποιήσει η προσφεύγουσα από την πώληση των προϊόντων από PMMA για τα οποία μετείχε στη σύμπραξη, ήτοι, κατά την Επιτροπή, και για τα τρία προαναφερθέντα προϊόντα.

43 Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι, μολονότι η προσφεύγουσα δεν ζητεί την ακύρωση του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. σκέψη 40 ανωτέρω), ο παρών λόγος ακυρώσεως, αν είναι βάσιμος, είναι ικανός να επιφέρει μείωση του προστίμου και, ειδικότερα, του αρχικού ποσού αυτού. Συγκεκριμένα, όπως υπενθυμίζει η προσφεύγουσα, το γεγονός ότι μια επιχείρηση δεν συμμετείχε σε όλα τα συστατικά στοιχεία μιας συμπράξεως λαμβάνεται υπόψη μόνον κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως και, ενδεχομένως, κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-49/92 P, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, Συλλογή 1999, σ. I-4125, σκέψη 90, και της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 86). Κατά τη νομολογία, η εκτίμηση αυτή πραγματοποιείται κατά τον καθορισμό του αρχικού ποσού του προστίμου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Μαΐου 2010, T-18/05, IMI κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-1769, σκέψη 164).

44 Προς στήριξη του αιτήματός της, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι, όσον αφορά τις ενώσεις για χύτευση από PMMA κατά το διάστημα που της ανήκε η ICI Acrylics, η Επιτροπή στηρίχθηκε αποκλειστικά σε μη τεκμηριωμένες δηλώσεις μιας επιχειρήσεως που είχε υποβάλει αίτηση

απαλλαγής από το πρόστιμο ή μειώσεως του προστίμου, καθώς και στο γεγονός ότι πραγματοποιήθηκαν ορισμένες συναντήσεις. Κατά την προσφεύγουσα, τα στοιχεία αυτά δεν πληρούν τον «απαιτούμενο [κατά τη νομολογία] βαθμό αποδεικτικής βεβαιότητας».

45 Κατά την προσφεύγουσα, μόνον τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με μια συνάντηση που διεξήχθη στις 26 Οκτωβρίου 1999 και για την οποία γίνεται λόγος στην αιτιολογική σκέψη 124 της προσβαλλομένης αποφάσεως θα μπορούσαν, ενδεχομένως, να πληρούν τον εν λόγω «βαθμό αποδεικτικής βεβαιότητας», καθώς η Επιτροπή επικαλείται δύο επιχειρήσεις που υπέβαλαν αίτηση βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, καθώς και ένα έγγραφο σύγχρονο της συναντήσεως αυτής. Προβάλλει, ωστόσο, ότι η συνάντηση αυτή δεν μπορεί να αποτελέσει επιβαρυντικό γι' αυτήν στοιχείο, διότι έτσι προσβάλλονται τα δικαιώματά της άμυνας. Συγκεκριμένα, με την ανακοίνωση αιτιάσεων, όπου γίνεται δεκτό ότι η καταλογιζόμενη στην προσφεύγουσα παράβαση περατώθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου 1999 (βλ. αιτιολογική σκέψη 291 της προσβαλλομένης αποφάσεως), η Επιτροπή επικαλείται τη συνάντηση αυτή σε βάρος άλλου μετέχοντος στην παράβαση, δηλαδή της Lucite. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν είχε τη δυνατότητα να αμυνθεί λυσιτελώς όσον αφορά τις εκτιμήσεις και τα αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τη συνάντηση αυτή.

46 Τονίζεται ότι η προσφεύγουσα προβάλλει το προαναφερθέν επιχείρημα, περί προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας, αποκλειστικά και μόνο προκειμένου να αμφισβητήσει ότι η συνάντηση της 26ης Οκτωβρίου 1999 και οι σχετικές με αυτήν αποδείξεις αποτελούν επιβαρυντικό γι' αυτή στοιχείο στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της σοβαρότητας της παραβάσεως που διέπραξε. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα δεν ζητεί, επικαλούμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας, την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως, καθόσον με αυτήν της καταλογίζεται παράβαση μεγαλύτερης διάρκειας σε σχέση με εκείνη που της είχε καταλογιστεί με ανακοίνωση αιτιάσεων.

47 Επομένως, τυχόν διαπίστωση περί προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας δεν μπορεί να έχει καμία συνέπεια όσον αφορά την επίλυση της υπό κρίση διαφοράς, εφόσον αποδειχθεί ότι, ακόμη και αν δεν ληφθεί υπόψη η συνάντηση της 26ης Οκτωβρίου 1999, τα στοιχεία που έχει συγκεντρώσει η Επιτροπή αρκούν προς απόδειξη της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην πτυχή της παραβάσεως που σχετίζεται με τις ενώσεις για χύτευση από PMMA.

48 Υπό τις συνθήκες αυτές και για την οικονομία της διαδικασίας ενδείκνυται να εξεταστεί ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως χωρίς να ληφθεί υπόψη η προαναφερθείσα συνάντηση.

49 Επισημαίνεται, συναφώς, ότι, κατά την προσβαλλόμενη απόφαση, η επίμαχη ενιαία και συνεχής παράβαση συνίστατο σε «ενέργειες που μπορούν να χαρακτηριστούν ως συμφωνίες ή εναρμονισμένες πρακτικές, οι οποίες αφορούσαν τα τρία επίμαχα προϊόντα και εμφαίνουν τη συνεπή άσκηση συγκεκριμένης πολιτικής με σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού» (αιτιολογική σκέψη 222 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Λαμβανομένων υπόψη των απαριθμούμενων στην αιτιολογική σκέψη 223 της προσβαλλομένης αποφάσεως κοινών χαρακτηριστικών των συμφωνιών που έχουν ως αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού όσον αφορά τα τρία επίμαχα προϊόντα, η Επιτροπή εκτιμά ότι, «μολονότι [τα τρία αυτά προϊόντα] παρουσιάζουν διαφορετικά χαρακτηριστικά και μπορεί να γίνει δεκτό ότι ανήκουν σε διαφορετικές αγορές, εντούτοις εντοπίζονται δεσμοί που οδηγούν στη διαπίστωση ότι οι παραγωγοί [των εν λόγω προϊόντων] ακολουθούσαν ένα κοινό σχέδιο, βάσει του οποίου καθόριζαν τις ενέργειές τους στην αγορά και οριοθετούσαν αντιστοίχως την εμπορική δραστηριότητά τους». Κατά την Επιτροπή, «η παράβαση συνίστατο σε ένα σύνολο ενεργειών, βάσει ενός κοινού σχεδίου και με ενιαίο οικονομικό σκοπό, δηλαδή την παρεμπόδιση της ομαλής εξελίξεως των τιμών των τριών προϊόντων από PMMA εντός του ΕΟΧ» (αιτιολογική σκέψη 224 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

50 Κατά την Επιτροπή, στα «κοινά χαρακτηριστικά», για τα οποία γίνεται λόγος στην αιτιολογική σκέψη 223 της προσβαλλομένης αποφάσεως, περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων:

— «ένας σκληρός πυρήνας, αποτελούμενος από τις ίδιες επιχειρήσεις [δηλαδή] τις Atofina, ICI (κατόπιν Lucite) και Degussa»,

— το γεγονός ότι αυτές οι τρεις επιχειρήσεις, που είναι οι σημαντικότεροι παραγωγοί στην Ευρώπη, «λειτουργούν κατά τρόπο απολύτως ενοποιημένο» και «ήταν ιδιαίτερα προσεκτικές όσον αφορά τις συνέπειες των συμφωνιών με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού, οι οποίες είχαν συναφθεί για καθένα από τα προϊόντα αυτά, [οπότε] η σύναψη συμπράξεως ως προς ένα μόνον από τα προϊόντα αυτά επηρέαζε αυτομάτως τη δομή του κόστους και/ή των τιμών των λοιπών προϊόντων»,

— το γεγονός ότι «οι συναντήσεις και οι επαφές ενίοτε αφορούσαν τουλάχιστον δύο από τα τρία προϊόντα από PMMA», όπως προκύπτει από «πολλές συναντήσεις που είχαν ως αντικείμενο τόσο τις ενώσεις για χύτευση από PMMA όσο και τα στερεά φύλλα από PMMA»,

— το γεγονός ότι «ορισμένοι από τους εκπροσώπους των επιχειρήσεων που εμπλέκονταν στις συμφωνίες με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού ήταν υπεύθυνοι για πολλά από τα προϊόντα τα οποία αφορούσε η έρευνα και, συνεπώς, γνώριζαν ή δεν ήταν δυνατόν να μη γνωρίζουν την ύπαρξη [τέτοιων συμφωνιών], οι οποίες κάλυπταν πολλά από τα προϊόντα». Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή αναφέρει, μεταξύ άλλων, τον «[D.], αντιπρόεδρο της Global Monomers και της EAME της ICI Acrylics, ο οποίος είχε παραστεί και σε συναντήσεις με αντικείμενο τις [ενώσεις για χύτευση από PMMA και τα στερεά φύλλα από PMMA]», πολλές από τις οποίες διεξήχθησαν κατά τη διάρκεια της συμμετοχής της προσφεύγουσας στην παράβαση,

— το γεγονός ότι οι μηχανισμοί της συμπράξεως λειτουργούσαν και για τα τρία επίμαχα προϊόντα.

51 Όσον αφορά ειδικά τη συμπαιγνία με αντικείμενο τις ενώσεις για χύτευση από PMMA κατά το εξεταζόμενο χρονικό διάστημα, οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι, εξαιρουμένης της συναντήσεως της 26ης Οκτωβρίου 1999 (βλ. σκέψη 48 ανωτέρω), η Επιτροπή επικαλείται, προς στήριξη των διαπιστώσεών της, δεκατέσσερις συναντήσεις, οι οποίες διεξήχθησαν από τις 23 Ιανουαρίου 1997 έως το καλοκαίρι του 1999 (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 110 έως 123 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εξάλλου, δεν αμφισβητείται ότι συμμετοχή της προσφεύγουσας διαπιστώθηκε σε δέκα μόνον από τις συναντήσεις αυτές και, συνεπώς, όχι στις τέσσερις συναντήσεις για τις οποίες γίνεται λόγος στις αιτιολογικές σκέψεις 112, 114, 117 και 121 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

52 Πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί αν τα αποδεικτικά στοιχεία που συγκέντρωσε η Επιτροπή αρκούσαν προς τεκμηρίωση της συμμετοχής της προσφεύγουσας στη συγκεκριμένη πτυχή της παραβάσεως.

53 Όσον αφορά την απόδειξη της παραβάσεως, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή πρέπει να εξασφαλίσει στοιχεία ικανά να αποδείξουν επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη των περιστατικών που στοιχειοθετούν παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-185/95 P, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-8417, σκέψη 58). Συναφώς, οφείλει να παραθέσει ακριβείς και συγκλίνουσες αποδείξεις θεμελιώνουσες την πεποίθηση ότι διαπράχθηκε η παράβαση (βλ. αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 2000, T-62/98, Volkswagen κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2707, σκέψη 43 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 8ης Ιουλίου 2008, T-54/03, Lafarge κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 55).

54 Ωστόσο, δεν είναι απαραίτητο κάθε απόδειξη που προσκομίζει η Επιτροπή να ανταποκρίνεται στα κριτήρια αυτά σε σχέση με κάθε στοιχείο της παραβάσεως. Αρκεί η δέσμη των ενδείξεων που επικαλείται το εν λόγω όργανο, συνολικώς εκτιμώμενη, να ανταποκρίνεται στην απαίτηση αυτή (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2004, T-67/00, T-68/00, T-71/00 και T-78/00, JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. II-2501, σκέψη 180 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

55 Οι ενδείξεις που παραθέτει η Επιτροπή στην απόφασή της, προκειμένου να στοιχειοθετήσει παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, πρέπει να εκτιμώνται συνολικά και όχι μεμονωμένα (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Ιουλίου 2008, T-53/03, BPB κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-1333, σκέψη 185 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

56 Πρέπει επίσης να λαμβάνεται υπόψη το γεγονός ότι δραστηριότητες οι οποίες θίγουν τον ανταγωνισμό ασκούνται λαθραίως και, επομένως, στις περισσότερες περιπτώσεις, η ύπαρξη θίγουσας τον ανταγωνισμό πρακτικής ή συμφωνίας πρέπει να συναχθεί από ορισμένο αριθμό συμπτώσεων και ενδείξεων οι οποίες, συνολικά θεωρούμενες, μπορούν να αποτελέσουν, ελλείψει άλλης εύλογης εξηγήσεως, απόδειξη της παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού (απόφαση Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψεις 55 έως 57).

57 Κατά πάγια εξάλλου νομολογία, εφόσον η Επιτροπή δείξει ότι η ενδιαφερόμενη επιχείρηση μετέσχε σε συναντήσεις κατά τις οποίες συνάφθηκαν συμφωνίες θίγουσες τον ανταγωνισμό, χωρίς να αντιταχθεί σαφώς στις συμφωνίες αυτές, τούτο αρκεί προς απόδειξη της συμμετοχής της εν λόγω επιχειρήσεως στη σύμπραξη. Αν αποδειχθεί η συμμετοχή σε τέτοιες συναντήσεις, εναπόκειται στην επιχείρηση αυτή να προβάλει ενδείξεις ικανές να στοιχειοθετήσουν ότι δεν μετείχε στις εν λόγω συναντήσεις με πνεύμα παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, αποδεικνύοντας ότι είχε δηλώσει στους ανταγωνιστές της ότι μετείχε στις συναντήσεις αυτές υπό διαφορετικό πρίσμα σε σχέση μ' αυτούς (βλ. αποφάσεις της 8ης Ιουλίου 1999, C-199/92 P, Hüls κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4287, σκέψη 155, Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 96, και Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 81).

58 Όσον αφορά τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ως προς την αξία των δηλώσεων που γίνονται στο πλαίσιο της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, καμία διάταξη ή γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης δεν απαγορεύει στην Επιτροπή να επικαλείται, εναντίον μιας επιχειρήσεως, δηλώσεις άλλων κατηγορουμένων επιχειρήσεων (απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 1999, T-305/94 έως T-307/94, T-313/94 έως T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 και T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψη 512). Επομένως, οι δηλώσεις που γίνονται στο πλαίσιο της ανακοινώσεως περί συνεργασίας δεν πρέπει να θεωρούνται ως στερούμενες αποδεικτικής αξίας για τον λόγο αυτό και μόνο (απόφαση Lafarge κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψεις 57 και 58).

59 Κάποια δυσπιστία για τις εκούσιες καταθέσεις των κυρίων μετεχόντων σε παράνομη σύμπραξη είναι κατανοητή, δεδομένου ότι οι μετέχοντες αυτοί θα μπορούσαν να ελαχιστοποιήσουν τη σημασία της συμβολής τους στην παράβαση και να μεγιστοποιήσουν τη συμβολή των άλλων. Εντούτοις, λαμβανομένης υπόψη της εγγενούς λογικής της διαδικασίας που προβλέπεται από την ανακοίνωση περί συνεργασίας, το γεγονός ότι ορισμένοι μετέχοντες ζητούν υπέρ αυτών την εφαρμογή της ως άνω ανακοινώσεως για να επιτύχουν μείωση του προστίμου δεν συνεπάγεται οπωσδήποτε παρότρυνση να προσκομίσουν παραποιημένα αποδεικτικά στοιχεία ως προς τους λοιπούς μετέχοντες στην επίδικη σύμπραξη. Ειδικότερα, κάθε προσπάθεια να παραπλανηθεί η Επιτροπή θα μπορούσε να δημιουργήσει αμφιβολίες για την ειλικρίνεια και την πληρότητα της συνεργασίας της επιχειρήσεως με συνέπεια να εκτεθεί σε κίνδυνο η δυνατότητά της να επωφεληθεί πλήρως της ανακοινώσεως περί συνεργασίας (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 16ης Νοεμβρίου 2006, T-120/04, Peróxidos Orgánicos κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-4441, σκέψη 70, και Lafarge κατά Επιτροπής, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 58).

60 Ειδικότερα, το γεγονός ότι ένα πρόσωπο ομολογεί ότι έχει διαπράξει παράβαση και αναγνωρίζει έτσι πραγματικά περιστατικά πέραν εκείνων που θα μπορούσαν να συναχθούν άμεσα από τα επίμαχα έγγραφα συνεπάγεται a priori, ελλείψει ιδιαιτέρων ενδείξεων περί του αντιθέτου, ότι το πρόσωπο αυτό έλαβε την απόφαση να πει την αλήθεια. Για τον λόγο αυτό, οι δηλώσεις που αντίκεινται στα συμφέροντα του δηλούντος πρέπει, καταρχήν, να θεωρούνται ως ιδιαιτέρως αξιόπιστα αποδεικτικά στοιχεία (αποφάσεις του Πρωτοδικείου JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 54 ανωτέρω, σκέψεις 211 και 212, της 26ης Απριλίου 2007, T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 και T-136/02, Bolloré κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-947, σκέψη 166, και Lafarge κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψη 59).

61 Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία, η δήλωση μιας επιχειρήσεως στην οποία καταλογίζεται συμμετοχή σε σύμπραξη, της οποίας η ορθότητα αμφισβητείται από διάφορες άλλες κατηγορούμενες επιχειρήσεις, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως συνιστώσα επαρκή απόδειξη για την ύπαρξη παραβάσεως

που διεπράχθη από τις επιχειρήσεις αυτές αν δεν τεκμηριώνεται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία (αποφάσεις του Πρωτοδικείου JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 54 ανωτέρω, σκέψη 219, της 25ης Οκτωβρίου 2005, T-38/02, Groupe Danone κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-4407, σκέψη 285, και Lafarge κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψη 293).

62 Προκειμένου να εξετασθεί η αποδεικτική αξία των δηλώσεων των επιχειρήσεων που υπέβαλαν αίτηση σύμφωνα με την ανακοίνωση περί συνεργασίας, το Γενικό Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη ιδίως τη σημασία των ενδείξεων υπέρ της σοβαρότητας των δηλώσεων αυτών (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 54 ανωτέρω, σκέψη 220, και Peróxidos Orgánicos κατά Επιτροπής, σκέψη 59 ανωτέρω, σκέψη 70) και την έλλειψη ενδείξεων ότι οι επιχειρήσεις αυτές έτειναν να υποβαθμίζουν τη σημασία της συμβολής τους στην παράβαση και να διογκώνουν τη συμβολή των άλλων επιχειρήσεων (βλ., επ' αυτού, απόφαση Lafarge κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψεις 62 και 295).

63 Όσον αφορά την έκταση του ασκούμενου εν προκειμένω δικαστικού ελέγχου, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, το Γενικό Δικαστήριο, όταν επιλαμβάνεται προσφυγής ακυρώσεως κατά αποφάσεως που έχει εκδοθεί κατ' εφαρμογήν του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, οφείλει να ασκεί εν γένει πλήρη έλεγχο ως προς το αν συντρέχουν ή όχι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Οκτωβρίου 2000, T-41/96, Bayer κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3383, σκέψη 62 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

64 Επιπλέον, η αμφιβολία του δικαστή πρέπει να αποβαίνει υπέρ της επιχειρήσεως που είναι αποδέκτρια της αποφάσεως με την οποία διαπιστώνεται παράβαση, σύμφωνα με την αρχή του τεκμηρίου αθωότητας, η οποία, ως γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, εφαρμόζεται και επί των διαδικασιών που αφορούν παραβάσεις των ισχυόντων για τις επιχειρήσεις κανόνων ανταγωνισμού που μπορούν να οδηγήσουν στην επιβολή προστίμων ή χρηματικών ποινών (απόφαση Hüls κατά Επιτροπής, σκέψη 57 ανωτέρω, σκέψεις 149 και 150).

65 Τα αποδεικτικά στοιχεία που συγκέντρωσε εν προκειμένω η Επιτροπή πρέπει να εξεταστούν στο πλαίσιο αυτών των γενικών επισημάνσεων.

66 Συναφώς, τονίζεται ότι, όσον αφορά τις δέκα συναντήσεις για τις οποίες έγινε λόγος στη σκέψη 51 ανωτέρω, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι όντως αυτές διεξήχθησαν με συμμετοχή των ανταγωνιστών ούτε την παρουσία της σε αυτές, και δεν ισχυρίζεται ότι αποστασιοποιήθηκε δημοσίως από το περιεχόμενό τους. Επομένως, για να καταλογιστεί στην προσφεύγουσα ευθύνη, πρέπει να εξεταστεί αν η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι αντικείμενο των συναντήσεων αυτών ήταν προδήλως η νόθευση του ανταγωνισμού στον κλάδο των ενώσεων για χύτευση από PMMA (βλ. τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 57 ανωτέρω).

67 Διαπιστώνεται ότι η περιγραφή των εν λόγω συναντήσεων στηρίζεται κυρίως στις δηλώσεις Degussa, η οποία έτυχε απαλλαγής από το πρόστιμο. Κατά την Degussa, πάντως, αντικείμενο των συναντήσεων αυτών ήταν προδήλως η νόθευση του ανταγωνισμού στον κλάδο των ενώσεων για χύτευση από PMMA (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 110, 111, 113, 115, 116, 118 έως 120 και 123), πράγμα που η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί.

68 Αντιθέτως η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι οι δηλώσεις αυτές δεν συνιστούν, αυτές και μόνον, επαρκή απόδειξη της παραβάσεως και, αφετέρου, ότι δεν τεκμηριώνονται από άλλα αποδεικτικά στοιχεία.

69 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 58 έως 60 ανωτέρω, οι δηλώσεις στο πλαίσιο της πολιτικής επιείκειας έχουν ιδιαίτερη σημασία. Οι δηλώσεις αυτές, που πραγματοποιούνται εξ ονόματος επιχειρήσεων, έχουν σημαντική αποδεικτική αξία, εφόσον ενέχουν σημαντικούς νομικούς και οικονομικούς κινδύνους (βλ., επίσης, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 24ης Μαρτίου 2011, T-385/06, Aalberts Industries κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή

2011, σ. II-1223, σκέψη 47). Εντούτοις, από τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 59 και 61 ανωτέρω προκύπτει επίσης ότι οι δηλώσεις στις οποίες προβαίνουν κατηγορούμενες επιχειρήσεις στο πλαίσιο αιτήσεων που υποβάλλονται σύμφωνα με την ανακοίνωση περί συνεργασίας πρέπει να εκτιμώνται με σύνεση και, σε περίπτωση αμφισβητήσεώς τους, δεν μπορεί να τους αποδίδεται εν γένει επαρκής αποδεικτική αξία, εφόσον δεν τεκμηριώνονται.

70 Ωστόσο, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, οι δηλώσεις της Degussa, σχετικά με συζητήσεις με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού στον κλάδο των ενώσεων για χύτευση από PMMA κατά το εξεταζόμενο χρονικό διάστημα, τεκμηριώνονται επαρκώς από άλλα αποδεικτικά στοιχεία.

71 Πρώτον, τονίζεται ότι η Degussa δεν ήταν η μόνη πηγή πληροφοριών της Επιτροπής. Συγκεκριμένα, η περιγραφή της συναντήσεως της 11ης Μαΐου 1999 (αιτιολογική σκέψη 122 της προσβαλλομένης αποφάσεως) στηρίζεται σε δήλωση της Lucite. Μολονότι η Degussa, η οποία δεν μετέσχε στη συνάντηση αυτή, δεν την ανέφερε στη δήλωσή της, εντούτοις η δήλωση της Lucite επιβεβαιώνει τη δήλωση της Degussa ότι, κατά το εξεταζόμενο χρονικό διάστημα, υπήρχε σύμπραξη στον κλάδο των ενώσεων για χύτευση από PMMA και ότι η προσφεύγουσα μετείχε σε αυτήν.

72 Δεύτερον, τονίζεται ότι, για τις περισσότερες από τις συναντήσεις αυτές, η Επιτροπή συγκέντρωσε αποδεικτικά στοιχεία (όπως καταχωρίσεις σε ημερολόγια, σημειώματα εξόδων) τα οποία επιβεβαιώνουν τη διεξαγωγή της συναντήσεως ή την παρουσία των εμπλεκομένων προσώπων σε αυτή. Είναι μεν ορθή η θέση της προσφεύγουσας ότι μόνη η διεξαγωγή συναντήσεως μεταξύ ανταγωνιστών δεν σημαίνει οπωσδήποτε ότι η συνάντηση αυτή είχε ως αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού, πλην όμως πρέπει να γίνει δεκτό ότι πρόκειται για στοιχεία τα οποία σε ορισμένο βαθμό τεκμηριώνουν τις δηλώσεις της Degussa.

73 Τρίτον, τα αναφερόμενα από τη Lucite στην αίτηση που υπέβαλε στις 11 Ιουλίου 2003 στο πλαίσιο της ανακοινώσεως περί συνεργασίας εν γένει επιβεβαιώνουν την ύπαρξη της συμπράξεως στον κλάδο των ενώσεων για χύτευση από PMMA, για την οποία γίνεται λόγος στην απόφαση περί διενέργειας ελέγχου, καθώς και τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε αυτή.

74 Πρόκειται, βεβαίως, για γενικές επισημάνσεις, οι οποίες όμως συμπίπτουν με τα υποστηριζόμενα από την Degussa. Υπενθυμίζεται, εξάλλου, ότι τα σχετιζόμενα με την παράβαση στοιχεία του ενεργητικού, περιλαμβανομένων των εγγράφων και του προσωπικού, μεταβιβάστηκαν από την προσφεύγουσα στη Lucite, οπότε οι δηλώσεις της δεύτερης σχετικά με την εμπλοκή της προσφεύγουσας στην παράβαση έχουν ιδιαίτερη σημασία.

75 Τέταρτον, με την αίτηση που υπέβαλε στο πλαίσιο της ανακοινώσεως περί συνεργασίας η Atofina παραδέχθηκε ότι μετείχε σε σύμπραξη, η οποία είχε ως αντικείμενο και τις ενώσεις για χύτευση από PMMA, τουλάχιστον από τις 23 Ιανουαρίου 1997. Κατά τα λοιπά, οι εταιρίες που απαρτίζουν την επιχείρηση Atofina (Arkema, Altuglas και Altumax, αφενός, και Total και Elf Aquitaine, αφετέρου) δεν αμφισβήτησαν την ύπαρξη τέτοιας συμπράξεως στο πλαίσιο των αντίστοιχων προσφυγών τους κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως (υποθέσεις T-206/06 και T-217/06).

76 Βεβαίως, σύμφωνα με το έγγραφο της Atofina της 10ης Ιουνίου 2003, η πρώτη συνάντηση με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού στον κλάδο των ενώσεων για χύτευση από PMMA στην οποία μετέσχε η ICI Acrylics είναι αυτή της 26ης Οκτωβρίου 1999. Σημειωτέον, ωστόσο, ότι με το έγγραφο αυτό η Atofina δηλώνει σαφώς ότι επαφές με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού στον κλάδο των ενώσεων για χύτευση από PMMA πραγματοποιούνταν από το 1998 έως το 2001. Επομένως, και η δήλωση αυτή επιβεβαιώνει τις σχετικές δηλώσεις της Degussa.

77 Πέμπτον, υπογραμμίζεται ότι, σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση, τουλάχιστον επτά από τις δέκα συναντήσεις που εξετάστηκαν αφορούσαν τόσο τις ενώσεις για χύτευση από PMMA όσο και τα στερεά φύλλα από PMMA (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 110, 111, 115, 116 και 118 έως 120 της

προσβαλλομένης αποφάσεως) και ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι οι συναντήσεις αυτές είχαν ως αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού για το δεύτερο προϊόν. Πρόκειται για στοιχείο το οποίο ενισχύει την αξιοπιστία των δηλώσεων της Degussa όσον αφορά την περιγραφή των συγκεκριμένων συναντήσεων.

78 Έκτον, σε ορισμένες από τις συναντήσεις για τις οποίες έγινε λόγος στη σκέψη 77 ανωτέρω, περιλαμβανομένης της συναντήσεως της 23ης Ιανουαρίου 1997, η οποία θεωρείται ως η ημερομηνία ενάρξεως της παραβάσεως, μετέσχε ο D., ο οποίος κατείχε υψηλόβαθμη θέση στην ICI Acrylics και ήταν υπεύθυνος τόσο για τις ενώσεις για χύτευση από PMMA όσο και για τα στερεά φύλλα από PMMA. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι οι συναντήσεις αυτές είχαν ως αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού για το δεύτερο προϊόν, ούτε την εκτίμηση της Επιτροπής ότι οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις «ήταν ιδιαίτερα προσεκτικές όσον αφορά τις συνέπειες των συμφωνιών με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού, οι οποίες είχαν συναφθεί για καθένα από τα προϊόντα αυτά» (βλ. αιτιολογική σκέψη 223 της προσβαλλομένης αποφάσεως και σκέψη 50 δεύτερη περίπτωση, ανωτέρω), πρόκειται για στοιχείο που εμφαίνει ότι αντικείμενο των συναντήσεων αυτών αποτέλεσαν και οι ενώσεις για χύτευση από PMMA.

79 Διαπιστώνεται ότι τα στοιχεία αυτά, συνολικά εξεταζόμενα, αποτελούν δέσμη ενδείξεων οι οποίες είναι αρκούντως συγκλίνουσες και τεκμηριώνουν τις δηλώσεις Degussa σχετικά με την ύπαρξη συμπράξεως στον κλάδο των ενώσεων για χύτευση από PMMA κατά το εξεταζόμενο χρονικό διάστημα και με τη συμμετοχή της προσφεύγουσας σε αυτήν.

80 Τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας όσον αφορά τη σημασία των δηλώσεων της Degussa δεν αναιρούν τη διαπίστωση αυτή.

81 Συγκεκριμένα, αντιθέτως προς ό,τι προβάλλει η προσφεύγουσα, δεν είναι δυνατόν να μη ληφθούν υπόψη οι δηλώσεις της Degussa απλώς και μόνον επειδή διατυπώθηκαν από τους νομικούς συμβούλους της επιχειρήσεως με την αίτηση περί απαλλαγής από το πρόστιμο (βλ. ιδίως σκέψεις 59 και 60 ανωτέρω). Εξάλλου, μολονότι η Επιτροπή όντως υποχρεώθηκε να μη συμπεριλάβει στην προσβαλλόμενη απόφαση ορισμένες από τις αιτιάσεις που στηρίζονται στις δηλώσεις της Degussa (όπως, μεταξύ άλλων, τις αιτιάσεις σχετικά με το MMA, που είναι η πρώτη ύλη για την παραγωγή PMMA), εντούτοις οι δηλώσεις της Degussa κρίνονται, βάσει των προεκτεθέντων, εν γένει βάσιμες. Τούτο αποδεικνύεται, μεταξύ άλλων, από το γεγονός ότι τρεις επιχειρήσεις, δηλαδή η προσφεύγουσα, η Atofina και η Lucite, υπέβαλαν αιτήσεις στο πλαίσιο της ανακοινώσεως περί συνεργασίας σε σχέση με τη σύμπραξη για την οποία κάνει λόγο η Degussa. Εξάλλου, καμία από τις επιχειρήσεις αυτές —πλην της προσφεύγουσας στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως— δεν αμφισβήτησε την ύπαρξη τέτοιας συμπράξεως στο πλαίσιο των αντίστοιχων προσφυγών κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως (υποθέσεις T-206/06 και T-217/06). Ειδικότερα, η ίδια η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε εμμέσως τη σημασία του περιεχομένου της αιτήσεως της Degussa περί απαλλαγής από το πρόστιμο, καθώς παραδέχθηκε τη συμμετοχή της στη σύμπραξη όσον αφορά τα στερεά φύλλα από PMMA και τα είδη υγιεινής από PMMA.

82 Δεδομένου ότι, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, οι δηλώσεις της Degussa είναι αρκούντως τεκμηριωμένες, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η άποψη της προσφεύγουσας ότι η σχετική με τις ενώσεις για χύτευση από PMMA πτυχή της παραβάσεως δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της καταλογισθείσας σε αυτήν παραβάσεως, ενόψει του καθορισμού ύψους του προστίμου.

83 Κατά τα λοιπά, πρέπει, επίσης, να επισημανθεί ότι αβασίμως υποστηρίζει η προσφεύγουσα ότι ο χαρακτηρισμός της επίμαχης παραβάσεως ως ενιαίας και διαρκούς παραβάσεως, αφορώσας τα τρία προϊόντα από PMMA, περιλαμβανομένων των ενώσεων για χύτευση (βλ. σκέψη 49 ανωτέρω), δεν ασκεί επιρροή στην εξέταση του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως.

84 Υπενθυμίζεται, συναφώς, ότι, κατά τη νομολογία, παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ μπορεί να προκύπτει όχι μόνον από μεμονωμένη πράξη, αλλά και από σειρά πράξεων ή ακόμη και από συνεχιζόμενη συμπεριφορά. Η ερμηνεία αυτή δεν μπορεί να αμφισβητηθεί για τον λόγο ότι ένα ή

περισσότερα στοιχεία αυτής της σειράς πράξεων ή της συνεχιζόμενης συμπεριφοράς θα μπορούσαν επίσης να αποτελέσουν, αφ' εαυτών και μεμονωμένως εξεταζόμενα, παράβαση της εν λόγω διατάξεως (βλ., συναφώς, απόφαση Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 81). Όταν οι διάφορες πράξεις εντάσσονται σε ένα συνολικό σχέδιο, λόγω του ότι επιδιώκουν τον ίδιο σκοπό, ήτοι τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς, η Επιτροπή δικαιούται να καταλογίσει την ευθύνη για τις πράξεις αυτές αναλόγως της συμμετοχής στην παράβαση, η οποία λαμβάνεται υπόψη στο σύνολό της (βλ. απόφαση Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 258 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), έστω και αν αποδεικνύεται ότι μια συγκεκριμένη επιχείρηση μετείχε μόνο σε ένα ή σε μερικά από τα στοιχεία που συνθέτουν την παράβαση (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2007, T-101/05 και T-111/05, BASF και UCB κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. II-4949, σκέψη 161 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

85 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, προς τεκμηρίωση της συμμετοχής μιας επιχειρήσεως σε τέτοια ενιαία συμφωνία, η Επιτροπή οφείλει να αποδείξει ότι η εν λόγω επιχείρηση είχε την πρόθεση να συμβάλει, με τη συμπεριφορά της, στους κοινούς σκοπούς τους οποίους επεδίωκε το σύνολο των μετεχόντων και ότι είχε γνώση των συγκεκριμένων εκδηλώσεων συμπεριφοράς τις οποίες είχαν κατά νου ή ανέπτυσσαν άλλες επιχειρήσεις επιδιώκοντας τους ίδιους σκοπούς ή ότι είχε λογικά τη δυνατότητα να τις προβλέψει και ότι αποδεχόταν τον σχετικό κίνδυνο (απόφαση Επιτροπή κατά Anic Partecipazioni, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 87, και Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 43 ανωτέρω, σκέψη 83).

86 Υπό τις συνθήκες αυτές, για να καταλογιστεί στην προσφεύγουσα ευθύνη για το σύνολο της ενιαίας παραβάσεως και να καθοριστεί αναλόγως το ύψος του προστίμου, αρκεί η Επιτροπή να αποδείξει ότι η προσφεύγουσα γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι, μετέχοντας σε σύμπραξη στους κλάδους των στερεών φύλλων από PMMA και των ειδών υγιεινής από PMMA, μετείχε σε μια σύμπραξη η οποία είχε ως αντικείμενο και τα τρία προϊόντα από PMMA συνολικά (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 20ής Μαρτίου 2002, T-28/99, Sigma Tecnologie κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-1845, σκέψη 45, και Bolloré κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 60 ανωτέρω, σκέψη 209).

87 Τούτο όμως αποδεικνύεται επαρκώς από τα στοιχεία που εξετάστηκαν προηγουμένως.

88 Ειδικότερα, υπενθυμίζεται ότι η ύπαρξη επαφών με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού στον κλάδο των ενώσεων για χύτευση από PMMA κατά το εξεταζόμενο χρονικό διάστημα προκύπτει από τις δηλώσεις τριών επιχειρήσεων, δηλαδή των Degussa, Lucite και Atofina.

89 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι ευθύνεται για την παράβαση που διαπράχθηκε κατά το εν λόγω διάστημα στους κλάδους των στερεών φύλλων από PMMA και των ειδών υγιεινής από PMMA. Ομοίως, δεν αμφισβητεί αυτή καθαυτή την ύπαρξη ενιαίας παραβάσεως. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα, εξαιρουμένων ορισμένων αποσπασματικών επιχειρημάτων που προέβαλε με το υπόμνημα απαντήσεως, δεν επιχείρησε καν να αμφισβητήσει τους λόγους οι οποίοι παρατίθενται στις σκέψεις 49 και 50 ανωτέρω και βάσει των οποίων η Επιτροπή διαπίστωσε την ύπαρξη ενιαίας παραβάσεως.

90 Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί, μεταξύ άλλων, τις διαπιστώσεις της Επιτροπής ότι ο εκπρόσωπός της που παρίστατο σε συναντήσεις με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού (οι οποίες, κατά την προσφεύγουσα, αφορούσαν άλλα προϊόντα) ήταν υπεύθυνος για πολλά από τα προϊόντα που αποτέλεσαν αντικείμενο της έρευνας και, «συνεπώς γνώριζε ή δεν μπορούσε να μη γνωρίζει» την ύπαρξη τέτοιων συμφωνιών που κάλυπταν διάφορα προϊόντα. Επίσης, δεν αμφισβητεί τη θέση της Επιτροπής ότι λειτουργούσε «κατά τρόπο απολύτως ενοποιημένο» και «ήταν ιδιαίτερα προσεκτικ[ή] όσον αφορά τις συνέπειες των συμφωνιών με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού, οι οποίες είχαν συναφθεί για καθένα από τα προϊόντα αυτά» (βλ. σκέψη 50 ανωτέρω, δεύτερο και τρίτο στοιχείο).

91 Τα στοιχεία που συγκέντρωσε η Επιτροπή, ακόμη και αν υποτεθεί ότι δεν αρκούν προς απόδειξη της απευθείας συμμετοχής της προσφεύγουσας στη σχετική με τις ενώσεις για χύτευση από PMMA πτυχή της συμπράξεως, πάντως υπερεπαρκούν για να αποδειχθεί η ύπαρξη επαφών με αντικείμενο τη

νόθευση του ανταγωνισμού όσον αφορά το συγκεκριμένο προϊόν κατά το εξεταζόμενο χρονικό διάστημα και ότι η ενιαία παράβαση αφορούσε και το εν λόγω προϊόν. Τούτο προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τις συγκλίνουσες δηλώσεις των τριών επιχειρήσεων, δηλαδή των Degussa, Lucite και Atofina.

92 Τα προεκτεθέντα αρκούν για να γίνει δεκτό τουλάχιστον ότι η προσφεύγουσα γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι, μετέχοντας σε σύμπραξη στους κλάδους των στερεών φύλλων από PMMA και των ειδών υγιεινής από PMMA, μετείχε σε σύμπραξη με αντικείμενο και τρία προϊόντα από PMMA συνολικά.

93 Πάντως, ούτως εχόντων των πραγμάτων, η ευθύνη της προσφεύγουσας για τη συμμετοχή της στο σύνολο της ενιαίας παραβάσεως μπορούσε να ληφθεί υπόψη κατά την εκτίμηση της σοβαρότητας της καταλογισθείσας παραβάσεως, ενόψει του καθορισμού του ύψους του προστίμου, οπότε το αίτημα περί μειώσεως του προστίμου είναι κατά το μέτρο αυτό απορριπτέο.

94 Τέλος, από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η θέση της προσφεύγουσας περί προσβολής των δικαιωμάτων της άμυνας, όσον αφορά τη συνάντηση της 26ης Οκτωβρίου 1999, δεν έχει καμία πρακτική συνέπεια στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, η δε σχετική αιτίαση της προσφεύγουσας πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

95 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος, κατά το μέτρο που στηρίζει, αφενός, το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως και, αφετέρου, το αίτημα περί μειώσεως του προστίμου στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με μη αιτιολόγηση της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά το «βασικό ποσό» του προστίμου

96 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν εξήγησε τον τρόπο με τον οποίον υπολόγισε το αρχικό ποσό του προστίμου (32,5 εκατομμύρια ευρώ), όπως αυτό καθορίστηκε με την αιτιολογική σκέψη 336 της προσβαλλομένης αποφάσεως, και ότι στέρησε έτσι από το Γενικό Δικαστήριο και από την ίδια τη δυνατότητα να εξετάσουν την προσβαλλόμενη απόφαση ως προς την «πλέον σημαντική παράμετρο» του καθορισμού του ύψους του προστίμου. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή απλώς παρέθεσε τους λόγους για τους οποίους χαρακτήρισε την παράβαση ως πολύ σοβαρή και κατέταξε τις επιχειρήσεις σε τρεις κατηγορίες ανάλογα με το μέγεθός τους. Η Επιτροπή, όμως, δεν διευκρίνισε πώς κατέληξε στα ποσά που όρισε για τις κατηγορίες αυτές ούτε τον λόγο για τον οποίον το ποσό που όρισε για την προσφεύγουσα υπερβαίνει κατά πολύ το όριο των 20 εκατομμυρίων που προβλέπεται από τις κατευθυντήριες γραμμές για τις πολύ σοβαρές παραβάσεις. Επομένως, η Επιτροπή δεν τήρησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει από το άρθρο 253 ΕΚ.

97 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, ο ουσιώδης τύπος που συνίσταται στην υποχρέωση αιτιολογήσεως τηρείται, όσον αφορά τον υπολογισμό του προστίμου που επιβάλλεται δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003, όταν η Επιτροπή εκθέτει, με την απόφασή της, τα στοιχεία βάσει των οποίων εκτίμησε τη σοβαρότητα και τη διάρκεια της παραβάσεως (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-248/98 P, KNP BT κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9641, σκέψη 42, C-291/98 P, Sarrió κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9991, σκέψη 73, και της 15ης Οκτωβρίου 2002, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P έως C-252/99 P και C-254/99 P, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. I-8375, σκέψη 463).

98 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή παρέθεσε, αφενός, τους λόγους για τους οποίους χαρακτήρισε την παράβαση ως πολύ σοβαρή και, αφετέρου, τους λόγους για τους οποίους αποφάσισε να κατανείμει τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις σε τρεις κατηγορίες, διαφοροποιώντας το βασικό ποσό του προστίμου για την κάθε κατηγορία.

99 Εξάλλου, από την εξέταση των αιτιολογικών σκέψεων 319 έως 336 της προσβαλλομένης αποφάσεως διαπιστώνεται ότι η Επιτροπή όντως παρέθεσε επαρκή αιτιολογία ως προς το ζήτημα αυτό. Ειδικότερα, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει σαφώς ότι τα κριτήρια βάσει των οποίων καθορίστηκε το αρχικό ποσό του προστίμου ήταν, μεταξύ άλλων, η φύση της παραβάσεως, λαμβανομένων υπόψη των κύριων χαρακτηριστικών της, όπως αυτά παρατίθενται στο σημείο 4.2 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. αιτιολογική σκέψη 320 της προσβαλλομένης αποφάσεως), η γεωγραφική έκταση της συγκεκριμένης αγοράς, που συμπίπτει με το έδαφος του ΕΟΧ (βλ. αιτιολογική σκέψη 330 της προσβαλλομένης αποφάσεως), και η διαφοροποιημένη μεταχείριση των εμπλεκομένων επιχειρήσεων ανάλογα με την πραγματική οικονομική δυνατότητά τους να πλήξουν σε σημαντικό βαθμό τον ανταγωνισμό, δυνατότητα η οποία εκτιμάται βάσει του κύκλου εργασιών που πραγματοποίησαν από την πώληση των προϊόντων από PMMA, για τα οποία μετείχαν στην επίμαχη παράβαση (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 332 έως 334 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Όσον αφορά το τελευταίο στοιχείο, η Επιτροπή αναφέρθηκε επίσης, με κριτήρια τον όγκο και την αξία, στο μέγεθος της αγοράς των προϊόντων από PMMA το 2000 και το 2002 (βλ. αιτιολογική σκέψη 333 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι αβάσιμη η θέση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή δεν διευκρίνισε κατά πόσον η σοβαρότητα της καταλογισθείσας στην προσφεύγουσα παραβάσεως δικαιολογεί τον καθορισμό ενός τέτοιου αρχικού ποσού.

100 Κατά το μέτρο που η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι δεν αιτιολόγησε τον καθορισμό του αρχικού ποσού σε 32,5 εκατομμύρια ευρώ για τις επιχειρήσεις που, όπως αυτή, κατατάχθηκαν στη δεύτερη κατηγορία, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή δεν υποχρεούται, στο πλαίσιο τη υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, να εκθέσει, με την απόφασή της, τα αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τον τρόπο υπολογισμού των προστίμων (αποφάσεις Sarrió κατά Επιτροπής, σκέψη 97 ανωτέρω, σκέψη 80, και της 15ης Οκτωβρίου 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 97 ανωτέρω, σκέψη 464). Κατά συνέπεια, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη, βάσει του άρθρου 253 ΕΚ, να δικαιολογήσει περαιτέρω τον καθορισμό του αρχικού ποσού του προστίμου ως προς την προσφεύγουσα σε 32,5 εκατομμύρια ευρώ (βλ. επίσης, συναφώς, απόφαση Microsoft κατά Επιτροπής, σκέψη 41 ανωτέρω, σκέψη 1361).

101 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, κατ' ουσίαν, η νομολογία που παρατέθηκε στη σκέψη 100 ανωτέρω δεν έχει εν προκειμένω εφαρμογή, λόγω του ύψους του αρχικού ποσού του προστίμου, αρκεί η παρατήρηση ότι η εν λόγω νομολογία εφαρμόστηκε και σε υπόθεση στο πλαίσιο της οποίας η Επιτροπή είχε ορίσει αρχικό ποσό κατά πολύ υψηλότερο αυτού που ορίστηκε εν προκειμένω (απόφαση Microsoft κατά Επιτροπής, σκέψη 41 ανωτέρω, σκέψη 1361). Ομοίως, η θέση της προσφεύγουσας ότι το αρχικό ποσό του επιβληθέντος σε αυτήν προστίμου υπερβαίνει «σημαντικά» το όριο των 20 εκατομμυρίων ευρώ που έχει οριστεί για τις πολύ σοβαρές παραβάσεις δεν είναι ικανή να αναιρέσει την εκτίμηση που διατυπώθηκε με τη σκέψη 100 ανωτέρω. Κατά τα λοιπά, υπενθυμίζεται ότι το εν λόγω όριο αποτελεί απλώς και μόνο το κατώτατο ποσό που έχει οριστεί για τέτοιες παραβάσεις με τις κατευθυντήριες γραμμές, κατά τις οποίες τα «προβλεπόμενα» βασικά ποσά είναι «άνω των 20 εκατομμυρίων [ευρώ].

102 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί κατά το μέτρο που στηρίζει το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εξάλλου, τα στοιχεία που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του συγκεκριμένου λόγου δεν δικαιολογούν ούτε τη μείωση του προστίμου στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση από την Επιτροπή της υποχρεώσεώς της να επιμερίσει το «βασικό ποσό» μεταξύ της προσφεύγουσας και της Lucite

103 Η προσφεύγουσα τονίζει ότι η ίδια και η Lucite μετείχαν διαδοχικά στην παράβαση, ως διαδοχικοί κύριοι ενός και μόνο συνόλου στοιχείων ενεργητικού που απετέλεσε αντικείμενο της παραβάσεως και ότι, κατά συνέπεια, συνέβαλαν σε «μία μόνο επιβάρυνση» της παραβάσεως. Επομένως, κατά την προσφεύγουσα, το ποσό του προστίμου που αντιστοιχεί στη συγκεκριμένη «μία μόνο επιβάρυνση»

της παραβάσεως έπρεπε να επιμεριστεί μεταξύ τους, προκειμένου να μη ληφθεί δύο φορές υπόψη «η πραγματική επίπτωση της παραβατικής συμπεριφοράς εκάστης επιχειρήσεως στον ανταγωνισμό», που αποτελεί σημαντική παράμετρο για τον προσδιορισμό της σοβαρότητας της παραβάσεως σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές. Το ύψος του προστίμου, όμως, υπολογίστηκε ως εάν οι συμπεριφορές της προσφεύγουσας και της Lucite επηρέασαν χωριστά και ταυτόχρονα τον ανταγωνισμό. Η μέθοδος αυτή υπολογισμού είχε ως συνέπεια να καθοριστεί —για ενιαία παράβαση— σημαντικά υψηλότερο πρόστιμο, απλώς και μόνο λόγω του ότι άλλαξε ο κύριος της επιχειρήσεως και όχι λόγω κάποιας επιπλέον βλάβης στον ανταγωνισμό ή λόγω κάποιου σφάλματος της προσφεύγουσας. Η Επιτροπή παραβίασε έτσι τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας.

104 Συναφώς, είναι, καταρχάς, απορριπτέο το επιχείρημα της Επιτροπής ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως είναι απαράδεκτος. Συγκεκριμένα, ο συγκεκριμένος λόγος προβάλλεται προς στήριξη των αιτημάτων που παρατίθενται στη σκέψη 36 ανωτέρω και, εφόσον κριθεί βάσιμος, συνεπάγεται μείωση του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου. Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η Επιτροπή, η προσφεύγουσα αμφισβητεί το ύψος του προστίμου που της επιβλήθηκε και όχι το ύψος του προστίμου που επιβλήθηκε σε τρίτο.

105 Περαιτέρω, τονίζεται ότι ο κρινόμενος λόγος ακυρώσεως, παρά το γεγονός ότι στον τίτλο του γίνεται λόγος για το «βασικό ποσό» του προστίμου, εντούτοις, όπως σαφώς προκύπτει από τα δικόγραφα της προσφεύγουσας, αφορά το «στοιχείο “σοβαρότητα της παραβάσεως”» του προστίμου και, πιο συγκεκριμένα, το αρχικό ποσό του προστίμου, 32,5 εκατομμύρια ευρώ, όπως αυτό καθορίστηκε με την αιτιολογική σκέψη 336 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Κατά τα λοιπά, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, τις εκτιμήσεις της Επιτροπής για τις οποίες έγινε λόγος στις σκέψεις 25 και 26 ανωτέρω.

106 Πρέπει, συνεπώς, να εξεταστεί αν, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να επιμερίσει το αρχικό ποσό του προστίμου μεταξύ της προσφεύγουσας και της Lucite.

107 Υπενθυμίζεται ότι, κατά την προσβαλλόμενη απόφαση, η προσφεύγουσα και η Lucite μετείχαν στην παράβαση με τα στοιχεία του ενεργητικού της ICI Acrylics, επιχειρήσεως η οποία μεταβιβάστηκε από την προσφεύγουσα στη Lucite στις 2 Νοεμβρίου 1999, δηλαδή περίπου στο μέσον της διάρκειας της παραβάσεως. Η ημερομηνία αυτή, άλλωστε, «οριοθετεί» τις ευθύνες της προσφεύγουσας και της Lucite για την παράβαση (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω). Εξάλλου, στο πλαίσιο της διαφοροποιημένης μεταχειρίσεως των δύο αυτών επιχειρήσεων, η Επιτροπή έλαβε υπόψη της τον ίδιο κύκλο εργασιών που πραγματοποίησε η Lucite το 2000. Βάσει αυτού, όρισε το αρχικό ποσό του προστίμου για κάθε μία από αυτές σε 32,5 εκατομμύρια ευρώ (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 334 και 336 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

108 Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι εύλογο να υποθέσει κανείς ότι, χωρίς την αλλαγή κυριότητας της ICI Acrylics, η Επιτροπή θα κατέληγε, με την ίδια μέθοδο υπολογισμού του προστίμου, στον ορισμό ενός μόνον αρχικού ποσού του προστίμου, ύψους 32,5 εκατομμυρίων ευρώ, για τον μοναδικό κύριο της επιχειρήσεως αυτής. Επομένως, η θέση της προσφεύγουσας ότι αυτή καθαυτή η εκχώρηση της ICI Acrylics επηρέασε το συνολικό ύψος των επιβληθέντων με την προσβαλλόμενη απόφαση προστίμων είναι φαινομενικά βάσιμη.

109 Είναι, ωστόσο, απορριπτέα η θέση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή έπρεπε να ενεργήσει διαφορετικά, επιμερίζοντας το αρχικό ποσό μεταξύ των δύο εμπλεκομένων επιχειρήσεων.

110 Πρώτον, η θέση αυτή στηρίζεται, κατ’ ουσίαν, στην παραδοχή ότι η εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως πρέπει οπωσδήποτε να συσχετίζεται με «τις επιπτώσεις στον ανταγωνισμό» ή με τη «ζημία» στον ανταγωνισμό και ότι, ως εκ τούτου, η προσφεύγουσα και η Lucite, ως διαδοχικοί κύριοι της ICI Acrylics, συνέβαλαν από κοινού στη διαμόρφωση του «συνολικού βαθμού σοβαρότητας» της παραβάσεως. Η προσφεύγουσα επικαλείται, συναφώς, το γράμμα των κατευθυντηρίων γραμμών, κατά τις οποίες, για την εκτίμηση της σοβαρότητας της παραβάσεως, πρέπει να λαμβάνεται υπόψη «ο πραγματικός αντίκτυπος της παράνομης συμπεριφοράς [εκάστης επιχειρήσεως] για τον ανταγωνισμό».

111 Η παραδοχή, όμως, αυτή είναι εσφαλμένη.

112 Συγκεκριμένα, κατά πάγια νομολογία, το αποτέλεσμα μιας αντίθετης προς τον ανταγωνισμό πρακτικής δεν αποτελεί, καθ' εαυτό, αποφασιστικό κριτήριο για τον προσδιορισμό του ενδεδειγμένου ύψους του προστίμου (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 2ας Οκτωβρίου 2003, C-194/99 P, Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. I-10821, σκέψη 118, και της 3ης Σεπτεμβρίου 2009, C-534/07 P, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-7415, σκέψη 96). Η σοβαρότητα των παραβάσεων πρέπει να αποδεικνύεται βάσει πολλών στοιχείων, όπως είναι, ιδίως, τα ιδιαίτερα περιστατικά της υποθέσεως, το γενικό πλαίσιο στο οποίο αυτές εντάσσονται και ο αποτρεπτικός χαρακτήρας των προστίμων (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Ιουνίου 2005, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P έως C-208/02 P και C-213/02 P, Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. I-5425, σκέψεις 241 και 242 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), ενδέχεται δε, για παράδειγμα, στοιχεία αναγόμενα στις προθέσεις να είναι σημαντικότερα από εκείνα που αφορούν τις συνέπειες, ιδίως όταν πρόκειται για παραβάσεις εξ ορισμού σοβαρές (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Thyssen Stahl κατά Επιτροπής, σκέψη 118, και Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, σκέψη 96 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

113 Εξάλλου, είναι ελλιπής η προτεινόμενη από την προσφεύγουσα ερμηνεία των κατευθυντηρίων γραμμών. Συγκεκριμένα, κατά το σημείο 1 Α των κατευθυντηρίων γραμμών, «[για] να αξιολογηθεί η σοβαρότητα της παραβάσεως, πρέπει να ληφθεί υπόψη ο χαρακτήρας της ίδιας της παραβάσεως, ο πραγματικός της αντίκτυπος επί της αγοράς, εφόσον αυτός είναι δυνατό να εκτιμηθεί, καθώς και η έκταση της γεωγραφικής αγοράς αναφοράς». Κατ' εφαρμογήν των κριτηρίων αυτών, «οι παραβάσεις ταξινομούνται σε τρεις κατηγορίες και καθιερώνεται η διάκριση μεταξύ ελαφρών παραβάσεων, σοβαρών παραβάσεων και πολύ σοβαρών παραβάσεων». Όσον αφορά τις πολύ σοβαρές παραβάσεις, με τις κατευθυντήριες γραμμές διευκρινίζεται, μεταξύ άλλων, ότι «[πρόκειται] κατά βάση για οριζόντιους περιορισμούς, για παράδειγμα, συνασπισμούς επιχειρήσεων με σκοπό τον έλεγχο των τιμών» και ότι το αρχικό ποσό του προστίμου προβλέπεται να είναι «άνω των 20 εκατομμυρίων [ευρώ]». Επιπλέον, κατά τις κατευθυντήριες γραμμές, «εντός καθεμίας από τις προβλεπόμενες κατηγορίες παραβάσεων, [...] η κλιμάκωση των προβλεπομένων κυρώσεων θα καταστήσει δυνατή τη διαφοροποίηση της μεταχείρισης που είναι σκόπιμο να επιφυλαχθεί στις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις ανάλογα με τον χαρακτήρα των παραβάσεων που αυτές έχουν διαπράξει».

114 Είναι, συνεπώς, πρόδηλο ότι, κατά τις κατευθυντήριες γραμμές, για τον καθορισμό του αρχικού ποσού του προστίμου ιδιαίτερη σημασία έχει η φύση της παραβάσεως (βλ., συναφώς, και την απόφαση του Πρωτοδικείου της 8ης Οκτωβρίου 2008, T-73/04, Carbone-Lorraine κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-2661, σκέψη 91). Όσον αφορά τις συγκεκριμένες επιπτώσεις της παραβάσεως, οι κατευθυντήριες γραμμές προβλέπουν το κριτήριο του «πραγματικού αντίκτυπου επί της αγοράς», το οποίο αφορά την παράβαση συνολικά, και όχι τις συνέπειες της συμπεριφοράς εκάστης επιχειρήσεως (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Νοεμβρίου 2009, C-554/08 P, Carbone-Lorraine κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψεις 21 και 24), με τη διευκρίνιση ότι ο αντίκτυπος αυτός λαμβάνεται υπόψη μόνον εφόσον είναι δυνατό να εκτιμηθεί.

115 Εξάλλου, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή εκτίμησε ότι «δεν είναι δυνατόν να εκτιμηθεί ο πραγματικός αντίκτυπος [της επίμαχης παραβάσεως] επί της αγοράς του EOX», διευκρινίζοντας ότι, για τον λόγο αυτό, δεν στηρίχθηκε «ειδικά στον αντίκτυπο [της παραβάσεως επί της αγοράς]» (αιτιολογική σκέψη 321 της προσβαλλομένης αποφάσεως), στο πλαίσιο του καθορισμού του προστίμου. Επομένως, η Επιτροπή κατέληξε στη διαπίστωση ότι πρόκειται για σοβαρή παράβαση, βάσει της εκτιμήσεώς της όσον αφορά τη φύση της παραβάσεως, με γνώμονα τα κύρια χαρακτηριστικά της που παρατίθενται στο σημείο 4.2 της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. αιτιολογική σκέψη 320 της προσβαλλομένης αποφάσεως), και της γεωγραφικής εκτάσεως της συγκεκριμένης αγοράς (βλ. αιτιολογική σκέψη 330 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

116 Η ερμηνεία αυτή, την οποία άλλωστε δεν αμφισβητεί η προσφεύγουσα, είναι σύμφωνη με την πάγια νομολογία ότι οι οριζόντιες συμπράξεις με αντικείμενο τον καθορισμό των τιμών ή την κατανομή των αγορών μπορούν να χαρακτηρισθούν ως πολύ σοβαρές παραβάσεις λόγω της φύσεώς τους και μόνο,

χωρίς να υποχρεούται η Επιτροπή να αποδείξει την ύπαρξη συγκεκριμένου αντίκτυπου της παραβάσεως στην αγορά (αποφάσεις του Δικαστηρίου Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, σκέψη 112 ανωτέρω, σκέψη 75, και της 24ης Σεπτεμβρίου 2009, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P και C-137/07 P, Erste Group Bank κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-8681, σκέψη 103).

117 Όσον αφορά το κριτήριο του «πραγματικού αντίκτυπου της παράνομης συμπεριφοράς εκάστης επιχειρήσεως επί του ανταγωνισμού», το οποίο επικαλείται η προσφεύγουσα, αυτό περιλαμβάνεται στο προτελευταίο εδάφιο του σημείου 1 Α των κατευθυντηρίων γραμμών, κατά το οποίο «[οσάκις] πρόκειται για παραβάσεις στις οποίες εμπλέκονται περισσότερες επιχειρήσεις (για παράδειγμα συνασπισμοί επιχειρήσεων), θα είναι ενδεχομένως σκόπιμο να γίνεται στάθμιση, σε ορισμένες περιπτώσεις, των ποσών που προκύπτουν για καθεμιά από τις τρεις κατηγορίες [...], προκειμένου να ληφθεί υπόψη το ειδικό βάρος κάθε επιχείρησης και, κατ' επέκταση, ο πραγματικός αντίκτυπος της παράνομης συμπεριφοράς της για τον ανταγωνισμό, ιδιαίτερα αν υφίστανται σημαντικές διαφορές ως προς το μέγεθος μεταξύ επιχειρήσεων που διαπράττουν το ίδιο είδος παράβασης». Πρόκειται, συνεπώς, για κριτήριο το οποίο εφαρμόζεται προαιρετικά, προς διαμόρφωση του αρχικού ποσού του προστίμου, σε περίπτωση που στην παράβαση εμπλέκονται περισσότερες επιχειρήσεις, και όχι για κριτήριο αποφασιστικής σημασίας για τον καθορισμό του εν λόγω ποσού. Εξάλλου, το κριτήριο αυτό δεν αφορά την αριθμητική αξιολόγηση των επιπτώσεων της συμπεριφοράς εκάστης μετέχουσας σε παράβαση επιχειρήσεως στον ανταγωνισμό, αλλά τη συνεκτίμηση, ενόψει του καθορισμού του αρχικού ποσού του προστίμου, των αντικειμενικών διαφορών μεταξύ των επιχειρήσεων αυτών, όπως είναι, μεταξύ άλλων, οι σημαντικές διαφορές ως προς το μέγεθος.

118 Κατά συνέπεια, ακόμη και αν η μεταβολή στην κυριότητα της ICI Acrylics δεν είχε καμία επιπλέον επίπτωση στον ανταγωνισμό, όπως διατείνεται η προσφεύγουσα, τούτο δεν σημαίνει ότι η προσφεύγουσα και η Lucite διαμόρφωσαν από κοινού τον «συνολικό βαθμό σοβαρότητας» της παραβάσεως και ότι, ως εκ τούτου, το αρχικό ποσό του προστίμου έπρεπε να επιμεριστεί μεταξύ τους.

119 Δεύτερον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι το αρχικό ποσό του προστίμου έπρεπε να επιμεριστεί μεταξύ αυτής και της Lucite, χωρίς να λαμβάνει υπόψη της ότι οι εκτιμήσεις βάσει των οποίων προσδιορίστηκε το ποσό αυτό (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 319 έως 336 της προσβαλλομένης αποφάσεως) ισχύουν απολύτως ως προς αυτήν.

120 Συναφώς, τονίζεται ότι, κατά την προσβαλλόμενη απόφαση, στην παράβαση που περιγράφεται στο άρθρο 1 της εν λόγω αποφάσεως υπέπεσαν τόσο η προσφεύγουσα όσο και η Lucite. Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι ευθύνεται για την παράβαση (βλ. σκέψη 40 ανωτέρω). Ομοίως, δεν αμφισβητεί την εκτίμηση της Επιτροπής ότι πρέπει να αποτελεί «επιχείρηση στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 81 [ΕΚ]» (αιτιολογική σκέψη 288 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

121 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ούτε την εκτίμηση περί της σοβαρότητας της παραβάσεως, στην οποία προέβη η Επιτροπή με τις αιτιολογικές σκέψεις 319 έως 331 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ούτε την εκτίμηση της Επιτροπής ότι, στο πλαίσιο της διαφοροποιημένης μεταχειρίσεως, ο κύκλος εργασιών που πραγματοποίησε η Lucite από την πώληση προϊόντων από PMMA το 2000 αποτελεί πρόσφορη ένδειξη όσον αφορά το μέγεθος και την οικονομική ισχύ της ICI Acrylics στη συγκεκριμένη αγορά (αιτιολογική σκέψη 334 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

122 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα, με την επιχειρηματολογία της, επιζητεί, κατ' ουσίαν, ευνοϊκότερη μεταχείριση όσον αφορά το αρχικό ποσό του προστίμου σε σχέση με τους λοιπούς αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως, απλώς και μόνον επειδή μεταβίβασε τα σχετιζόμενα με την παράβαση στοιχεία του ενεργητικού.

123 Ωστόσο, το γεγονός αυτό της μεταβιβάσεως δεν καθιστά την παράβαση στην οποία υπέπεσε λιγότερο σοβαρή. Το βασικό ποσό του προστίμου που ορίστηκε για την προσφεύγουσα είναι ακριβώς το ίδιο με αυτό που θα οριζόταν αν στις 2 Νοεμβρίου 1999 η προσφεύγουσα, αντί να μεταβιβάσει την ICI Acrylics στη Lucite, απλώς έπαυε να μετέχει στην παράβαση.

124 Κατά συνέπεια, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει, η προσφεύγουσα, παρά το γεγονός ότι μετείχε στη σύμπραξη μέσω των ίδιων στοιχείων του ενεργητικού όπως αργότερα η Lucite, διέπραξε παράβαση της οποίας η σοβαρότητα δικαιολογεί το ύψος του βασικού ποσού που καθόρισε η Επιτροπή ως προς αυτήν. Επομένως, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η θέση της ότι το βασικό ποσό έπρεπε να επιμεριστεί μεταξύ αυτής και της Lucite.

125 Τα λοιπά επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν αναιρούν τη διαπίστωση αυτή.

126 Πρώτον, η προσφεύγουσα παραπονείται για πλημμελή «επιμερισμό του στοιχείου “διάρκεια της παραβάσεως”» του προστίμου μεταξύ αυτής και της Lucite. Συγκεκριμένα, σύμφωνα με τη μέθοδο των κατευθυντηρίων γραμμών, το «στοιχείο “σοβαρότητα της παραβάσεως”» έχει πρωταρχική σημασία για τον καθορισμό του βασικού ποσού του προστίμου, καθώς το αρχικό ποσό προσαυξάνεται κατά 10 % μόνο για κάθε έτος συμμετοχής στην παράβαση. Συνεπώς, δεδομένου ότι δεν υπάρχει «γραμμική σχέση» [Linear relationship] μεταξύ της διάρκειας της παραβάσεως και του βασικού ποσού του προστίμου, παρά τον «επιμερισμό» του «στοιχείου “διάρκεια της παραβάσεως”» μεταξύ της προσφεύγουσας και της Lucite, τα αντίστοιχα βασικά ποσά του προστίμου, αθροιζόμενα, υπερβαίνουν το ποσό που θα καθοριζόταν αν δεν υπήρχε μεταβολή στην ιδιοκτησία της ICI Acrylics.

127 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το βασικό ποσό του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου καθορίστηκε σε συνάρτηση με τη διάρκεια της συμμετοχής της στην παράβαση (βλ. σκέψη 26 ανωτέρω). Επομένως, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, το «στοιχείο “διάρκεια της παραβάσεως”», όσον αφορά τον καθορισμό του προστίμου, έχει ορθώς «επιμεριστεί» μεταξύ της προσφεύγουσας και της Lucite.

128 Βεβαίως, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, τα βασικά ποσά που καθορίστηκαν για την προσφεύγουσα και τη Lucite υπερβαίνουν, αθροιζόμενα, αυτά που θα είχαν καθοριστεί αν δεν υπήρχε μεταβολή στην ιδιοκτησία της ICI Acrylics (βλ. σκέψη 108 ανωτέρω). Διαπιστώνεται, ωστόσο, ότι τούτο αποτελεί απλώς συνέπεια της εφαρμογής της μεθόδου που προβλέπεται στις κατευθυντήριες γραμμές, οι οποίες αποτυπώνουν την πολιτική που προτίθεται να εφαρμόσει η Επιτροπή για τον καθορισμό των προστίμων. Η Επιτροπή, όμως, λόγω της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει ως προς το ζήτημα αυτό (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιουνίου 1983, 100/80 έως 103/80, Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 1825, σκέψεις 105 έως 109), δύναται να συσχετίσει κατ’ αυτόν τον τρόπο τα κριτήρια της σοβαρότητας και της διάρκειας της παραβάσεως.

129 Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι, εν προκειμένω, δόθηκε μεγαλύτερη βαρύτητα στο κριτήριο της σοβαρότητας της παραβάσεως, στο πλαίσιο του καθορισμού του βασικού ποσού του προστίμου, σε σχέση με το κριτήριο της διάρκειας της παραβάσεως, δεν σημαίνει ότι μπορεί να γίνει δεκτή η θέση της προσφεύγουσας περί «επιμερισμού του στοιχείου “σοβαρότητα της παραβάσεως”» του προστίμου μεταξύ αυτής και της Lucite.

130 Κατά τα λοιπά, τυχόν «γραμμική σχέση» μεταξύ της διάρκειας της παραβάσεως και του βασικού ποσού του προστίμου, δηλαδή ο πολλαπλασιασμός του αρχικού ποσού του προστίμου με τον αριθμό των ετών συμμετοχής μιας επιχειρήσεως στην παράβαση, θα απέβαινε, εν προκειμένω, σε βάρος της προσφεύγουσας, καθώς θα είχε ως συνέπεια τον καθορισμό υψηλότερου βασικού ποσού σε σχέση με αυτό που καθορίστηκε.

131 Δεύτερον, είναι απορριπτέα τα επιχειρήματα που αντλεί η Επιτροπή από τη θέση που διατυπώνει η Επιτροπή με την ανακοίνωση αιτιάσεων, ότι «εφόσον η επιχείρηση στην οποία περιήλθαν τα στοιχεία του ενεργητικού εξακολουθεί να παραβιάζει το άρθρο 81 [ΕΚ] και/ή το άρθρο 53 της Συμφωνίας για τον ΕΟΧ, η ευθύνη για την παράβαση πρέπει να επιμεριστεί μεταξύ πωλητή και αγοραστή των σχετιζόμενων με την παράβαση στοιχείων του ενεργητικού» (σημείο 347 της ανακοινώσεως αιτιάσεων).

132 Αντιθέτως προς ό,τι φαίνεται να υπονοεί η προσφεύγουσα, η θέση αυτή δεν περιέχει καμία διευκρίνιση όσον αφορά τον ενδεχόμενο επιμερισμό του «στοιχείου “σοβαρότητα της παραβάσεως”» μεταξύ της προσφεύγουσας και της Lucite. Η θέση αυτή, όπως σαφώς προκύπτει από τη διατύπωση που χρησιμοποιεί η Επιτροπή, καθώς και από το γεγονός ότι εντάσσεται στο σημείο 5.6 της ανακοινώσεως αιτιάσεων, αφορά μόνον τον επιμερισμό της ευθύνης για την παράβαση μεταξύ πωλητή και αγοραστή

των σχετιζόμενων με την παράβαση στοιχείων του ενεργητικού, στο πλαίσιο του προσδιορισμού των αποδεκτών της ανακοινώσεως αιτιάσεων. Το συμπέρασμα αυτό επιβεβαιώνεται και από την παραπομπή, σε μια υποσημείωση, στην αιτιολογική σκέψη 43 της αποφάσεως 89/190/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 21ης Δεκεμβρίου 1988, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 85 της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.865, PVC) (ΕΕ 1989, L 74, σ. 1). Υπενθυμίζεται, εξάλλου, ότι, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η Επιτροπή προέβη σε επιμερισμό της ευθύνης για την παράβαση μεταξύ της προσφεύγουσας και της Lucite (βλ. σκέψη 21 ανωτέρω).

133 Τρίτον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή, σε προγενέστερες αποφάσεις της, εφάρμοσε μια μέθοδο επιμερισμού του προστίμου ανάλογα με τη διάρκεια της κυριότητας επί της επιχειρήσεως που υπέπεσε στην παράβαση.

134 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι οι προγενέστερες αποφάσεις της Επιτροπής δεν αποτελούν νομικό πλαίσιο για τον καθορισμό των προστίμων στον τομέα του ανταγωνισμού, δεδομένου ότι η Επιτροπή έχει, στον τομέα αυτόν ευρεία διακριτική ευχέρεια, κατά την άσκηση της οποίας δεν δεσμεύεται από προηγούμενες εκτιμήσεις της (βλ. απόφαση Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, σκέψη 112 ανωτέρω, σκέψη 98 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

135 Εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί το επιχείρημα της Επιτροπής ότι, σε αντίθεση με την υπό κρίση υπόθεση, οι αποφάσεις τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα αφορούσαν μεταβίβαση θυγατρικής έχουσας νομική προσωπικότητα. Πρόκειται, όμως, για θεμελιώδη διαφορά στο πλαίσιο του καθορισμού του ύψους του προστίμου, διότι δεν ήταν δυνατόν να επιβληθεί πρόστιμο στην ICI Acrylics, αφού αυτή δεν διέθετε νομική προσωπικότητα. Επομένως, εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς προγενέστερες αποφάσεις της Επιτροπής, οι οποίες αφορούσαν τη μεταβίβαση θυγατρικής κατά τη διάρκεια της παραβάσεως.

136 Σημειωτέον, τέλος, ότι, στο πλαίσιο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα παραπονείται και για παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως. Ωστόσο, δεν προβάλλει συναφώς συγκεκριμένα επιχειρήματα, πέραν αυτών που εξετάστηκαν προηγουμένως, στο πλαίσιο των οποίων η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να «επιμερίσει το στοιχείο “σοβαρότητα της παραβάσεως”», διότι δεν προκλήθηκε περαιτέρω ζημία στον ανταγωνισμό λόγω της μεταβιβάσεως. Επομένως, τα επιχειρήματα αυτά είναι επίσης απορριπτέα.

137 Κατά συνέπεια, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος κατά το μέρος που στηρίζει το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Εξάλλου, τα στοιχεία που προβλήθηκαν στο πλαίσιο του λόγου αυτού δεν δικαιολογούν ούτε μείωση του προστίμου στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου.

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με υπερβολική προσαύξηση του αρχικού ποσού του προστίμου προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματος

138 Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως διαιρείται σε δύο σκέλη. Στο πλαίσιο του πρώτου η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, κατά τον καθορισμό της προσαυξήσεως του αρχικού ποσού του προστίμου προς εξασφάλιση αποτρεπτικού αποτελέσματος, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της την πραγματική οικονομική δυνατότητα της προσφεύγουσας. Στο πλαίσιο του δεύτερου η προσφεύγουσα υποστηρίζει, επικουρικώς, ότι η Επιτροπή παραβίασε τις αρχές της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως.

Επί του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με την παράλειψη της Επιτροπής να λάβει υπόψη της την πραγματική οικονομική δυνατότητά της

139 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η προσαύξηση κατά 50 % του αρχικού ποσού του προστίμου, προς εξασφάλιση επαρκούς αποτρεπτικού αποτελέσματος, έγινε χωρίς να ληφθεί υπόψη η πραγματική οικονομική δυνατότητά της. Όπως απέδειξε κατά την έρευνα, ο κύκλος εργασιών της, βάσει του

οποίου η Επιτροπή καθόρισε την προσαύξηση ως προς αυτήν, δεν αποτυπώνει επαρκώς την πραγματική οικονομική δυνατότητά της. Κατά την προσφεύγουσα, το κριτήριο του κύκλου εργασιών αποτυπώνει τη δυνατότητα αυτή «ενδεικτικά» ή «κατά προσέγγιση», αλλά όχι επαρκώς, εφόσον η επιχείρηση προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την οικονομική ισχύ της. Επομένως, η συγκεκριμένη προσαύξηση πρέπει να απαλειφθεί.

140 Συναφώς, επισημαίνεται, πρώτον, ότι στην αιτιολογική σκέψη 337 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή αναφέρει ότι, στην κατηγορία των πολύ σοβαρών παραβάσεων, η κλιμάκωση των προστίμων που μπορούν να επιβληθούν καθιστά δυνατό τον καθορισμό του προστίμου στο ύψος που ενδείκνυται προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματός του, «βάσει του μεγέθους και της οικονομικής ισχύος εκάστης επιχειρήσεως». Για την εκτίμηση του μεγέθους και της οικονομικής ισχύος της προσφεύγουσας, η Επιτροπή στηρίχθηκε στον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα παγκοσμίως το 2005, δηλαδή κατά τη χρήση που προηγήθηκε εκείνης εντός της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση (8,49 δισεκατομμύρια ευρώ) και αποφάσισε να προσαυξήσει το πρόστιμο με συντελεστή 1,5 (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 349 και 350 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

141 Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή, απαντώντας στα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την εκτίμηση της οικονομικής δυνατότητάς της βάσει του κύκλου εργασιών, ανέφερε ότι το κριτήριο του κύκλου εργασιών αποτελεί εύλογη και πρόσφορη ένδειξη της οικονομικής δυνατότητας και ισχύος μιας επιχειρήσεως και ότι, εν προκειμένω, εφάρμοσε εξίσου το κριτήριο αυτό για όλες τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις (αιτιολογική σκέψη 347 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

142 Περαιτέρω, υπενθυμίζεται ότι η έννοια της αποτροπής αποτελεί ένα από τα στοιχεία που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τον υπολογισμό του προστίμου. Ειδικότερα, κατά πάγια νομολογία, τα πρόστιμα που επιβάλλονται λόγω παραβάσεων του άρθρου 81 ΕΚ και τα οποία προβλέπονται από το άρθρο 23, παράγραφος 2, του κανονισμού 1/2003 αποσκοπούν στον κολασμό των παρανόμων πράξεων των εμπλεκομένων επιχειρήσεων, καθώς και στο να αποτρέψουν τόσο τις εν λόγω επιχειρήσεις όσο και άλλους επιχειρηματίες από τη μελλοντική παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού της Ένωσης. Επομένως, κατά τον υπολογισμό του προστίμου, η Επιτροπή μπορεί να λάβει υπόψη, μεταξύ άλλων, το μέγεθος και την οικονομική ισχύ της οικείας επιχειρήσεως (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 2006, C-289/04 P, Showa Denko κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-5859, σκέψη 16 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

143 Η συνεκτίμηση του μεγέθους και των συνολικών πόρων της ενδιαφερόμενης επιχειρήσεως, προς εξασφάλιση επαρκούς αποτρεπτικού αποτελέσματος του προστίμου, στηρίζεται στην επιδιωκόμενη επίπτωση επί της εν λόγω επιχειρήσεως, δεδομένου ότι η κύρωση δεν πρέπει να είναι αμελητέα, υπό το πρίσμα, ιδίως, της οικονομικής δυνατότητας της επιχειρήσεως αυτής (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Ιουνίου 2010, C-413/08 P, Lafarge κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-5361, σκέψη 104). Συγκεκριμένα, έχει κριθεί, μεταξύ άλλων, ότι ο σκοπός της αποτροπής, τον οποίον κατά νόμο επιδιώκει η Επιτροπή κατά τον καθορισμό του προστίμου, επιτυγχάνεται μόνον εφόσον λαμβάνεται υπόψη η κατάσταση της επιχειρήσεως κατά τον χρόνο επιβολής του προστίμου (απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Απριλίου 2006, T-279/02, Degussa κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. II-897, σκέψη 278).

144 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η Επιτροπή δύναται να συνεκτιμήσει το μέγεθος και την οικονομική ισχύ της επιχειρήσεως κατά τον καθορισμό του προστίμου. Αμφισβητεί, ωστόσο, τη σημασία του κριτηρίου του κύκλου εργασιών στο πλαίσιο της εκτιμήσεως του μεγέθους της και της οικονομικής ισχύος της.

145 Επισημαίνεται, συναφώς, ότι, όπως έχει επανειλημμένως κρίνει το Δικαστήριο, ο συνολικός κύκλος εργασιών της επιχειρήσεως αποτελεί ένδειξη, έστω κατά προσέγγιση και ατελή, του μεγέθους και της οικονομικής ισχύος της (βλ. απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 112 ανωτέρω, σκέψη 243 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Έτσι, έχει κριθεί ότι η Επιτροπή δύναται, προκειμένου να προσδιορίσει το ποσό του προστίμου σε επίπεδο που να εξασφαλίζει κατ' αυτήν έναν αρκούντως αποτρεπτικό χαρακτήρα, να λαμβάνει υπόψη τον συνολικό κύκλο εργασιών της επιχειρήσεως

(αποφάσεις του Δικαστηρίου Showa Denko κατά Επιτροπής, σκέψη 142 ανωτέρω, σκέψεις 15 έως 18, και της 22ας Μαΐου 2008, C-266/06 P, Evonik Degussa κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 120· απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 2003, T-220/00, Cheil Jedang κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-2473, σκέψη 96).

146 Επομένως, η νομολογία αναγνωρίζει μεν ρητώς ότι ο συνολικός κύκλος εργασιών της επιχειρήσεως αποτελεί μια, έστω «κατά προσέγγιση» και «ατελή», «ένδειξη» του μεγέθους και της οικονομικής ισχύος της, αλλά, παράλληλα, δέχεται τη χρήση του κριτηρίου αυτού κατά τον καθορισμό της προσαυξήσεως του προστίμου προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματος. Η λύση αυτή έχει το αδιαμφισβήτητο πλεονέκτημα ότι, κατά τον καθορισμό των προστίμων, η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει ένα αντικειμενικό κριτήριο και να το εφαρμόσει άνευ διακρίσεων σε όλες τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις.

147 Κατά συνέπεια, η θέση ότι ο κύκλος εργασιών της επιχειρήσεως αποτυπώνει μόνον κατά προσέγγιση και ατελώς την οικονομική ισχύ της δεν αναιρεί από μόνη της τη σημασία του κριτηρίου αυτού στο πλαίσιο του καθορισμού της προσαυξήσεως του προστίμου προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματος.

148 Βεβαίως, όπως κατ' ουσίαν υποστηρίζει η προσφεύγουσα, δεν πρέπει να παραβλεφθεί ο σκοπός που επιδιώκεται με την επιβολή της εν λόγω προσαυξήσεως, που συνίσταται στην κατάλληλη προσαρμογή του προστίμου ώστε αυτό να μην καθίσταται αμελητέο ή, αντιθέτως, υπερβολικά υψηλό, ιδίως σε σχέση με την οικονομική δυνατότητα της οικείας επιχειρήσεως (βλ. σκέψη 143 ανωτέρω και αποφάσεις του Πρωτοδικείου Degussa κατά Επιτροπής, σκέψη 143 ανωτέρω, σκέψη 283, και της 18ης Ιουνίου 2008, T-410/03, Hoechst κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-881, σκέψη 379).

149 Ωστόσο, τα στοιχεία που παραθέτει η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύουν ότι, εν προκειμένω, ο κύκλος εργασιών της, τον οποίον έλαβε υπόψη της η Επιτροπή, διαστρεβλώνει την εικόνα της οικονομικής δυνατότητάς της σε τέτοιο βαθμό, ώστε να θίγεται ο σκοπός αυτός.

150 Σημειωτέον, καταρχάς, ότι η προσφεύγουσα δεν παραθέτει κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη των επιχειρημάτων και τεκμηρίωση των αριθμητικών στοιχείων που προβάλλει, καθώς το δικόγραφο της προσφυγής δεν παραπέμπει συναφώς σε κανένα έγγραφο.

151 Περαιτέρω, διαπιστώνεται ότι με το δικόγραφο της προσφυγής η προσφεύγουσα απλώς επικαλείται την ύπαρξη παθητικού όσον αφορά τη συνταξιοδότηση του προσωπικού, παθητικού μεγαλύτερου απ' όσο θα ανέμενε κανείς δεδομένου του μεγέθους της, καθώς και υψηλά χρέη τα οποία συσσωρεύτηκαν μετά από μια εξαγορά που πραγματοποίησε το 1997, χωρίς, όμως, να διευκρινίζει συγκεκριμένα με ποιον τρόπο τα στοιχεία αυτά του παθητικού επηρεάζουν τον κύκλο εργασιών που πραγματοποίησε το 2005 και τον οποίον έλαβε υπόψη της η Επιτροπή.

152 Σημειωτέον, πάντως, ότι, όπως ορθώς επισημαίνει η Επιτροπή, πρόκειται για στοιχεία τα οποία αφορούν διάφορες χρήσεις και, συνεπώς, δεν αποτελούν αξιόπιστη ένδειξη της οικονομικής ισχύος της επιχειρήσεως κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, και τα οποία, κατά τα λοιπά, είχαν καταρχήν αναπόφευκτα κάποια επίπτωση στον κύκλο εργασιών της επιχειρήσεως. Εξάλλου, όπως αναφέρει η ίδια η προσφεύγουσα στο δικόγραφο της προσφυγής της, τα προαναφερθέντα χρέη «είχαν επίπτωση στις δραστηριότητές της». Ομοίως, η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε το επιχείρημα της Επιτροπής ότι τα εν λόγω στοιχεία του παθητικού έχουν οπωσδήποτε επιπτώσεις στον κύκλο εργασιών της.

153 Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν διευκρινίζει γιατί το κριτήριο του κύκλου εργασιών δεν αποτυπώνει επαρκώς την οικονομική δυνατότητά της, βάσει των στοιχείων που παραθέτει. Ζητεί απλώς και μόνον την απάλειψη της προσαυξήσεως που επέβαλε η Επιτροπή. Διαπιστώνεται, ωστόσο, ότι έτσι η προσφεύγουσα θα περιερχόταν στην ίδια θέση με την Barlo και τη Lucite, στις οποίες δεν επιβλήθηκε προσαύξηση προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματος. Πάντως, ο κύκλος εργασιών των δύο αυτών επιχειρήσεων το 2005 ανερχόταν στο 4 % και στο 13 % αντιστοίχως του κύκλου εργασιών της

προσφεύγουσας (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 36 και 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Ελλείψει πειστικών αποδεικτικών στοιχείων, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η θέση ότι ο κύκλος εργασιών της προσφεύγουσας είναι παραπλανητικός, όσον αφορά την οικονομική δυνατότητά της.

154 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν αναίρεσε την εκτίμηση της Επιτροπής ότι ο κύκλος εργασιών της αποτελεί «εύλογη και πρόσφορη ένδειξη της οικονομικής της δυνατότητας και ισχύος» (αιτιολογική σκέψη 347 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Επομένως, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή ορθώς στηρίχθηκε στον εν λόγω κύκλο εργασιών κατά τον καθορισμό της προσαυξήσεως (βλ. ιδίως σκέψεις 146 και 147 ανωτέρω).

155 Εξάλλου, η θέση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε κατά τη διοικητική διαδικασία σχετικά με την οικονομική δυνατότητά της είναι επίσης απορριπτέα. Αφενός, πρόκειται για θέση που δεν στηρίζεται σε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο, όπως, για παράδειγμα, η παράθεση των αποδεικτικών στοιχείων που φέρεται να έχει αγνοήσει η Επιτροπή. Αφετέρου και σε κάθε περίπτωση, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι η Επιτροπή εξέτασε το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η εφαρμογή του κριτηρίου του κύκλου εργασιών οδηγεί σε υπερτίμηση της οικονομικής δυνατότητάς της, καταλήγοντας στο συμπέρασμα ότι ο κύκλος εργασιών αποτελεί εύλογη και πρόσφορη ένδειξη της οικονομικής της δυνατότητας και ισχύος (αιτιολογικές σκέψεις 343 και 347 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν απάντησε λεπτομερώς σε καθένα από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας δεν αρκεί για να γίνει δεκτό ότι η Επιτροπή παρέλειψε να εξετάσει τα επιχειρήματα αυτά.

156 Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι, εν προκειμένω, η επιβολή προσαυξήσεως ήταν απαραίτητο να τεκμηριωθεί, κατά μείζονα λόγο επειδή κανένας από τους πραγματικούς αυτουργούς δεν εργαζόταν ούτε κατείχε θέση ευθύνης σε αυτή, κανένα από τα μέλη της διοικήσεώς της δεν είχε διευκολύνει την εκτέλεση της παραβάσεως και το πρόστιμο ήταν ήδη πολύ υψηλό.

157 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με τις αιτιολογικές σκέψεις 337 έως 350 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή προσαύξησε το αρχικό ποσό του προστίμου προς εξασφάλιση «επαρκούς αποτρεπτικού αποτελέσματος, βάσει του μεγέθους και της οικονομικής ισχύος εκάστης επιχειρήσεως» (αιτιολογική σκέψη 337 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Το στάδιο αυτό του υπολογισμού του προστίμου αντικατοπτρίζει την ανάγκη προσαρμογής του βασικού ποσού κατά τρόπον ώστε το πρόστιμο να λειτουργεί αρκούντως αποτρεπτικά, λαμβανομένων υπόψη των συνολικών πόρων της επιχειρήσεως και της ικανότητάς της να συγκεντρώνει τους αναγκαίους πόρους για την πληρωμή του προστίμου. Επομένως, στο πλαίσιο αυτό, κρίνεται ως άνευ σημασίας και αλυσιτελής η θέση της προσφεύγουσας ότι κανένας από τους πραγματικούς αυτουργούς δεν εργαζόταν ούτε κατείχε θέση ευθύνης σε αυτή και ότι κανένα από τα μέλη της διοικήσεώς της δεν είχε διευκολύνει την εκτέλεση της παραβάσεως.

158 Διαπιστώνεται, συνεπώς, ότι τα επιχειρήματα που προβάλλονται στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως δεν πείθουν ότι πρέπει να απαλειφθεί η προσαύξηση που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα βάσει των αιτιολογικών σκέψεων 349 και 350 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

159 Επομένως, το πρώτο σκέλος του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο κατά το μέτρο που στηρίζει το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί του δεύτερου σκέλους του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως

160 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι ορθώς επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα προσαύξηση με βάση τον κύκλο εργασιών της, η Επιτροπή όφειλε να μεταχειριστεί τους αποδέκτες της προσβαλλομένης αποφάσεως σύμφωνα με τις αρχές της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας. Ωστόσο, η προσαύξηση που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα είναι αναλογικά υψηλότερη από την επιβληθείσα στην Atofina, με συνέπεια να παραβιάζονται οι προαναφερθείσες αρχές.

161 Συναφώς, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι ο κύκλος εργασιών που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή ως προς αυτήν (8,49 δισεκατομμύρια ευρώ) είναι όντως κατά δεκαέξι φορές υψηλότερος από αυτόν της Atofina (143 δισεκατομμύρια ευρώ), ενώ η προσαύξηση του προστίμου της προσφεύγουσας (50 %) είναι μόνον τέσσερις φορές μικρότερη από την αντίστοιχη που επιβλήθηκε στην Atofina (200 %).

162 Ωστόσο, η επισήμανση αυτή δεν αρκεί προς αμφισβήτηση του ύψους της επιβληθείσας στην προσφεύγουσα προσαυξήσεως, βάσει των αρχών που αυτή επικαλείται.

163 Πρώτον, η διαφορετική μεταχείριση άλλης επιχειρήσεως δεν σημαίνει, αυτή και μόνο, ότι η προσαύξηση του προστίμου της προσφεύγουσας δεν είναι ανάλογη προς τον επιδιωκόμενο σκοπό, που είναι, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 337 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ο καθορισμός του προστίμου στο ενδεδειγμένο ύψος προς εξασφάλιση επαρκούς αποτρεπτικού αποτελέσματος, λαμβανομένων υπόψη του μεγέθους και της οικονομικής δυνατότητάς της. Πάντως, στο πλαίσιο του υπό κρίση σκέλους του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει συναφώς κανένα επιχείρημα.

164 Εν πάση περιπτώσει, στον βαθμό που επικεντρώνεται στην Atofina, το επιχείρημα της προσφεύγουσας, αν ήταν βάσιμο, θα συνεπαγόταν προσαύξηση του προστίμου της προσφεύγουσας μόνον κατά 12,5 % (κατά δεκαέξι φορές μικρότερη σε σχέση με την κατά 200 % προσαύξηση που επιβλήθηκε στην Atofina). Πάντως, δεδομένου του μεγέθους της και της οικονομικής δυνατότητάς της, όπως αποτυπώνεται στον κύκλο εργασιών της του 2005, η προσαύξηση αυτή δεν θα επαρκούσε προς επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού.

165 Δεύτερον, ακόμη και αν γινόταν δεκτό ότι η διαφορά αυτή συνιστά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, τούτο δεν θα συνεπαγόταν οπωσδήποτε ότι πρέπει να μειωθεί η επιβληθείσα στην προσφεύγουσα προσαύξηση.

166 Συναφώς, η Επιτροπή ορθώς επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα επιχειρεί «αντίστροφη» εφαρμογή της λύσεως που δόθηκε με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 29 Απριλίου 2004, T-236/01, T-239/01, T-244/01 έως T-246/01, T-251/01 και T-252/01, Tokai Carbon κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. II-1181, σκέψεις 244 έως 249). Στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση αυτή, ο κύκλος εργασιών της επιχειρήσεως Showa Denko KK (στο εξής: SDK) ήταν διπλάσιος του κύκλου εργασιών της επιχειρήσεως VAW Aluminium AG (στο εξής: VAW). Η Επιτροπή, πάντως, επέβαλε στην SDK προσαύξηση εξαπλάσια (150 %) αυτής που επέβαλε στη VAW (25 %). Στην περίπτωση εκείνη, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να επιβάλει προσαύξηση κατά 50 %, ήτοι διπλάσια από την επιβληθείσα στη VAW.

167 Τούτο, όμως, δεν σημαίνει ότι μια επιχείρηση όπως η προσφεύγουσα μπορεί να επικαλεστεί υπέρ της μια παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, η οποία απορρέει από το γεγονός ότι η προσαύξηση που επιβλήθηκε σε μια επιχείρηση μεγαλύτερη από αυτή δεν είναι αρκετά υψηλή, λαμβανομένης υπόψη της διαφοράς μεγέθους μεταξύ των δύο αυτών επιχειρήσεων.

168 Τρίτον, εν πάση περιπτώσει, το αν η προσαύξηση που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα είναι η ενδεδειγμένη, βάσει των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας, πρέπει να εξεταστεί ενδεχομένως όχι μόνο σε σχέση με την προσαύξηση που επιβλήθηκε στην Atofina, αλλά και σε σχέση με τις επιβληθείσες στις άλλες εμπλεκόμενες επιχειρήσεις.

169 Ειδικότερα, όπως προκύπτει από τη νομολογία, η λύση στην οποία θα καταλήξει το Γενικό Δικαστήριο επί του δεύτερου σκέλους του τέταρτου λόγου ακυρώσεως δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια την άνιση μεταχείριση των επιχειρήσεων που μετείχαν στην επίμαχη παράβαση (βλ., συναφώς, αποφάσεις του Δικαστηρίου Sarrió κατά Επιτροπής, σκέψη 97 ανωτέρω, σκέψη 97, και της 25ης Ιανουαρίου 2007, C-407/04 P, Dalmine κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-829, σκέψη 152).

170 Πάντως, η προσφεύγουσα δεν προέβαλε με την προσφυγή της κανένα σχετικό επιχείρημα.

171 Κατά τα λοιπά, υπενθυμίζεται ότι, κατ' αύξουσα τάξη μεγέθους, με την προσβαλλόμενη απόφαση επιβλήθηκαν οι εξής προσαυξήσεις:

— στην Barlo, με κύκλο εργασιών 310,85 εκατομμύρια ευρώ (αιτιολογική σκέψη 46 της προσβαλλομένης αποφάσεως), δεν επιβλήθηκε καμία προσαύξηση,

— στη Lucite, με κύκλο εργασιών 1,14 δισεκατομμύρια ευρώ περίπου (αιτιολογική σκέψη 36 της προσβαλλομένης αποφάσεως), δεν επιβλήθηκε καμία προσαύξηση,

— στις τρεις εταιρίες του ομίλου Total (Arkema, Altuglas και Altumax), με κύκλο εργασιών 5,71 δισεκατομμύρια ευρώ (αιτιολογική σκέψη 14 της προσβαλλομένης αποφάσεως), επιβλήθηκε «υποθετική» προσαύξηση 25 % (συντελεστής 1,25), ενόψει του υπολογισμού της προσαυξήσεως λόγω υποτροπής για τις τρεις αυτές εταιρίες (βλ. υποσημείωση 233 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Εξάλλου, αποφαινόμενο επί της προσφυγής που άσκησαν οι εταιρίες αυτές κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο μείωσε το πρόστιμο που τους είχε επιβληθεί, προβαίνοντας σε νέο υπολογισμό του συνολικού ποσού του, με προσαύξηση 25 % προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματος (απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουνίου 2011, T-217/06, Arkema France κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2011, σ. II-2593, σκέψεις 339 και 340),

— στην προσφεύγουσα, με κύκλο εργασιών 8,49 δισεκατομμύρια ευρώ το 2005, επιβλήθηκε προσαύξηση 50 % (συντελεστής 1,5),

— στην Degussa, με κύκλο εργασιών 11,75 δισεκατομμύρια ευρώ, επιβλήθηκε προσαύξηση 75 % (συντελεστής 1,75),

— στην Atofina (πέντε εταιρίες του ομίλου Total) επιβλήθηκε προσαύξηση 200 % (συντελεστής 3), βάσει του κύκλου εργασιών της Total SA το 2005, ύψους 143,168 δισεκατομμυρίων ευρώ (αιτιολογικές σκέψεις 349 και 350 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

172 Επομένως, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει σαφώς ότι η Atofina αποτελεί ειδική περίπτωση, καθώς ο κύκλος εργασιών της είναι κατά πολύ υψηλότερος από αυτόν όλων των υπολοίπων εμπλεκομένων επιχειρήσεων. Αντιθέτως, η Επιτροπή ακολούθησε μια συνεπή στάση απέναντι στις λοιπές επιχειρήσεις, επιβάλλοντας προσαυξήσεις κατά 25 %, 50 % και 75 % σε επιχειρήσεις που είχαν πραγματοποιήσει κύκλους εργασιών 5,71, 8,49 και 11,75 δισεκατομμυρίων ευρώ αντιστοίχως.

173 Βεβαίως, η Επιτροπή δεν ακολούθησε πιστά τις μαθηματικές αναλογίες, και, ειδικότερα, η διαφορά στο ύψος της προσαυξήσεως (ως ποσοστό) μεταξύ της Arkema και της προσφεύγουσας (+ 100 %) είναι μεγαλύτερη από τη διαφορά μεταξύ των κύκλων εργασιών τους (+ 48 %), ενώ οι αντίστοιχες αποκλίσεις μεταξύ της προσφεύγουσας και της Degussa είναι μικρότερες (+ 50 % για την προσαύξηση και + 38 % για τους κύκλους εργασιών).

174 Ωστόσο, η διαπίστωση αυτή δεν αρκεί για να γίνει δεκτό ότι παραβιάστηκαν οι αρχές που επικαλείται η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, λαμβανομένων υπόψη της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει η Επιτροπή στον συγκεκριμένο τομέα και του αποτρεπτικού χαρακτήρα των εν λόγω προσαυξήσεων, η Επιτροπή δεν υποχρεούται, βάσει των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας, να διασφαλίζει ότι οι διαφορές μεταξύ των προσαυξήσεων είναι απολύτως αντίστοιχες προς τις διαφορές μεταξύ των κύκλων εργασιών (βλ. επίσης, συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Evonik Degussa κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, σκέψη 145 ανωτέρω, σκέψη 122). Όπως προκύπτει από τη νομολογία, ενώ ο κύκλος εργασιών αποτελεί κριτήριο που λαμβάνεται υπόψη κατά τον καθορισμό του προστίμου στο ενδεδειγμένο ύψος, προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού χαρακτήρα του, εντούτοις ο καθορισμός του ενδεδειγμένου προστίμου δεν μπορεί να είναι οπωσδήποτε αποτέλεσμα ενός απλού αριθμητικού υπολογισμού στηριζόμενου στον κύκλο εργασιών (βλ., συναφώς, αποφάσεις Musique Diffusion française κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 128 ανωτέρω, σκέψη 121, και Evonik Degussa κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, σκέψη 145 ανωτέρω, σκέψη 120).

175 Κατά συνέπεια, από τη μεταχείριση των επιχειρήσεων οι οποίες, με κριτήριο του κύκλο εργασιών τους, βρίσκονται εγγύτερα στην προσφεύγουσα απ' ό,τι η Atofina δεν διαπιστώνεται παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας. Αντιθέτως, αν γίνει δεκτή η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας, στον βαθμό που ζητεί μεταχείριση ανάλογη προς αυτή της Atofina και μόνον, δηλαδή να της επιβληθεί προσαύξηση της τάξεως του 12,5 % (βλ. σκέψη 164 ανωτέρω), ενδέχεται να διαπιστωθεί άνιση μεταχείριση σε σχέση με τις λοιπές εμπλεκόμενες επιχειρήσεις.

176 Στο πλαίσιο αυτό, είναι απαραίτητο να τονιστεί και το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν κάνει καμία αναφορά στην περίπτωση της Lucite. Υπενθυμίζεται, πάντως, ότι η προσφεύγουσα και η Lucite υπέπεσαν στην παράβαση διαδοχικά, μέσω των ίδιων στοιχείων του ενεργητικού, και ότι η Επιτροπή όρισε ως προς αυτές τα ίδια αρχικά ποσά του προστίμου, βάσει του κύκλου εργασιών που είχαν πραγματοποιήσει από τα προϊόντα από PMMA. Επομένως, μέχρι το στάδιο αυτό, τα πρόστιμα υπολογίστηκαν με τον ίδιο τρόπο για αμφότερες τις επιχειρήσεις αυτές, πλην όμως, σε αντίθεση με την προσφεύγουσα, στη Lucite δεν επιβλήθηκε καμία προσαύξηση προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματος. Ωστόσο, δεδομένου ότι ο κύκλος εργασιών της ήταν κατά 7,5 φορές μικρότερος αυτού της προσφεύγουσας, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι η κατά 50 % προσαύξηση του προστίμου της προσφεύγουσας παραβιάζει τις προαναφερθείσες αρχές.

177 Υπό τις συνθήκες αυτές, το δεύτερο σκέλος του τέταρτου λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο, κατά το μέρος που στηρίζει το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

178 Εξάλλου, για τους προεκτεθέντες λόγους, τα στοιχεία που προέβαλε η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του τέταρτου λόγου ακυρώσεως δεν δικαιολογούν ούτε τη μείωση του προστίμου, κατά το ποσό που αντιστοιχεί στην προσαύξηση του βασικού ποσού προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματος, στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου. Επομένως, ο συγκεκριμένος λόγος ακυρώσεως είναι εξ ολοκλήρου απορριπτέος.

Επί του πέμπτου λόγου, σχετικά με μη δικαιολογημένη άρνηση μειώσεως του προστίμου στο πλαίσιο της συνεργασίας με την Επιτροπή

179 Ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως διαιρείται σε δύο σκέλη. Στο πλαίσιο του πρώτου, η προσφεύγουσα επικρίνει την Επιτροπή για την άρνησή της να μειώσει, κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, το πρόστιμο που της επέβαλε. Στο πλαίσιο του δεύτερου, η προσφεύγουσα προβάλλει, επικουρικώς, ότι η Επιτροπή όφειλε τουλάχιστον να αναγνωρίσει την αξία της συνεργασίας της προσφεύγουσας πέραν του πεδίου εφαρμογής της εν λόγω ανακοινώσεως.

Επί του πρώτου σκέλους του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με την άρνηση μειώσεως του προστίμου βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας

180 Το σκέλος αυτό του πέμπτου λόγου ακυρώσεως στηρίζεται, κατ' ουσίαν, σε δύο αιτιάσεις. Αφενός, η προσφεύγουσα χαρακτηρίζει εσφαλμένη την εκτίμηση της Επιτροπής ότι τα στοιχεία που προσκόμισε δεν είχαν πρόσθετη αποδεικτική αξία στο πλαίσιο της έρευνας. Αφετέρου, προβάλλει ότι η καθυστέρηση στην προσκόμιση των στοιχείων αυτών, σε σχέση με άλλες επιχειρήσεις, οφείλεται στην Επιτροπή.

– Επί της εσφαλμένης εκτιμήσεως της αποδεικτικής αξίας των στοιχείων που περιλαμβάνονται στην αίτηση η οποία υποβλήθηκε βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας

181 Υπενθυμίζεται, καταρχάς, ότι η Επιτροπή διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς τη μέθοδο υπολογισμού των προστίμων και μπορεί, συνεπώς, να λάβει υπόψη διάφορα στοιχεία, στα οποία καταλέγεται η συνεργασία των οικείων επιχειρήσεων κατά την έρευνα που διεξάγουν οι υπηρεσίες του οργάνου αυτού. Συναφώς, η Επιτροπή διαθέτει ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως για να αξιολογήσει την

ποιότητα και τη χρησιμότητα της συνεργασίας μιας επιχειρήσεως, ιδίως σε σχέση με τη συμβολή άλλων επιχειρήσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαΐου 2007, C-328/05 P, SGL Carbon κατά Επιτροπής, Συλλογή 2007, σ. I-3921, σκέψεις 81 και 88).

182 Μείωση του ύψους του προστίμου, βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, δικαιολογείται μόνον όταν μπορεί να θεωρηθεί ότι οι παρασχεθείσες πληροφορίες αποδεικνύουν πραγματική συνεργασία εκ μέρους της επιχειρήσεως, δεδομένου ότι ο σκοπός της μειώσεως του ύψους του προστίμου είναι να ανταμειφθεί η επιχείρηση η οποία συνέβαλε στη διοικητική διαδικασία, παρέχοντας στην Επιτροπή τη δυνατότητα να διαπιστώσει ευχερέστερα μια παράβαση (βλ., συναφώς, απόφαση Erste Group Bank κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 116 ανωτέρω, σκέψη 305). Επομένως, η επιχείρηση πρέπει να διευκολύνει το έργο της Επιτροπής που συνίσταται στη διαπίστωση και τη δίωξη των παραβάσεων των κανόνων του ανταγωνισμού της Ένωσης (βλ. απόφαση JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 54 ανωτέρω, σκέψη 499 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), και να μαρτυρεί ειλικρινές πνεύμα συνεργασίας (απόφαση Dansk Rørindustri κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 112 ανωτέρω, σκέψεις 395 και 396).

183 Δεδομένων των λόγων για τους οποίους έχει θεσπιστεί η δυνατότητα μειώσεως του προστίμου, η Επιτροπή δεν πρέπει να παραβλέπει τη χρησιμότητα των παρεχόμενων πληροφοριακών στοιχείων, η οποία αποτελεί αναγκαστικά συνάρτηση των αποδεικτικών στοιχείων που έχει ήδη στην κατοχή της (απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Απριλίου 2010, T-456/05 και T-457/05, Gütermann και Zwicky κατά Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. II-1443, σκέψη 221).

184 Εξάλλου, η μεν Επιτροπή υποχρεούται να εξηγεί τους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι τα στοιχεία που προσκομίζουν οι επιχειρήσεις, στο πλαίσιο της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, δικαιολογούν ή όχι τη μείωση του επιβληθέντος προστίμου, οι δε επιχειρήσεις που επιθυμούν να αμφισβητήσουν τη συναφή απόφαση της Επιτροπής οφείλουν, αντιστρόφως, να αποδείξουν ότι η Επιτροπή, χωρίς τα οικειοθελώς προσκομισθέντα στοιχεία, δεν μπορεί να αποδείξει, κατ' ουσίαν, την παράβαση και, επομένως, να εκδώσει απόφαση περί επιβολής προστίμων (απόφαση Erste Group Bank κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 116 ανωτέρω, σκέψη 297).

185 Με την ανακοίνωση περί συνεργασίας η Επιτροπή καθόρισε τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι επιχειρήσεις που συνεργάζονται μαζί της, κατά τη διεξαγωγή έρευνας σχετικά με ορισμένη σύμπραξη, μπορούν να τύχουν απαλλαγής από το πρόστιμο ή μείωσης του προστίμου το οποίο άλλως θα έπρεπε να καταβάλουν.

186 Ειδικότερα, η Επιτροπή αναφέρει ότι οι επιχειρήσεις που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις απαλλαγής από το πρόστιμο έχουν πάντως τη δυνατότητα να τύχουν μειώσεως του προστίμου (σημείο 20 της ανακοινώσεως περί συνεργασίας). Κατά το σημείο 21 της εν λόγω ανακοινώσεως, μια επιχείρηση, για να πληροί τις σχετικές προϋποθέσεις, «πρέπει να υποβάλει στην Επιτροπή αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την πιθανολογούμενη παράβαση που αντιπροσωπεύουν σημαντική [πρόσθετη αποδεικτική] αξία σε σχέση με τα αποδεικτικά στοιχεία που έχει ήδη στην κατοχή της η Επιτροπή και πρέπει να διακόψει την ανάμειξή της στην πιθανολογούμενη παράβαση το αργότερο κατά τη χρονική στιγμή που υποβάλλει τις αποδείξεις».

187 Εξάλλου, με το σημείο 22 της ανακοινώσεως περί συνεργασίας διευκρινίζονται τα εξής:

«Η έννοια της ["πρόσθετης αποδεικτικής αξίας"] αναφέρεται στον βαθμό στον οποίο τα παρεχόμενα αποδεικτικά στοιχεία ενισχύουν, από την ίδια τη φύση τους και/ή την έκταση των λεπτομερειών τους, την ικανότητα της Επιτροπής να αποδείξει τα εν λόγω περιστατικά. Κατά την εκτίμηση αυτή, η Επιτροπή θα θεωρήσει κατά κανόνα ότι τα γραπτά αποδεικτικά στοιχεία που έχουν χρονική συνάφεια με τα πραγματικά περιστατικά έχουν μεγαλύτερη αξία από τα μεταγενέστερα αποδεικτικά στοιχεία. Επίσης, τα αποδεικτικά στοιχεία που αναφέρονται άμεσα στα εν λόγω πραγματικά περιστατικά θα θεωρούνται κατά κανόνα ότι έχουν μεγαλύτερη αξία από εκείνα που αναφέρονται έμμεσα μόνο σε αυτά.»

188 Στην προσβαλλόμενη απόφαση η Επιτροπή επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα ζήτησε την εφαρμογή της ανακοινώσεως περί συνεργασίας στις 18 Οκτωβρίου 2004, αφού περιήλθαν στην Επιτροπή αντίστοιχες αιτήσεις της Degussa (στις 20 Δεκεμβρίου 2002), της Atofina (στις 3 Απριλίου 2003) και της Lucite (στις 11 Ιουλίου 2003) (αιτιολογική σκέψη 416 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 417 της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατ' εφαρμογήν της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, η Επιτροπή εξέτασε τη συμβολή της προσφεύγουσας με βάση τη χρονολογική σειρά υποβολής των αιτήσεων, προκειμένου να διαπιστωθεί αν τα στοιχεία που προσκόμισε η προσφεύγουσα έχουν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία, κατά την έννοια του σημείου 21 της εν λόγω ανακοινώσεως. Βάσει των στοιχείων αυτών, η Επιτροπή εκτίμησε ότι τα προσκομισθέντα από την προσφεύγουσα αποδεικτικά στοιχεία δεν είχαν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία κατά την έννοια της ανακοινώσεως περί συνεργασίας (αιτιολογική σκέψη 417 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

189 Εν προκειμένω, πρώτον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η Επιτροπή απέρριψε την αίτησή της περί μειώσεως του προστίμου, εφαρμόζοντας εσφαλμένο νομικό κριτήριο, καθώς, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 419 της προσβαλλομένης αποφάσεως, τα έγγραφα που προσκόμισε η προσφεύγουσα δεν καθιστούν δυνατή τη «διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών». Κατά την προσφεύγουσα, το ορθό κριτήριο, βάσει του σημείου 21 της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, θα ήταν το αν ενισχύθηκε η δυνατότητα της Επιτροπής να διαπιστώσει τα πραγματικά περιστατικά.

190 Το επιχείρημα αυτό είναι αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί.

191 Συγκεκριμένα, όπως προαναφέρθηκε στη σκέψη 188 ανωτέρω, από τις αιτιολογικές σκέψεις 416 έως 419 της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι η Επιτροπή εφάρμοσε ορθώς τη σχετική διάταξη της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, δηλαδή το σημείο 21 αυτής, εφαρμόζοντας το κριτήριο της «σημαντικής πρόσθετης αποδεικτικής αξίας» (βλ. σκέψη 188 ανωτέρω). Εξάλλου, στο έγγραφο της 11ης Αυγούστου 2005, με το οποίο ενημερώθηκε η προσφεύγουσα για την απόρριψη της αιτήσεώς της περί μειώσεως του προστίμου, η Επιτροπή ανέφερε ότι «τα προσκομισθέντα [από την προσφεύγουσα] στοιχεία δεν έχουν σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία κατά την έννοια των σημείων 21 και 22 της [ανακοινώσεως περί συνεργασίας]», εφαρμόζοντας έτσι το σχετικό κριτήριο.

192 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει, κατ' ουσίαν, ότι τα στοιχεία που προσκόμισε πληρούν τις προϋποθέσεις των σημείων 21 και 22 της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.

193 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, σύμφωνα με τη νομολογία που παρατίθεται στη σκέψη 184 ανωτέρω, απόκειται στην προσφεύγουσα να αποδείξει ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις αυτές. Σημειωτέον, πάντως, ότι, μολονότι, στο δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα κάνει μια γενική και ατεκμηρίωτη αναφορά στις προσπάθειές της να συνεργαστεί με την Επιτροπή, επικαλούμενη «πολλές ημέρες εργασίας ειδικών στον τομέα της πληροφορικής» και «περισσότερες από χίλιες ώρες συνεργασίας με εξωτερικούς συμβούλους», αποτέλεσμα των οποίων ήταν η οικειοθελής γνωστοποίηση στην Επιτροπή «168 εγγράφων ανακτηθέντων από τα συστήματα ηλεκτρονικής αποθήκευσης και τους διακομιστές», εντούτοις η επιχειρηματολογία που αναπτύσσει στο πλαίσιο της συγκεκριμένης αιτιάσεως στηρίζεται ουσιαστικά σε ορισμένα έγγραφα σύγχρονα της παραβάσεως, για τα οποία γίνεται λόγος στις αιτιολογικές σκέψεις 101, 104, 115 και 156 της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι τα έγγραφα αυτά ενίσχυσαν τη θέση της Επιτροπής και τη βοήθησαν στο πλαίσιο της έρευνας, δεδομένου ότι τα παραθέτει στην προσβαλλόμενη απόφαση και πρόκειται για σπάνια έγγραφα, που έχουν άμεση χρονική συνάφεια με τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά. Εξάλλου, σύμφωνα με την ανακοίνωση περί συνεργασίας, τα έγγραφα αυτά έχουν ιδιαίτερα μεγάλη αποδεικτική αξία.

194 Ωστόσο, τα επιχειρήματα αυτά δεν είναι ικανά να αναιρέσουν την εκτίμηση της Επιτροπής.

195 Πρώτον, στην εσωτερική ηλεκτρονική επιστολή της προσφεύγουσας, που παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 101 της προσβαλλομένης αποφάσεως, γίνεται λόγος για συμφωνία περί αυξήσεως των τιμών για το δεύτερο τρίμηνο του 1998 και για αύξηση κατά 5 % για τις χυτές πλάκες από 1ης Ιανουαρίου 1999 στην αγορά του Ηνωμένου Βασιλείου (βλ. υποσημείωση 27 της προσβαλλομένης

αποφάσεως). Ομοίως, στα παρατιθέμενα στην αιτιολογική σκέψη 156 της προσβαλλομένης αποφάσεως έγγραφα γίνεται λόγος για αύξηση των τιμών κατά το δεύτερο τρίμηνο του 1998. Ωστόσο, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει (βλ., για παράδειγμα, αιτιολογικές σκέψεις 155, 157 και 158 της προσβαλλομένης αποφάσεως) ότι η Επιτροπή γνώριζε, προτού λάβει τα έγγραφα αυτά, για τις συζητήσεις με αντικείμενο τις τιμές και για τις συμφωνίες με αντικείμενο την αύξηση των τιμών σε ευρωπαϊκό επίπεδο το δεύτερο τρίμηνο του 1998.

196 Βεβαίως, όπως επισημαίνει η προσφεύγουσα, το έγγραφο που παρατίθεται στην αιτιολογική σκέψη 101 της προσβαλλομένης αποφάσεως παρέσχε στην Επιτροπή τη δυνατότητα να εκθέσει τον τρόπο με τον οποίον διεξάγονταν οι συναντήσεις με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού. Ομοίως, τα έγγραφα που παρατίθενται στην αιτιολογική σκέψη 156 της προσβαλλομένης αποφάσεως εμφαίνουν τον τρόπο υλοποιήσεως των αποφάσεων περί αυξήσεως των τιμών. Πρόκειται, ωστόσο, απλώς και μόνο για στοιχεία τα οποία διευκρινίζουν το πλαίσιο των αυξήσεων των τιμών, για τις οποίες η Επιτροπή διέθετε ήδη επαρκή αποδεικτικά στοιχεία.

197 Δεύτερον, όσον αφορά τις δύο εσωτερικές ηλεκτρονικές επιστολές της προσφεύγουσας, που παρατίθενται στην αιτιολογική σκέψη 104 και στην υποσημείωση 31 της προσβαλλομένης αποφάσεως, ως απόδειξη του ότι οι αυξήσεις των τιμών δεν υλοποιούνταν πάντα (βλ. υποσημείωση 31 της προσβαλλομένης αποφάσεως), τονίζεται ότι, πριν τη λήψη των εγγράφων αυτών, η Επιτροπή γνώριζε ήδη το συγκεκριμένο γεγονός και διέθετε σχετικά αποδεικτικά στοιχεία, όπως προκύπτει από πολλές αιτιολογικές σκέψεις της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ., για παράδειγμα, αιτιολογικές σκέψεις 110, 120, 123, 125, 128, 129, 134, 140, 143, 148, 167 και 184 της προσβαλλομένης αποφάσεως). Το γεγονός ότι, όπως επισημαίνει η προσφεύγουσα, πρόκειται για τα μόνα σύγχρονα της παραβάσεως έγγραφα που παρατίθενται στο σημείο 4.2.3 της προσβαλλομένης αποφάσεως, το οποίο τιτλοφορείται «Εφαρμογή και έλεγχος εφαρμογής των συμφωνιών επί των τιμών», δεν αρκεί για να γίνει δεκτό ότι πρόκειται για έγγραφα με σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία.

198 Τρίτον, όσον αφορά το παρατιθέμενο στην αιτιολογική σκέψη 115 της προσβαλλομένης αποφάσεως πρακτικό συναντήσεως, το έγγραφο αυτό απλώς επιβεβαιώνει τη διεξαγωγή συναντήσεως μεταξύ της προσφεύγουσας και της Degussa κατά την αναφερόμενη ημερομηνία, η δε Degussa είχε ήδη προσκομίσει στοιχεία που αποδεικνύουν ότι η συγκεκριμένη συνάντηση είχε ως αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού. Εξάλλου, επισημαίνεται ότι, στο πλαίσιο της υπό κρίση προσφυγής, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι από το εν λόγω έγγραφο προκύπτει ότι η συγκεκριμένη συνάντηση είχε σύννομο χαρακτήρα, οπότε δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίξει ότι το έγγραφο αυτό είχε σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία για την Επιτροπή.

199 Επισημαίνεται, εξάλλου, ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί την εκτίμηση της Επιτροπής ότι, κατά τον χρόνο που περιήλθαν σε αυτήν τα προαναφερθέντα έγγραφα, διέθετε ήδη καθοριστικής σημασίας αποδεικτικά στοιχεία, τα οποία είχαν προσκομιστεί από άλλες επιχειρήσεις. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, εντούτοις, ότι, σύμφωνα με την ανακοίνωση περί συνεργασίας, το ζήτημα δεν είναι αν η Επιτροπή διέθετε ήδη «αρκετά αποδεικτικά στοιχεία», προς θεμελίωση της εκτιμήσεώς της, αλλά το αν τα αποδεικτικά στοιχεία που διαθέτει «ενισχύουν» την εκτίμησή της. Πάντως, κατά την προσφεύγουσα, όσο ισχυρή και αν είναι μια εκτίμηση, μπορεί πάντα να ενισχυθεί περαιτέρω με επιπλέον, συμπληρωματικά ή ισχυρότερα, αποδεικτικά στοιχεία, ιδίως όταν πρόκειται για έγγραφα με άμεση χρονική συνάφεια με τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά.

200 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, το επιχείρημα αυτό έχει, κατ' ουσίαν, την έννοια ότι οποιοδήποτε αποδεικτικό στοιχείο παρατίθεται σε απόφαση στον τομέα των συμπράξεων και, κατά μείζονα λόγο, οποιοδήποτε έγγραφο έχει άμεση χρονική συνάφεια με τα κρίσιμα πραγματικά περιστατικά πρέπει να θεωρείται ότι έχει «σημαντική πρόσθετη αποδεικτική αξία» κατά την έννοια της ανακοινώσεως περί συνεργασίας και, συνεπώς, να δικαιολογεί μείωση του προστίμου. Η ερμηνεία αυτή, όμως, δεν είναι συμβατή με τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 181 έως 183 ανωτέρω.

201 Συγκεκριμένα, έχει κριθεί, για παράδειγμα, ότι δήλωση η οποία απλώς ενισχύει σε ορισμένο βαθμό άλλη δήλωση, ήδη γνωστή στην Επιτροπή, δεν διευκολύνει στην πραγματικότητα το έργο της Επιτροπής σε σημαντικό βαθμό και, δεν δικαιολογεί μείωση του προστίμου λόγω συνεργασίας (βλ. απόφαση Gütermann και Zwicky κατά Επιτροπής, σκέψη 183 ανωτέρω, σκέψη 222 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι ένα έγγραφο έχει κάποια χρησιμότητα για την Επιτροπή, η οποία για τον λόγο αυτόν το επικαλείται στην απόφασή της, δεν δικαιολογεί μείωση του προστίμου βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.

202 Σημειωτέον, εξάλλου, ότι η προσφεύγουσα επικεντρώνει την επιχειρηματολογία της στο γράμμα του σημείου 22 της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, σύμφωνα με το οποίο πρέπει να εξεταστεί αν «τα παρεχόμενα αποδεικτικά στοιχεία ενισχύουν […] την ικανότητα της Επιτροπής να αποδείξει τα εν λόγω περιστατικά». Ωστόσο, είναι πρόδηλο ότι στο συγκεκριμένο σημείο ορίζεται η έννοια της «πρόσθετης αποδεικτικής αξίας», ενώ το κρίσιμο κριτήριο για να διαπιστωθεί αν και κατά πόσον είναι ενδεδειγμένη η μείωση του προστίμου είναι αυτό που προβλέπεται στο σημείο 21 της εν λόγω ανακοινώσεως, το κριτήριο της «σημαντικής πρόσθετης αποδεικτικής αξίας». Η προσφεύγουσα, πάντως, δεν επιχειρεί καν να αποδείξει ότι τα έγγραφα που επικαλείται διευκόλυναν «σημαντικά» το έργο της Επιτροπής.

203 Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η προαναφερθείσα στη σκέψη 188 ανωτέρω διαπίστωση της Επιτροπής είναι απόρροια πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως.

204 Επομένως, η συγκεκριμένη αιτίαση είναι απορριπτέα.

– Επί της ευθύνης της Επιτροπής όσον αφορά την καθυστέρηση με την οποία η προσφεύγουσα προσκόμισε τα αποδεικτικά στοιχεία της σε σχέση με τις λοιπές εμπλεκόμενες επιχειρήσεις

205 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι αυτή ευθύνεται για την καθυστερημένη υποβολή της αιτήσεώς της βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.

206 Πρώτον, προβάλλει ότι η Επιτροπή, κατά παράβαση της σχετικής υποχρεώσεώς της, την ενημέρωσε για την έρευνα ένα έτος και πλέον αργότερα σε σχέση με τους λοιπούς μετέχοντες στη σύμπραξη.

207 Σημειωτέον, επ' αυτού, ότι η προσφεύγουσα δεν παραπονείται για προσβολή των δικαιωμάτων της άμυνας, λόγω καθυστερημένης ενημερώσεως σχετικά με το αντικείμενο της έρευνας. Αντιθέτως, υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι περιορίστηκαν οι πιθανότητες μειώσεως του προστίμου λόγω συνεργασίας με την Επιτροπή.

208 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η πρώτη διερευνητική πράξη που αφορούσε την προσφεύγουσα στο πλαίσιο της έρευνας ήταν ένα αίτημα περί παροχής πληροφοριακών στοιχείων της 29ης Ιουλίου 2004 (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω). Η Degussa πάντως υπέβαλε την αίτησή της περί απαλλαγής από το πρόστιμο στις 20 Δεκεμβρίου 2002, οι δε λοιπές εμπλεκόμενες επιχειρήσεις (Atofina, Barlo, και Lucite) ενημερώθηκαν αναγκαστικά για την έρευνα στις 25 Μαρτίου 2003, όταν άρχισαν οι έλεγχοι στα γραφεία τους (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω). Εξάλλου, στις 3 Απριλίου και στις 11 Ιουλίου 2003 η Atofina και η Lucite υπέβαλαν, αντιστοίχως, αιτήσεις βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, οι οποίες έγιναν δεκτές (βλ. σκέψεις 8 και 28 ανωτέρω).

209 Επομένως, η περίπτωση της προσφεύγουσας διαφέρει από τις περιπτώσεις των λοιπών αποδεκτών της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίοι μπορούσαν να ζητήσουν μείωση του προστίμου βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, διότι η πρώτη διερευνητική πράξη που αφορούσε την προσφεύγουσα διενεργήθηκε δεκαέξι μήνες αργότερα σε σχέση με τις επιχειρήσεις αυτές. Όπως, όμως, προκύπτει από τα προεκτεθέντα (βλ. για παράδειγμα σκέψη 183 ανωτέρω), ο χρόνος υποβολής αιτήσεως βάσει της εν λόγω ανακοινώσεως μπορεί να έχει καθοριστική σημασία όσον αφορά τις πιθανότητες μειώσεως του προστίμου.

210 Ωστόσο, αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η θέση αυτή δεν είναι ικανή να ανατρέψει την εκτίμηση περί της χρησιμότητας της συνεργασίας της με την Επιτροπή και να επιφέρει μείωση του προστίμου για τον λόγο αυτό.

211 Αφενός, η προσφεύγουσα δεν επικαλείται κανόνα δικαίου από τον οποίο να απορρέει ότι κατά το συγκεκριμένο στάδιο της διαδικασίας η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να την ενημερώσει ειδικά για την έρευνα ή να διενεργήσει διερευνητικές πράξεις ως προς αυτήν, ώστε να της παράσχει τη δυνατότητα να υποβάλει εγκαίρως αίτηση βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.

212 Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα παραδέχθηκε ρητώς, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, αφενός, ότι είχε τη δυνατότητα, όπως οι λοιπές εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, να υποβάλει οποτεδήποτε αίτηση βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας και, αφετέρου, ότι τα στοιχεία της δικογραφίας εμφαίνουν ότι μπορούσε να γνωρίζει, προτού η Επιτροπή προβεί στην πρώτη διερευνητική πράξη ως προς αυτή, ότι διεξάγεται έρευνα στον τομέα των μεθακρυλικών ενώσεων (βλ., επίσης, σκέψεις 216 και 217 κατωτέρω).

213 Κατά τα λοιπά, υπενθυμίζεται ιδίως ότι από τα άρθρα 11 και 14 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτο[υ] κανονισμ[ού] εφαρμογής των άρθρων [81 ΕΚ] και [82 ΕΚ] (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25), ο οποίος ίσχυε έως τις 30 Απριλίου 2004, και από τα άρθρα 18 έως 20 του κανονισμού 1/2003, ο οποίος τέθηκε σε ισχύ την ημερομηνία αυτή, προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή «δύναται» να διενεργεί διερευνητικές πράξεις, όπως είναι οι αιτήσεις παροχής πληροφοριών ή οι επιτόπιοι έλεγχοι. Όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, καμία διάταξη δεν την υποχρεώνει να διενεργεί τέτοιες πράξεις ως προς όλες τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις.

214 Εξάλλου, εν προκειμένω, απαντώντας σε έγγραφη ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι, μετά την κοινοποίηση του εγγράφου της Lucite της 7ης Απριλίου 2003, δηλαδή λίγο μετά τους επιτόπιους ελέγχους της 25ης Μαρτίου 2003, γνώριζε για την ενδεχόμενη εμπλοκή της προσφεύγουσας στην υπόθεση. Ανέφερε, ωστόσο, ότι, λόγω των άμεσων αναγκών της έρευνας, δεν έκρινε απαραίτητο να έρθει σε επαφή με την προσφεύγουσα κατά το συγκεκριμένο χρονικό σημείο. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι η εμπορική μονάδα που διέπραξε την παράβαση, η ICI Acryclics, είχε μεταβιβαστεί στη Lucite, η Επιτροπή υπέθεσε ότι η επιχείρηση αυτή θα μπορούσε, κατά το συγκεκριμένο χρονικό σημείο, να απαντήσει ευχερέστερα σε ερωτήματα σχετικά με τη σύμπραξη, καθώς είχε πρόσβαση στα κρίσιμα έγγραφα και στους εμπλεκόμενους εργαζομένους.

215 Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε την εκτίμηση αυτή κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, είναι προφανές ότι η απόφαση περί μη διενέργειας διερευνητικών πράξεων ως προς την προσφεύγουσα πριν τις 29 Ιουλίου 2004 στηρίχθηκε σε αντικειμενικά στοιχεία.

216 Αφετέρου, και εν πάση περιπτώσει, απαντώντας σε έγγραφη ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή προσκόμισε δύο έγραφα τα οποία εμφαίνουν ότι η διεξαγωγή της επίμαχης έρευνας γνωστοποιήθηκε από την Επιτροπή στις 14 Απριλίου 2003 και από τη Lucite στις 17 Ιουνίου 2003, δηλαδή πριν την υποβολή αιτήσεως βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας από τη Lucite στις 11 Ιουλίου 2003 και πολύ πριν την υποβολή αντίστοιχης αιτήσεως από την προσφεύγουσα στις 18 Οκτωβρίου 2004.

217 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν ευσταθεί η θέση της προσφεύγουσας ότι η καθυστερημένη υποβολή της αιτήσεώς της βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας οφείλεται στην Επιτροπή. Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα παραδέχθηκε, κατόπιν της προσκομίσεως των προαναφερθέντων εγγράφων, ότι ήταν σε θέση να γνωρίζει τη διενέργεια έρευνας. Για τον λόγο αυτό δήλωσε ότι επικεντρώνει τις αιτιάσεις της κατά της Επιτροπής στον τρόπο με τον οποίον αυτή ενήργησε στο πλαίσιο των επαφών της με τη Lucite (βλ. σκέψεις 219 επ. κατωτέρω).

218 Κατά συνέπεια, είναι απορριπτέα η θέση της προσφεύγουσας ότι ενημερώθηκε καθυστερημένα για τη διενέργεια της έρευνας.

219 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι γνωστοποίησε στη Lucite ότι η προσφεύγουσα δεν είχε ενημερωθεί και συμβούλευσε τη Lucite να μην την ενημερώσει.

220 Εξάλλου, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι ο τρόπος με τον οποίο ενήργησε η Επιτροπή κατά τις επαφές της με τη Lucite, ιδίως δε το έγγραφο της 8ης Μαΐου 2003 με αποδέκτρια την εν λόγω επιχείρηση, συνιστά παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως. Συγκεκριμένα, γνωστοποίησε στη Lucite ότι η προσφεύγουσα δεν είχε ακόμη υποβάλει αίτηση βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, με συνέπεια οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις να μη βρίσκονται πλέον στην ίδια μοίρα, όσον αφορά την εφαρμογή της εν λόγω ανακοινώσεως. Επικαλούμενη τη λύση στην οποία κατέληξε το Γενικό Δικαστήριο με την απόφαση Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψη 148 ανωτέρω, η προσφεύγουσα ζητεί μείωση του προστίμου λόγω παραβιάσεων των αρχών αυτών.

221 Σημειωτέον, συναφώς, πρώτον, ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε ρητώς, με τα δικόγραφά της, παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως στο πλαίσιο αυτό. Επέκρινε, όμως, έντονα τον τρόπο με τον οποίον ενήργησε η Επιτροπή κατά τις επαφές της με τη Lucite, υποστηρίζοντας, μεταξύ άλλων, ότι η συμπεριφορά της Επιτροπής αποτελεί την αιτία για την οποία «δεν ενημερώθηκε για την έρευνα εξίσου με τους άλλους μετέχοντες στη σύμπραξη» και ότι η Επιτροπή «επηρέασε σε βάρος της τον ανταγωνισμό για την εξασφάλιση επιείκειας […]». Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι τα επιχειρήματα που προέβαλε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση αποτελούν ανάπτυξη λόγου προβληθέντος με το εισαγωγικό της δίκης έγγραφο και σχετίζεται στενά με αυτόν, οπότε τα επιχειρήματα αυτά κρίνονται παραδεκτά βάσει του άρθρου 48 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου (βλ., συναφώς, διάταξη του προέδρου του τρίτου τμήματος του Δικαστηρίου της 13ης Νοεμβρίου 2001, C-430/00 P, Dürbeck κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-8547, σκέψη 17, απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψεις 278 και 279, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 21ης Μαρτίου 2002, T-231/99, Joynson κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-2085, σκέψη 156), όπως υποστήριξε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση. Εξάλλου, η Επιτροπή, όταν της ζητήθηκε να υποβάλει συναφώς τις παρατηρήσεις της, δεν προέβαλε καμία αντίρρηση κατά του παραδεκτού των επιχειρημάτων αυτών.

222 Περαιτέρω, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, οσάκις τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν διακριτική ευχέρεια προς εκπλήρωση των καθηκόντων τους, η τήρηση των εγγυήσεων με τις οποίες η έννομη τάξη της Ενώσεως περιβάλλει τη διεξαγωγή των διοικητικών διαδικασιών έχει ακόμη πιο θεμελιώδη σημασία. Μεταξύ αυτών των εγγυήσεων περιλαμβάνεται, ιδίως, η υποχρέωση του αρμοδίου οργάνου να ερευνά, με επιμέλεια και αμεροληψία, όλα τα κρίσιμα στοιχεία της συγκεκριμένης περιπτώσεως (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 21ης Νοεμβρίου 1991, C-269/90, Technische Universität München, Συλλογή 1991, σ. I-5469, σκέψη 14, και του Πρωτοδικείου της 24ης Ιανουαρίου 1992, T-44/90, La Cinq κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-1, σκέψη 86). Η υποχρέωση αυτή απορρέει από την αρχή της χρηστής διοικήσεως (βλ., συναφώς, αποφάσεις Volkswagen κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψη 269, και Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψη 220 ανωτέρω, σκέψη 129).

223 Όσον αφορά την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, η Επιτροπή, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της συνεργασίας που παρέχουν οι επιχειρήσεις, δεν μπορεί να αγνοεί τη γενική αυτή αρχή του κοινοτικού δικαίου η οποία, κατά πάγια νομολογία, παραβιάζεται όταν παρόμοιες καταστάσεις αντιμετωπίζονται κατά τρόπο διαφορετικό ή διαφορετικές καταστάσεις αντιμετωπίζονται καθ' όμοιο τρόπο, εκτός αν η διαφοροποίηση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ. απόφαση Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψη 148 ανωτέρω, σκέψη 130 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

224 Επομένως, η συμπεριφορά της Επιτροπής κατά τις επαφές της με τη Lucite πρέπει να εξεταστεί βάσει των αρχών αυτών.

225 Η σχετική επιχειρηματολογία της Επιτροπής στηρίζεται στην ανταλλαγή εγγράφων μεταξύ της Επιτροπής και της Lucite κατά τη διοικητική διαδικασία.

226 Συγκεκριμένα, με έγγραφο της 7ης Απριλίου 2003, ήτοι λίγο μετά τον επιτόπιο έλεγχο της 25ης Μαρτίου 2003 και πριν την υποβολή αιτήσεως βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, η Lucite γνωστοποίησε καταρχάς στην Επιτροπή ότι είχε υπό την κυριότητά της την «business under investigation» [επιχείρηση που αποτελεί αντικείμενο της έρευνας] κατά το μεγαλύτερο μέρος του χρονικού διαστήματος που προσδιορίζεται με την απόφαση περί διενέργειας ελέγχου της 17ης Μαρτίου 2003, επισημαίνοντας ότι τυχόν ευθύνη της αφορά μόνον το χρονικό διάστημα μετά τον Οκτώβριο του 1999. Περαιτέρω, η Lucite έθεσε το ερώτημα «αν η Επιτροπή είχε έλθει ή σκόπευε να έλθει σε επαφή με την ICI plc στο πλαίσιο της έρευνάς της». Διευκρίνισε ότι, «σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, ζητεί από την Επιτροπή να επιβεβαιώσει αν θα είχε κάποια αντίρρηση να έλθει η Lucite σε επαφή με την ICI PLC και, ενδεχομένως, να της παράσχει πρόσβαση στους εργαζομένους της και στα σχετικά με την ICI Acrylics έγγραφα ώστε να οργανώσει την άμυνά της».

227 Με έγγραφο της 8ης Μαΐου 2003 ο επικεφαλής του αρμόδιου για την υπόθεση τμήματος απάντησε ως εξής:

«[…] Θα θέλαμε να σας ενημερώσουμε ότι δεν λαμβάνουμε θέση όσον αφορά το ζήτημα της επαφής της Lucite με την ICI plc. Σας εφιστώ, ωστόσο, την προσοχή στο γεγονός ότι έχει ήδη χορηγηθεί απαλλαγή από το πρόστιμο υπό όρους στο πλαίσιο της υποθέσεως αυτής και ότι, ως εκ τούτου, οι λοιπές εμπλεκόμενες στη διαδικασία εταιρίες μπορούν να ζητήσουν επιείκεια μόνον βάσει της ανακοινώσεως [περί συνεργασίας]. Εξάλλου, επιείκεια μπορεί να χορηγηθεί σε μία συγκεκριμένη επιχείρηση. Δεν είναι, συνεπώς, δυνατή η υποβολή κοινής αιτήσεως επιείκειας από δύο ή τρεις εταιρίες. […]»

228 Κατά την προσφεύγουσα, με το προαναφερθέν έγγραφο η Επιτροπή γνωστοποίησε στη Lucite ότι η προσφεύγουσα δεν έχει ενημερωθεί για την έρευνα. Προβάλλει, επιπλέον, ότι, κατόπιν του εγγράφου αυτού και των μεταγενέστερων προφορικών επαφών, η Lucite σχημάτισε την πεποίθηση ότι η Επιτροπή την προειδοποιεί να μην έλθει σε επαφή με την προσφεύγουσα.

229 Προς στήριξη της ερμηνείας αυτής, η προσφεύγουσα επικαλείται και ορισμένα μεταγενέστερα έγγραφα της Lucite, τα οποία καταρτίστηκαν μετά την υποβολή της αιτήσεως βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας στις 11 Ιουλίου 2003 και αφού η Επιτροπή ενημέρωσε επισήμως την προσφεύγουσα για την έρευνα με το αίτημα περί παροχής πληροφοριών της 29ης Ιουλίου 2004 (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω).

230 Συγκεκριμένα, με ηλεκτρονική επιστολή της 12ης Αυγούστου 2004 προς την προσφεύγουσα, ο δικηγόρος της Lucite υπογράμμισε μεταξύ άλλων: «Όπως ανέφερα κατά τη συζήτησή μας, κατά την έρευνα διατυπώθηκαν επισημάνσεις από τις οποίες προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν επιθυμούσε συζήτηση επί της υποθέσεως μεταξύ της Lucite και της προσφεύγουσας».

231 Ομοίως, η προσφεύγουσα επικαλείται ηλεκτρονική επιστολή της 3ης Σεπτεμβρίου 2004, την οποία απέστειλε ο δικηγόρος της Lucite στον αρμόδιο για την υπόθεση υπάλληλο της Επιτροπής και στην οποία αναφέρει ότι «η ICI ζήτησε από τη Lucite ορισμένα έγγραφα, καθώς και τη συνδρομή της, την οποία, όμως, η Lucite δεν υποχρεούται συμβατικώς να χορηγήσει». Η Lucite διευκρινίζει, επίσης, ότι «διστάζει να ικανοποιήσει τέτοια αιτήματα, χωρίς την έγγραφη επιβεβαίωση της Επιτροπής, ιδίως όσον αφορά την αίτηση περί μειώσεως του προστίμου» και ότι τούτο «οφείλεται εν μέρει στην εντύπωση που έχει σχηματίσει η Lucite, βάσει προγενέστερων τηλεφωνικών συνομιλιών και επαφών με την Επιτροπή, ότι η Επιτροπή δεν έχει έρθει σε επαφή με την ICI ούτε επιθυμεί να προβεί η Lucite σε τέτοια επαφή (παρά το γεγονός ότι, στο έγγραφο της 8ης Μαΐου 2003, η Επιτροπή αναφέρει ότι δεν λαμβάνει θέση ως προς το ζήτημα αυτό)».

232 Σε έγγραφο της 7ης Σεπτεμβρίου 2004 προς τη Lucite, η Επιτροπή αναφέρει ότι δεν έχει αντίρρηση να παράσχει η Lucite στην προσφεύγουσα πρόσβαση στο προσωπικό της και στα έγγραφά της. Αναφέρει, επίσης, κατά τρόπο κατηγορηματικό ότι ουδέποτε έδωσε στη Lucite οποιαδήποτε εντολή όσον αφορά τις επαφές της με την προσφεύγουσα.

233 Τέλος, σε απάντηση των όσων αναφέρει η Επιτροπή στο τελευταίο αυτό έγγραφό της, η Lucite της απέστειλε έγγραφο με ημερομηνία 7 Σεπτεμβρίου 2004, υπενθυμίζοντας, καταρχάς, το περιεχόμενο του εγγράφου της Επιτροπής της 8ης Μαΐου 2003 και αναφέροντας, εν συνεχεία, τα εξής:

«Κατά τις τηλεφωνικές συζητήσεις και τις ανταλλαγές εγγράφων με την Επιτροπή (τις οποίες μπορούμε να σας επισημάνουμε αναλυτικά εφόσον είναι απαραίτητο), κατέστη σαφές, για τη Lucite, ότι έως τώρα η Επιτροπή έχει αποφασίσει να μην έλθει σε επαφή με την ICI plc.

Τούτων δοθέντων και με πνεύμα πλήρους και συστηματικής συνεργασίας στο πλαίσιο της έρευνας της Επιτροπής, βάσει της ανακοινώσεως, [περί συνεργασίας], η Lucite ευλόγως κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν επιθυμούσε επαφές μεταξύ της Lucite και της ICI plc στο πλαίσιο της εν λόγω έρευνας, παρά το γεγονός ότι, όπως τονίζετε στο σημερινό έγγραφό σας, η Επιτροπή ουδέποτε έδωσε επισήμως στη Lucite κάποια "οδηγία" σχετικά με το ζήτημα αυτό.»

234 Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα (βλ. σκέψη 220 ανωτέρω), η προαναφερθείσα αλληλογραφία και, ιδίως, το έγγραφο της Επιτροπής της 8ης Μαΐου 2003 δεν δικαιολογούν τη διαπίστωση ότι η Επιτροπή ενήργησε κατά παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως ή της ίσης μεταχειρίσεως.

235 Ειδικότερα, από την αλληλογραφία αυτή προκύπτει σαφώς ότι, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, δεν έδωσε στη Lucite καμία οδηγία όσον αφορά το αν είναι σκόπιμο να έλθει σε επαφή με την προσφεύγουσα σχετικά με την έρευνα. Συγκεκριμένα, στο έγγραφο της 8ης Μαΐου 2003 δηλώνει ρητώς ότι δεν λαμβάνει θέση ως προς το ζήτημα αυτό. Εξάλλου, η Lucite παραδέχεται, με τα υπομνήματά της, ότι η Επιτροπή δεν της απεύθυνε τέτοια εντολή και κάνει λόγο μόνο για την «εντύπωση» που σχημάτισε ότι η Επιτροπή «δεν επιθυμούσε επαφές μεταξύ της Lucite και της [προσφεύγουσας] στο πλαίσιο της εν λόγω έρευνας».

236 Κατά τα λοιπά, η γενική αναφορά της Lucite σε τηλεφωνικές συζητήσεις ή άλλες επαφές με την Επιτροπή (βλ. σκέψεις 231 και 233 ανωτέρω) δεν αρκεί για να γίνει δεκτό, δεδομένης της αντιρρήσεως της Επιτροπής (βλ. σκέψη 232 ανωτέρω) και ελλείψει άλλων αποδεικτικών στοιχείων, ότι όντως δόθηκαν τέτοιες οδηγίες.

237 Ομοίως, αντιθέτως προς ό,τι προβάλλει η προσφεύγουσα, η Επιτροπή ουδέποτε γνωστοποίησε στη Lucite αν η προσφεύγουσα είχε έλθει σε επαφή με την Επιτροπή ή αν είχε ήδη υποβάλει αίτηση βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.

238 Βεβαίως, η Lucite θα μπορούσε ευλόγως να σχηματίσει την εντύπωση, από το περιεχόμενο του εγγράφου της 8ης Μαΐου 2003, ότι δεν είναι προς το συμφέρον της να έλθει σε επαφή με την προσφεύγουσα όσον αφορά την έρευνα και να της παράσχει πρόσβαση στους εργαζομένους της και στα σχετικά με την ICI Acrylics έγγραφα, ώστε να έχει η προσφεύγουσα τη δυνατότητα να οργανώσει την άμυνά της. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν αρκέστηκε στην επισήμανση ότι «δεν λαμβάνει θέση» επί του ζητήματος αυτού, αλλά ανέφερε περαιτέρω, στο συγκεκριμένο έγγραφο, τις προϋποθέσεις βάσει των οποίων θα μπορούσε η Lucite να ζητήσει μείωση του προστίμου, τονίζοντας ότι επιείκεια μπορεί να υπάρξει για μία μόνον επιχείρηση. Βάσει αυτού η Lucite υπέθεσε επίσης ότι η προσφεύγουσα δεν γνώριζε ακόμη ότι διενεργείται έρευνα και δεν είχε υποβάλει αίτηση επιείκειας.

239 Εξάλλου, τα μεταγενέστερα έγγραφα της Lucite (βλ. σκέψεις 230, 231 και 233 ανωτέρω) επιβεβαιώνουν σαφώς ότι αυτή ήταν η εντύπωσή της όσον αφορά τη θέση που διατύπωσε η Επιτροπή με το έγγραφο της 8ης Μαΐου 2003.

240 Ωστόσο, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, βάσει των προεκτεθέντων, ότι υπήρξε παραβίαση των αρχών που επικαλείται η προσφεύγουσα.

241 Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη θέση που διατύπωσε η Επιτροπή με το έγγραφο της 8ης Μαΐου 2003, ότι επιείκεια μπορεί να χορηγηθεί σε μία μόνον επιχείρηση και ότι, ως εκ

τούτου, δεν είναι δυνατή η υποβολή κοινής αιτήσεως από δύο εταιρίες. Διαπιστώνεται, επομένως, ότι με το έγγραφο αυτό η Επιτροπή απλώς γνωστοποίησε στη Lucite τον τρόπο εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.

242 Πάντως, βάσει του γράμματος της εν λόγω ανακοινώσεως, η Lucite θα έπρεπε να έχει αμφιβολίες ως προς το αν τυχόν επαφή με την προσφεύγουσα θα περιόριζε ενδεχομένως τις πιθανότητές της να επιτύχει μείωση του προστίμου. Τούτο, άλλωστε, προκύπτει από το έγγραφό της της 7ης Απριλίου 2003 (βλ. σκέψη 226 ανωτέρω), με το οποίο ζητεί από την Επιτροπή να εκφέρει γνώμη επί του ζητήματος αυτού. Ομοίως, βάσει της λογικής που διέπει την ανακοίνωση περί συνεργασίας, η οποία αποσκοπεί στο να δίνονται κίνητρα στις επιχειρήσεις να συνεργάζονται με την Επιτροπή πριν τις λοιπές εμπλεκόμενες επιχειρήσεις, η Lucite, καταστρώνοντας τη στρατηγική της στο πλαίσιο της έρευνας, θα έπρεπε, εν πάση περιπτώσει, να στηριχθεί στην παραδοχή ότι η προσφεύγουσα ήταν δυνητικός ανταγωνιστής της όσον αφορά την εξασφάλιση επιείκειας.

243 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι, διά των ως άνω επαφών με τη Lucite, η Επιτροπή «αναμείχθηκε στον ανταγωνισμό για την εξασφάλιση επιείκειας ενεργώντας σε βάρος της [προσφεύγουσας]», όπως διατείνεται αυτή (βλ. σκέψη 221 ανωτέρω). Συγκεκριμένα, η Lucite μπορούσε ευλόγως να έχει γνώση, βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, των προσκομισθέντων πληροφοριακών στοιχείων.

244 Επομένως, η απόφαση της Lucite να μην έλθει σε επαφή με την προσφεύγουσα όσον αφορά την έρευνα είναι απόρροια της σταθμίσεως των δικών της συμφερόντων, στο πλαίσιο της ανακοινώσεως περί συνεργασίας. Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η απόφαση της Lucite θα ήταν διαφορετική μόνον αν η Επιτροπή της είχε ρητώς επιτρέψει να έλθει σε επαφή με την προσφεύγουσα, διαβεβαιώνοντάς την ότι τούτο δεν θα αποβεί σε βάρος της στο πλαίσιο της εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας. Η προσφεύγουσα, πάντως, δεν προβάλλει ότι η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να παράσχει τέτοιες διαβεβαιώσεις στη Lucite, είτε βάσει των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως τις οποίες επικαλείται είτε βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.

245 Επομένως, η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει προδήλως από εκείνη επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψη 148 ανωτέρω, την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα και στο πλαίσιο της οποίας η παραβίαση των αρχών της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως προέκυπτε από πρόδηλη δυσμενή μεταχείριση συγκεκριμένης επιχειρήσεως στο πλαίσιο της εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας (βλ., συναφώς, απόφαση Hoechst κατά Επιτροπής, σκέψη 148 ανωτέρω, σκέψη 136). Όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα, δεν αποδείχθηκε η συνδρομή τέτοιας περιστάσεως εν προκειμένω.

246 Επομένως, είναι απορριπτέα τα επιχειρήματα που αντλεί η προσφεύγουσα από τις αρχές της χρηστής διοικήσεως και της ίσης μεταχειρίσεως.

247 Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί λυσιτελώς τη συμπεριφορά της Επιτροπής κατά τις επαφές της με τη Lucite, προκειμένου να αμφισβητήσει τον τρόπο με τον οποίον εφαρμόστηκε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, η ανακοίνωση περί συνεργασίας ως προς αυτή.

248 Συγκεκριμένα, επισημαίνεται, αφενός, ότι η εφαρμογή της ανακοινώσεως περί συνεργασίας στηρίζεται στην εκτίμηση της αντικειμενικής χρησιμότητας των προσκομισθέντων αποδεικτικών στοιχείων για την αποκάλυψη και τη διαπίστωση της παραβάσεως, και αφετέρου, αποσκοπεί στο να δοθεί στις μετέχουσες στις συμπράξεις επιχειρήσεις κίνητρο αυθόρμητης συνεργασίας με την Επιτροπή. Η Επιτροπή, πάντως, δεν μπορεί να θεωρηθεί υπεύθυνη για το γεγονός ότι η προσφεύγουσα συνεργάστηκε σε περιορισμένο βαθμό ή καθυστέρησε να συνεργαστεί με την Επιτροπή. Το γεγονός αυτό οφείλεται στην ίδια την προσφεύγουσα, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, και, ενδεχομένως, στις αντικειμενικές περιστάσεις που διαμορφώθηκαν μετά τη μεταβίβαση της ICI Acrylics στη Lucite. Ειδικότερα, υπενθυμίζεται ότι η προσφεύγουσα παραδέχεται, εν προκειμένω, ότι μπορούσε να γνωρίζει για την έρευνα τουλάχιστον από τις 14 Απριλίου 2003 (βλ. σκέψεις 212, 216 και 217 ανωτέρω).

249 Εξάλλου, δεν αποδείχθηκε ότι η προσβαλλόμενη απόφαση θα είχε διαφορετικό περιεχόμενο αν, με το έγγραφο της 8ης Μαΐου 2003, η Επιτροπή απλώς περιοριζόταν στο να μην εκφέρει γνώμη επί της αιτήσεως της Lucite. Ειδικότερα, υπενθυμίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη θέση που διατύπωσε η Επιτροπή με το έγγραφό της της 8ης Μαΐου 2003, ότι, σε κάθε περίπτωση, δεν ήταν δυνατή η υποβολή κοινής αιτήσεως από την προσφεύγουσα και τη Lucite.

250 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του πέμπτου λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο κατά το μέτρο που στηρίζει το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Επί του δεύτερου σκέλους του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με τη μη αναγνώριση της αξίας της συνεργασίας της προσφεύγουσας πέραν του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας

251 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι δικαιούται μείωση του προστίμου, ανεξαρτήτως της εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, λόγω της σημασίας της οικειοθελούς συνεργασίας της κατά την έρευνα. Η προσφεύγουσα φρονεί ότι συνεργάστηκε κατά τρόπο ουσιαστικό και λυσιτελή, παρέχοντας πληροφοριακά στοιχεία πέραν αυτών που ζήτησε η Επιτροπή κατ' εφαρμογήν του άρθρου 18 του κανονισμού 1/2003, όπως είναι, μεταξύ άλλων, τα επιβαρυντικά στοιχεία που παρατίθενται στην προσβαλλόμενη απόφαση σε βάρος της προσφεύγουσας σχετικά με τα στερεά φύλλα από PMMA.

252 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι στο σημείο 3, έκτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών η Επιτροπή προέβλεψε ελαφρυντική περίσταση η οποία αφορά την ουσιαστική συνεργασία της επιχειρήσεως κατά τη διοικητική διαδικασία, πέραν του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.

253 Εν προκειμένω, η Επιτροπή αναφέρει στην αιτιολογική σκέψη 392 της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι εξέτασε, δυνάμει της ως άνω διατάξεως, αν η διαπίστωση της παραβάσεως διευκολύνθηκε χάρη στη συνεργασία κάποιας εκ των εμπλεκομένων επιχειρήσεων. Με την αιτιολογική σκέψη 393 της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή δέχθηκε ότι, δεδομένης της εκτάσεως και της πολύ μικρής αξίας της συνεργασίας των εν λόγω επιχειρήσεων και δεδομένου ότι, εκτός αυτού, οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις αμφισβήτησαν τα πραγματικά περιστατικά, δεν συντρέχει άλλη περίσταση που να δικαιολογεί μείωση των προστίμων πέραν του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, η οποία, στις υποθέσεις μυστικών συμπράξεων, παρέχεται εν πάση περιπτώσει μόνο κατ' εξαίρεση.

254 Επ' αυτού, η Επιτροπή επικαλείται την απόφασή της C(2005) 4012 τελικό, της 20ής Οκτωβρίου 2005, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, [ΕΚ] (υπόθεση COMP/C-38.281/B.2 — Ακατέργαστος καπνός — Ιταλία), με την οποία ήρε την υπό όρους απαλλαγή από το πρόστιμο που είχε χορηγήσει σε επιχείρηση, με το αιτιολογικό ότι η επιχείρηση αυτή δεν τήρησε την υποχρέωση συνεργασίας που υπείχε βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας. Η Επιτροπή προέβη, ωστόσο, σε μείωση του προστίμου, λόγω συνδρομής ελαφρυντικών περιστάσεων, κατά την έννοια των κατευθυντηρίων γραμμών, συνεκτιμώντας την ουσιαστική συμβολή της επιχειρήσεως αυτής στην έρευνά της.

255 Εξάλλου, όσον αφορά ειδικά την προσφεύγουσα, στην αιτιολογική σκέψη 419 της προσβαλλομένης αποφάσεως η Επιτροπή αναφέρει επίσης ότι η προσφεύγουσα δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις ώστε να τύχει μειώσεως του προστίμου λόγω συνεργασίας πέραν του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.

256 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η εκτίμηση της Επιτροπής είναι εσφαλμένη, καθώς, βάσει της εκτιμήσεως αυτής, δυνατότητα μειώσεως του προστίμου πέραν του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας υπάρχει μόνο σε «εξαιρετικές περιστάσεις» (αιτιολογική σκέψη 393 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

257 Το επιχείρημα αυτό είναι απορριπτέο.

258 Συγκεκριμένα, η εφαρμογή του σημείου 3, έκτη περίπτωση, των κατευθυντήριων γραμμών δεν μπορεί να έχει ως συνέπεια να καθιστά άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας την ανακοίνωση περί συνεργασίας. Από την εν λόγω ανακοίνωση προκύπτει όμως σαφώς ότι θεσπίζει πλαίσιο ώστε να

ανταμείβονται για τη συνεργασία τους στην έρευνα που διεξάγει η Επιτροπή οι επιχειρήσεις οι οποίες είναι ή υπήρξαν μέλη μυστικών συμπράξεων που δρουν εντός της Ένωσης. Εξ αυτού συνάγεται ότι οι επιχειρήσεις δεν μπορούν, καταρχήν, να τύχουν μειώσεως του προστίμου λόγω της συνεργασίας τους παρά μόνον όταν πληρούν τις προϋποθέσεις της εν λόγω ανακοινώσεως.

259 Σημειωτέον, εξάλλου, ότι η προσφεύγουσα όντως υπέβαλε αίτηση βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας και η συνεργασία της εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της ανακοινώσεως, πλην όμως κρίθηκε ανεπαρκής για να δικαιολογήσει μείωση του προστίμου. Επομένως, η υπό κρίση περίπτωση είναι σαφώς διαφορετική από εκείνη που κρίθηκε με την απόφαση του Πρωτοδικείου της 9ης Ιουλίου 2003, T-224/00, Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. II-2597), την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα. Συγκεκριμένα, στην υπόθεση εκείνη η εμπλεκόμενη επιχείρηση είχε προσκομίσει στην Επιτροπή πληροφοριακά στοιχεία σχετικά με πράξεις για τις οποίες, σε κάθε περίπτωση, δεν έπρεπε να καταβάλει πρόστιμο και οι οποίες, ως εκ τούτου, δεν ενέπιπταν στο πεδίο εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο έκρινε, πάντως, ότι η εν λόγω επιχείρηση δικαιούται μείωση του προστίμου, βάσει του σημείου 3, έκτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών, λόγω, ιδίως, της συνεργασίας της στο πλαίσιο της οποίας παρέσχε στην Επιτροπή τη δυνατότητα να αποδείξει ότι η παράβαση είχε μεγαλύτερη διάρκεια (απόφαση Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, προπαρατεθείσα, σκέψεις 294 έως 298, 306 και 311). Αντιθέτως προς ό,τι υποστηρίζει η προσφεύγουσα, το Πρωτοδικείο δεν δέχθηκε, με την απόφαση αυτή, ότι η συνεργασία μιας επιχειρήσεως μπορεί να ανταμείβεται ακόμη και αν δεν πληρούται το κριτήριο της σημαντικής πρόσθετης αποδεικτικής αξίας κατά την έννοια της ανακοινώσεως περί συνεργασίας.

260 Απορριπτέο, εξάλλου, είναι και το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι, κατ' ουσίαν, μείωση του προστίμου δικαιολογείται από το γεγονός και μόνον ότι η επιχείρηση γνωστοποιεί στοιχεία πέραν αυτών που μπορεί να απαιτήσει η Επιτροπή δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού 1/2003, όπως είναι, μεταξύ άλλων, τα επιβαρυντικά στοιχεία.

261 Έχει, βεβαίως, κριθεί ότι η συνεργασία μιας επιχειρήσεως κατά την έρευνα δεν γεννά δικαίωμα για μείωση του προστίμου όταν η συνεργασία αυτή δεν υπερβαίνει τα όρια των υποχρεώσεων τις οποίες υπέχει η εν λόγω επιχείρηση από το άρθρο 18 του κανονισμού 1/2003 (βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 10ης Μαρτίου 1992, T-12/89, Solvay κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-907, σκέψεις 341 και 342, και Groupe Danone κατά Επιτροπής, σκέψη 61 ανωτέρω, σκέψη 451). Τούτο, όμως, δεν σημαίνει ότι ισχύει οπωσδήποτε και το αντίθετο. Συγκεκριμένα, ακόμη και τα επιβαρυντικά στοιχεία μπορεί να έχουν περιορισμένη χρησιμότητα για την Επιτροπή, συγκρινόμενα ιδίως προς τα στοιχεία που έχουν ήδη προσκομίσει άλλες επιχειρήσεις. Η χρησιμότητα, όμως, των πληροφοριακών στοιχείων έχει καθοριστική σημασία στο πλαίσιο της αξιολογήσεως της αιτήσεως περί μειώσεως του προστίμου λόγω συνεργασίας με την Επιτροπή (βλ. τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 181 έως 183 ανωτέρω).

262 Συναφώς, κρίνεται ορθή η εκτίμηση της Επιτροπής ότι, στην περίπτωση των μυστικών συμπράξεων, το σημείο 3, έκτη περίπτωση, των κατευθυντηρίων γραμμών πρέπει να εφαρμόζεται κατ' εξαίρεση.

263 Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι, σε κάθε περίπτωση, πληρούνταν εν προκειμένω το κριτήριο των «εξαιρετικών περιστάσεων». Διευκρινίζει ότι κατέβαλε σημαντικές προσπάθειες προκειμένου να προσκομίσει έγγραφα τα οποία έχουν άμεση χρονική συνάφεια με τα πραγματικά περιστατικά και παρατίθενται στην προσβαλλόμενη απόφαση, παρά το γεγονός ότι είχε πωλήσει την ICI Acrylics πέντε έτη πριν την έναρξη της έρευνας, ότι δεν γνώριζε τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά, ότι συμπεριλήφθηκε στην έρευνα σε όψιμο στάδιο αυτής και ότι βρέθηκε σε μειονεκτική θέση στο πλαίσιο της διαδικασίας της συνεργασίας «χωρίς εύλογη αιτία»

264 Συναφώς, αρκεί η παρατήρηση ότι, όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα, η προσφεύγουσα δεν ανέτρεψε την εκτίμηση της Επιτροπής ότι, από τα 168 έγγραφα που προσκόμισε συνολικά, ορισμένα περιείχαν γενικά μόνο πληροφοριακά στοιχεία, για παράδειγμα σχετικά με ορισμένες πτυχές της λειτουργίας της συμπράξεως, πλην όμως η Επιτροπή, χάρη στα πληροφοριακά στοιχεία που είχε ήδη στη διάθεσή της, δεν χρειάστηκε να στηριχθεί σε κανένα από τα έγγραφα αυτά, προς διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών (αιτιολογική σκέψη 419 της προσβαλλομένης αποφάσεως).

265 Για να δοθεί απάντηση στο αν οι περιστάσεις είναι εν προκειμένω «εξαιρετικές», οπότε δικαιολογείται μείωση του προστίμου πέραν του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, πρέπει να συνεκτιμηθεί η ποιότητα και η ουσιαστική χρησιμότητα των πληροφοριακών στοιχείων που προσκομίστηκαν κατά την έρευνα (βλ., συναφώς, τη νομολογία που παρατίθεται στις σκέψεις 181 έως 183 ανωτέρω).

266 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει, πάντως, ότι τα προσκομισθέντα από την προσφεύγουσα στοιχεία δεν ήταν χρήσιμα, κυρίως διότι η Επιτροπή δεν μπορούσε, βάσει αυτών, να αποδείξει την ύπαρξη, το εύρος ή τη διάρκεια της παραβάσεως (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, σκέψη 259 ανωτέρω, σκέψεις 302 και 311).

267 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα στοιχεία που επικαλείται η προσφεύγουσα και παρατίθενται στη σκέψη 263 ανωτέρω δεν δικαιολογούν μείωση του προστίμου λόγω συνεργασίας της προσφεύγουσας με την Επιτροπή. Κατά τα λοιπά, υπενθυμίζεται ότι είναι εσφαλμένη η θέση της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή είναι υπαίτια για την καθυστερημένη υποβολή της αιτήσεώς της βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας (βλ. σκέψεις 212, 216 και 217 ανωτέρω).

268 Τέλος, πρέπει να εξεταστεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η Επιτροπή, αρνούμενη να συνεκτιμήσει τη συνεργασία της, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, διότι επιφύλαξε στην προσφεύγουσα μεταχείριση όμοια με αυτή των μετεχόντων στη σύμπραξη οι οποίοι δεν συνεργάστηκαν, παρά το γεγονός ότι δεν βρίσκονταν σε παρόμοια κατάσταση.

269 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της συνεργασίας που παρέχουν οι επιχειρήσεις, η Επιτροπή δεν μπορεί να αγνοήσει την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως (Archer Daniels Midland και Archer Daniels Midland Ingredients κατά Επιτροπής, σκέψη 259 ανωτέρω, σκέψη 308 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

270 Η αρχή αυτή επιβάλλει να μην αντιμετωπίζονται διαφορετικά παρόμοιες καταστάσεις και να μην αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν η αντιμετώπιση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικά (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Σεπτεμβρίου 2007, C-227/04 P, Lindorfer κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2007, σ. I-6767, σκέψη 63 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

271 Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι εν προκειμένω παραβιάστηκε η αρχή αυτή.

272 Αφενός, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη θέση της Επιτροπής ότι της επιφύλαξε μεταχείριση όμοια με αυτή των λοιπών μετεχόντων στη σύμπραξη που υπέβαλαν αίτηση βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας, αφού αξιολόγησε τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε ο καθένας από αυτούς.

273 Αφετέρου, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι η περίπτωσή της διαφέρει από την περίπτωση της Barlo, ήτοι του μόνου αποδέκτη της προσβαλλομένης αποφάσεως που δεν υπέβαλε τέτοια αίτηση και ο οποίος, όπως η προσφεύγουσα, δεν έτυχε μειώσεως του προστίμου λόγω συνεργασίας με την Επιτροπή. Αντιθέτως, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η προσφεύγουσα, όπως η Barlo, δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία των οποίων η χρησιμότητα να δικαιολογεί μείωση του προστίμου. Επιβάλλεται, συνεπώς, η διαπίστωση ότι, με κριτήριο τον σκοπό που επιδιώκεται με τη ζητούμενη από την προσφεύγουσα μείωση του προστίμου, η προσφεύγουσα βρισκόταν σε παρόμοια κατάσταση με την Barlo και ότι, από την άποψη αυτή, έτυχε της ίδιας μεταχειρίσεως.

274 Κατά τα λοιπά, από την απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Νοεμβρίου 2011, T-208/06, Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2011, σ. II-7953, σκέψη 274), προκύπτει επίσης ότι η Barlo συνεργάστηκε σε ορισμένο βαθμό με την Επιτροπή, χωρίς, όμως, να της χορηγηθεί μείωση του προστίμου.

275 Κατά συνέπεια το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου ακυρώσεως είναι απορριπτέο κατά το μέτρο που στηρίζει το αίτημα περί ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως.

276 Εξάλλου, για τους λόγους που προαναφέρθηκαν, τα στοιχεία που προβάλλει η προσφεύγουσα στο πλαίσιο του πέμπτου λόγου ακυρώσεως δεν δικαιολογούν μείωση του προστίμου λόγω συνεργασίας με την Επιτροπή, στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου.

277 Επομένως, βάσει των προεκτεθέντων, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος στο σύνολό του.

Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, που προβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου, σχετικά με υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας

278 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η συνολική διάρκεια της διοικητικής και της ένδικης διαδικασίας ήταν υπερβολική, πράγμα που συνιστά προσβολή των θεμελιωδών δικαιωμάτων που κατοχυρώνονται, μεταξύ άλλων, με το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, η οποία υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950. Προβάλλει, συγκεκριμένα, ότι η πρώτη διερευνητική πράξη ως προς αυτή, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, χρονολογείται από τις 29 Ιουλίου 2004, η δε επ' ακροατηρίου συζήτηση διεξήχθη στις 8 Νοεμβρίου 2011, πλην όμως η απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου δεν έχει ακόμη εκδοθεί.

279 Η προσφεύγουσα παραπονείται, επίσης, ειδικά για τη διάρκεια της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασίας από το πέρας της έγγραφης διαδικασίας έως την απόφαση περί κινήσεως της προφορικής διαδικασίας. Υποστηρίζει ότι, εξ όσων γνωρίζει, δεν συντρέχουν περιστάσεις που να δικαιολογούν τη διάρκεια αυτή.

280 Για τους λόγους αυτούς και επικαλούμενη την απόφαση Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, και τις προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στις υποθέσεις επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 2011, Solvay κατά Επιτροπής (C-109/10 P), Συλλογή 2011, σ. I-10329, και Solvay κατά Επιτροπής (C-110/10 P), Συλλογή 2011, σ. I-10439, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, λόγω της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας, πρέπει να μειωθεί το επιβληθέν με την προσβαλλόμενη απόφαση πρόστιμο.

281 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας δικαιολογείται από τις περιστάσεις. Εν πάση περιπτώσει, τονίζει ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να αφορά την προσβαλλόμενη απόφαση και ότι η διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας δεν μπορεί να θεωρηθεί υπερβολική. Επισημαίνει, ακόμη, την ασάφεια των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

282 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της Συμβάσεως για τη Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα η υπόθεσή του να δικαστεί δικαίως, δημοσία και εντός ευλόγου χρόνου από ανεξάρτητο και αμερόληπτο δικαστήριο, νομίμως λειτουργούν, το οποίον θα αποφασίσει είτε επί των αμφισβητήσεων των δικαιωμάτων και υποχρεώσεών του αστικής φύσεως είτε επί του βασίμου οποιασδήποτε εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.

283 Ως γενική αρχή του κοινοτικού δικαίου, το δικαίωμα αυτό ισχύει στο πλαίσιο ένδικης προσφυγής κατά αποφάσεως της Επιτροπής. Εξάλλου, το δικαίωμα αυτό επαναβεβαιώθηκε με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, ο οποίος διακηρύχθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 2000 στη Νίκαια (ΕΕ C 364, σ. 1). Όπως έχει επανειλημμένως κρίνει το Δικαστήριο, το άρθρο αυτό στοιχεί στην αρχή της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Ιουλίου 2009, C-385/07 P, Der Grüne Punkt - Duales System Deutschland κατά Επιτροπής, Συλλογή 2009, σ. I-6155, σκέψεις 178 και 179 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

284 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της εύλογης διάρκειας έχει εφαρμογή και στις ενώπιον της Επιτροπής διοικητικές διαδικασίες στον τομέα του ανταγωνισμού (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Σεπτεμβρίου 2006, C-105/04 P, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-8725, σκέψη 35 και εκεί παρατιθέμενη

νομολογία). Η αρχή αυτή επιβεβαιώθηκε με το άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, κατά το οποίο κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα σε αμερόληπτη, δίκαιη και εντός ευλόγου χρόνου εξέταση των υποθέσεών του από τα όργανα και τους οργανισμούς της Ένωσης.

285 Επομένως, το άρθρο 41, παράγραφος 1, και το άρθρο 47, δεύτερο εδάφιο, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων αποτελούν εκφάνσεις μιας και της αυτής διαδικαστικού δικαίου γενικής αρχής, η οποία επιτάσσει να εκδίδονται οι διοικητικές και δικαστικές αποφάσεις εντός ευλόγου χρόνου.

286 Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα, ενώ παραπονείται για παραβίαση της εν λόγω αρχής, εντούτοις δεν προβάλλει ότι η διάρκεια της διαδικασίας είχε κάποια συνέπεια όσον αφορά το περιεχόμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως ή ότι μπορεί να επηρεάσει την έκβαση της υπό κρίση υποθέσεως. Ειδικότερα, δεν προβάλλει ότι η εν λόγω διάρκεια είχε κάποια συνέπεια όσον αφορά τα μέσα άμυνάς της, είτε κατά τη διοικητική είτε κατά την ένδικη διαδικασία. Επίσης, δεν ζητεί ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως λόγω της προαναφερθείσας παραβάσεως.

287 Αντιθέτως, η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να συνεκτιμήσει την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του και να μειώσει το πρόστιμο, όπως έπραξε το Δικαστήριο με την απόφαση Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω.

288 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, την οποία επικαλείται η προσφεύγουσα, η αίτηση αναιρέσεως που υποβλήθηκε στην κρίση του Δικαστηρίου στρεφόταν κατά αποφάσεως του Πρωτοδικείου με την οποία είχε επιβληθεί, δυνάμει της πλήρους δικαιοδοσίας που το Πρωτοδικείο έχει σχετικώς, πρόστιμο στην αναιρεσείουσα λόγω παραβάσεως των κανόνων του ανταγωνισμού, δικαιοδοσίας που έχει και το Δικαστήριο όταν αναιρεί μια τέτοια απόφαση του Πρωτοδικείου και αποφαίνεται επί της προσφυγής (απόφαση του Δικαστηρίου της 9ης Σεπτεμβρίου 2008, C-120/06 P και C-121/06 P, FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6513, σκέψη 206).

289 Στη σκέψη 33 της αποφάσεως Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, το Δικαστήριο υπενθύμισε, συναφώς, το δικαίωμα της αναιρεσείουσας για διεξαγωγή δίκαιης δίκης εντός ευλόγου χρόνου και ειδικότερα το δικαίωμά της να εκδοθεί απόφαση επί του βασίμου των κατηγοριών παραβιάσεως του δικαίου του ανταγωνισμού που διατύπωσε εναντίον της η Επιτροπή και επί των σχετικών προστίμων που επιβλήθηκαν σε βάρος της (απόφαση FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 288 ανωτέρω, σκέψη 207).

290 Το Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε ότι το Πρωτοδικείο είχε υπερβεί, εν προκειμένω, τον εύλογο χρόνο, αποφάνθηκε, για λόγους οικονομίας της διαδικασίας και προκειμένου να εξασφαλισθεί άμεση και αποτελεσματική θεραπεία της συγκεκριμένης διαδικαστικής πλημμέλειας, ότι η αναίρεση και η μεταρρύθμιση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου, περιοριζόμενες αποκλειστικώς στο ζήτημα του καθορισμού του ύψους του προστίμου, παρείχαν τη δυνατότητα, εν προκειμένω, να χορηγηθεί η απαιτούμενη δίκαιη χρηματική ικανοποίηση (αποφάσεις Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψεις 47, 48 και 141, και FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 288 ανωτέρω, σκέψη 208).

291 Διαπιστώνεται ότι η λύση αυτή μπορεί να εφαρμοστεί, κατ' αναλογία, εν προκειμένω.

292 Συγκεκριμένα, υπενθυμίζεται ότι το Γενικό Δικαστήριο διαθέτει εν προκειμένω πλήρη δικαιοδοσία, δυνάμει του άρθρου 31 του κανονισμού 1/2003, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 261 ΣΛΕΕ, και ότι, εξάλλου, η προσφεύγουσα έχει προβάλει σχετικό αίτημα.

293 Έχει, πάντως, κριθεί ότι, στο πλαίσιο της εν λόγω πλήρους δικαιοδοσίας, το Γενικό Δικαστήριο δύναται να μεταρρυθμίσει την προσβαλλόμενη πράξη, έστω και αν δεν την ακυρώσει, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα πραγματικά στοιχεία, προκειμένου, για παράδειγμα, να τροποποιήσει το ποσό του προστίμου (αποφάσεις Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 97 ανωτέρω, σκέψη 692, Prym και Prym Consumer κατά Επιτροπής, σκέψη 112 ανωτέρω, σκέψη 86, και JFE Engineering κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 54 ανωτέρω, σκέψη 577).

294 Επομένως, αν διαπιστωθεί εν προκειμένω παραβίαση της αρχής της εύλογης διάρκειας, συνυπολογιζομένης ενδεχομένως της διάρκειας της ένδικης διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, το Γενικό Δικαστήριο θα μπορούσε να υποχρεώσει την προσφεύγουσα να καταβάλει ένα ποσό από το οποίο θα μπορούσε ενδεχομένως να αφαιρεθεί μια εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 288 ανωτέρω, σκέψη 210).

295 Η άσκηση της πλήρους δικαιοδοσίας κατά τον τρόπο αυτό καθίσταται επιτακτική ιδίως για λόγους οικονομίας της διαδικασίας και προκειμένου να εξασφαλιστεί η άμεση και αποτελεσματική θεραπεία μιας τέτοιας παραβιάσεως της αρχής της εύλογης διάρκειας (βλ., υπό την έννοια αυτή και κατ' αναλογία, απόφαση Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψη 48).

296 Κατά συνέπεια, το Γενικό Δικαστήριο είναι εν προκειμένω αρμόδιο να αποφανθεί επί του αιτήματος που ρητώς υπέβαλε η προσφεύγουσα για μείωση του προστίμου λόγω υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας, συνυπολογιζομένης της διάρκειας της ενώπιόν του διαδικασίας [συναφώς, βλ. και τις προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott, σκέψη 280 ανωτέρω, σημεία 243 και 275 (υπόθεση C-109/10 P) και σημεία 86 και 118 (υπόθεση C-110/10 P)].

297 Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως αφορά το σύνολο της διαδικασίας σχετικά με την προσφεύγουσα, δηλαδή τη συνολική διάρκεια της διοικητικής και της ένδικης διαδικασίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, μολονότι ο συγκεκριμένος λόγος προβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, δεν μπορεί να απορριφθεί ως απαράδεκτος, ως εκπροθέσμως προβληθείς, ούτε καν κατά το μέτρο που αφορά και τη διοικητική διαδικασία. Συγκεκριμένα, η συνολική διάρκεια της διαδικασίας αποτελεί νέο στοιχείο, το οποίο δικαιολογεί, δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, την προβολή του συγκεκριμένου λόγου κατά τη διάρκεια της δίκης.

298 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η διάρκεια της διαδικασίας για την οποία παραπονείται η προσφεύγουσα εκτείνεται από τις 29 Ιουλίου 2004, που είναι η ημερομηνία της πρώτης διερευνητικής πράξεως που αφορούσε την προσφεύγουσα στο πλαίσιο της διενεργούμενης από την Επιτροπή έρευνας έως τις 8 Νοεμβρίου 2011, που είναι η ημερομηνίας της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της υπό κρίση υποθέσεως. Η διαδικασία διάρκεσε δηλαδή επτά έτη και τέσσερις μήνες.

299 Ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας πρέπει να εξετάζεται σε συνάρτηση με τις περιστάσεις που προσιδιάζουν σε κάθε υπόθεση και, ειδικότερα, με τα συμφέροντα του διαδίκου που διακυβεύονται στη δίκη, την πολυπλοκότητα της υποθέσεως, καθώς και τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος και των αρμοδίων αρχών (αποφάσεις Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψη 29, και FIAMM κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 288 ανωτέρω, σκέψη 212).

300 Επισημαίνεται ότι η συνολική διάρκεια για την οποία παραπονείται η προσφεύγουσα αποτελεί το άθροισμα της διάρκειας δύο σαφώς διακριτών σταδίων, της διοικητικής διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής και της δικαστικής διαδικασίας ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

301 Πρώτον, όσον αφορά τη διοικητική διαδικασία, επισημαίνεται ότι η προσφεύγουσα δεν διευκρίνισε γιατί η διάρκειά της διαδικασίας αυτής πρέπει να θεωρηθεί υπερβολική.

302 Εν πάση περιπτώσει, η διάρκεια της εν λόγω διαδικασίας όσον αφορά την προσφεύγουσα (περίπου ένα έτος και δέκα μήνες, από τις 29 Ιουλίου 2004 και έως την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως στις 31 Μαΐου 2006) δεν μπορεί να θεωρηθεί υπερβολική δεδομένων των περιστάσεων. Αρκεί να επισημανθεί, συναφώς, ότι επρόκειτο για έρευνα η οποία αφορούσε πολλές επιχειρήσεις και απαιτούσε την εξέταση σημαντικού αριθμού πραγματικών και νομικών ζητημάτων. Εξάλλου, από την περιγραφή της διαδικασίας στις αιτιολογικές σκέψεις 79 έως 93 της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν προκύπτουν διαστήματα αδικαιολόγητης αδράνειας.

303 Δεύτερον, πρέπει να εξεταστεί η διάρκεια της ένδικης διαδικασίας, βάσει των περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως (βλ. σκέψη 299 ανωτέρω).

304 Διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα όσον αφορά το διακύβευμα της υποθέσεως γι' αυτήν.

305 Εν πάση περιπτώσει, υπενθυμίζεται ότι η προσφεύγουσα δεν ζητεί, εν προκειμένω, την ακύρωση του άρθρου 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως, στον βαθμό που της καταλογίζεται ευθύνη για παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν ζήτησε να κριθεί το βάσιμο των όσων της καταλογίζει η Επιτροπή και η υπόθεση δεν έχει ως αντικείμενο το ζήτημα αν υπήρξε ή όχι παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, αποφάσεις Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, σκέψη 53 ανωτέρω, σκέψεις 30 και 33, και Der Grüne Punkt — Duales System Deutschland κατά Επιτροπής, σκέψη 283 ανωτέρω, σκέψη 186).

306 Επομένως, το μόνο διακύβευμα για την προσφεύγουσα, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, συνίσταται στο πρόστιμο που της επιβλήθηκε δυνάμει της προσβαλλομένης αποφάσεως. Πρέπει, πάντως, να υπογραμμιστεί ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα βάσει του οποίου θα μπορούσε να εκτιμηθεί η σημασία του διακυβεύματος αυτού για την ίδια.

307 Εξάλλου, μολονότι η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση του άρθρου 2, στοιχείο γ', της προσβαλλομένης αποφάσεως (βλ. σκέψη 36 ανωτέρω), διαπιστώνεται ότι οι λόγοι που επικαλείται προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής, ακόμη και αν κρίνονταν όλοι βάσιμοι, δεν θα συνεπάγονταν κατάργηση, αλλά μόνο μείωση του προστίμου.

308 Επομένως, δεν αποδείχθηκε ότι, στο πλαίσιο της υπό κρίση υποθέσεως, διακυβεύονται σημαντικά συμφέροντα της προσφεύγουσας.

309 Όσον αφορά τη συμπεριφορά της προσφεύγουσας, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι αυτή ευθύνεται για τη μεγάλη διάρκεια της διαδικασίας.

310 Όσον αφορά τη συμπεριφορά των αρμοδίων αρχών και την πολυπλοκότητα της υποθέσεως, διαπιστώνεται ότι είναι πράγματι μεγάλο το χρονικό διάστημα που μεσολαβεί από το πέρας της έγγραφης διαδικασίας στις 11 Απριλίου 2007 έως την έναρξη της προφορικής διαδικασίας στις 15 Σεπτεμβρίου 2011 (περίπου τέσσερα έτη και πέντε μήνες), πράγμα για το οποίο παραπονείται η προσφεύγουσα.

311 Η διάρκεια του χρονικού αυτού διαστήματος εξηγείται, όμως, από τις περιστάσεις και την πολυπλοκότητα της υποθέσεως.

312 Συγκεκριμένα, υπενθυμίζεται ότι η Επιτροπή διαπίστωσε, με την προσβαλλόμενη απόφαση, ότι δεκατέσσερις εταιρίες, οι οποίες είχαν συστήσει πέντε επιχειρήσεις κατά την έννοια του δικαίου του ανταγωνισμού, παρέβησαν το άρθρο 81 ΕΚ, μετέχοντας σε σύνολο συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών με αντικείμενο τη νόθευση του ανταγωνισμού στον τομέα των μεθακρυλικών ενώσεων (βλ. σκέψεις 1 έως 4 ανωτέρω). Η προσφεύγουσα άσκησε μία από τις πέντε προσφυγές κατά της προσβαλλομένης αποφάσεως, οι οποίες έχουν καταρτιστεί σε δύο διαφορετικές γλώσσες διαδικασίας.

313 Με τις προσφυγές αυτές προβλήθηκαν πολλά σημαντικά πραγματικά και νομικά ζητήματα, τα οποία απαιτούσαν σε βάθος εξέταση από το Γενικό Δικαστήριο, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από τα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας που διέταξε το Γενικό Δικαστήριο στο πλαίσιο εκάστης υποθέσεως, καθώς και από την επανέναρξη της προφορικής διαδικασίας σε μία από αυτές.

314 Εξάλλου, λόγω του ότι οι υποθέσεις αυτές είχαν συναφή αντικείμενα, ήταν απαραίτητο να εξεταστούν εν μέρει παράλληλα. Ωστόσο, με εξαίρεση δύο προσφυγές που παρουσίαζαν μεγαλύτερη συνάφεια (υποθέσεις T-206/06 και T-217/06), οι λοιπές προσφυγές αφορούσαν διαφορετικά πραγματικά και νομικά ζητήματα, με συνέπεια να είναι περιορισμένη η δυνατότητα κοινής αναλύσεως. Το Γενικό Δικαστήριο έχει εκδώσει πέντε αποφάσεις, με τελευταία την παρούσα, ήτοι τις αποφάσεις της 7ης Ιουνίου 2011, T-206/06, Total και Elf Aquitaine κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη

Συλλογή), Arkema France κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 171 ανωτέρω, της 15ης Σεπτεμβρίου 2011, T-216/06, Lucite International και Lucite International UK κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), και της 30ής Νοεμβρίου 2011, T-208/06, Quinn Barlo κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2011, σ. II-7953).

315 Τονίζεται, εξάλλου, ότι, λόγω της σε βάθος εξετάσεως της υποθέσεως, κατέστη δυνατή η έκδοση της παρούσας αποφάσεως σε σύντομο χρόνο μετά το πέρας της προφορικής διαδικασίας στις 15 Δεκεμβρίου 2011, και τούτο παρά τις γλωσσικής φύσεως απαιτήσεις που επιβάλλουν οι κανόνες διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

316 Συνεπώς, η συνολική διάρκεια της ένδικης διαδικασίας είναι πέντε έτη και εννέα μήνες.

317 Ελλείψει, όμως, επιχειρημάτων της προσφεύγουσας όσον αφορά το διακύβευμα της υπό κρίση υποθέσεως ως προς αυτήν και βάσει των προεκτεθέντων στις σκέψεις 305 έως 308 ανωτέρω, από τις οποίες προκύπτει ότι δεν ήταν απαραίτητη η ταχεία εκδίκαση της υποθέσεως λόγω της φύσεώς της ή λόγω της σημασίας της για την προσφεύγουσα, η διάρκεια της διαδικασίας δεν δικαιολογεί, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, τη ζητούμενη μείωση του προστίμου.

318 Η διαπίστωση αυτή ισχύει, κατά μείζονα λόγο, ως προς τη συνολική διάρκεια της διοικητικής και της ένδικης διαδικασίας, η οποία αποτελεί το αντικείμενο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως και, συνολικά εξεταζόμενη, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως υπερβολική, δεδομένων των περιστάσεων που εξετάστηκαν ανωτέρω.

319 Επομένως, ο έκτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί, όπως και η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

320 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Imperial Chemical Industries Ltd στα δικαστικά έξοδα.

Czúcz Labucka Γρατσίας

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Ιουνίου 2012.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Ιστορικό της διαφοράς 2

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων 5

Σκεπτικό 5

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με ανεπάρκεια των αποδεικτικών στοιχείων όσον αφορά τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στη σχετική με τις ενώσεις για χύτευση από PMMA πτυχή της παραβάσεως 6

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με μη αιτιολόγηση της προσβαλλομένης αποφάσεως όσον αφορά το «βασικό ποσό» του προστίμου 14

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση από την Επιτροπή της υποχρεώσεώς της να επιμερίσει το «βασικό ποσό» μεταξύ της προσφεύγουσας και της Lucite 15

Επί του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με υπερβολική προσαύξηση του αρχικού ποσού του προστίμου προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματος 20

Επί του πρώτου σκέλους του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με την παράλειψη της Επιτροπής να λάβει υπόψη της την πραγματική οικονομική δυνατότητά της 20

Επί του δεύτερου σκέλους του τέταρτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ίσης μεταχειρίσεως 23

Επί του πέμπτου λόγου, σχετικά με μη δικαιολογημένη άρνηση μειώσεως του προστίμου στο πλαίσιο της συνεργασίας με την Επιτροπή 26

Επί του πρώτου σκέλους του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με την άρνηση μειώσεως του προστίμου βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας 26

– Επί της εσφαλμένης εκτιμήσεως της αποδεικτικής αξίας των στοιχείων που περιλαμβάνονται στην αίτηση η οποία υποβλήθηκε βάσει της ανακοινώσεως περί συνεργασίας 26

– Επί της ευθύνης της Επιτροπής όσον αφορά την καθυστέρηση με την οποία η προσφεύγουσα προσκόμισε τα αποδεικτικά στοιχεία της σε σχέση με τις λοιπές εμπλεκόμενες επιχειρήσεις 30

Επί του δεύτερου σκέλους του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με τη μη αναγνώριση της αξίας της συνεργασίας της προσφεύγουσας πέραν του πεδίου εφαρμογής της ανακοινώσεως περί συνεργασίας 36

Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως, που προβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση στο πλαίσιο της ασκήσεως της πλήρους δικαιοδοσίας του Γενικού Δικαστηρίου, σχετικά με υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας 39

Επί των δικαστικών εξόδων 43